Abraham Merritt

RĂTĂCIȚI ÎN MIRAJ

SF&F

NEMIRA

Abraham Merritt

RĂTĂCIȚI ÎN MIRAJ

TRADUCERE DE LIVIU RADU

NEMIRA
1996

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

© Abraham Merritt, 1932
© Eleanor Merritt, 1960, renewed

ABRAHAM MERRITT
DWELLERS IN THE MIRAGE

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea
integrală sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-161-x

CARTEA LUI KHALK'RU

1

Sunete în noapte

AM RIDICAT PRIVIREA, ascultând nu numai cu urechile, ci și cu ficcare bucățică a pielii, așteptând să reînceapă sunetul care mă trezise. Doar tăcere, o tăcere profundă... Nici măcar un foșnet prin crengile molizilor înghesuiți în jurul taberei. Nici o mișcare a viețuitoarelor ascunse în tufișuri. Printre ețetini, stelele luceau trist, în crepusculul scurt dintre apusul și răsăritul soarelui de vară din Alaska.

Un vânt subit a îndoit vârfurile molizilor, aducând iar sunetul. Un clinchet de nicovală izbită.

Am ieșit din așternut și am împins jeraticul mocnit spre Jim. Vocea lui m-a oprit.

— Am auzit, Leif.

Vântul a suspinat și a murit, iar o dată cu el muriră și sunetele îndepărtate ale loviturilor în nicovală. Înainte de a apuca să spunem ceva, vântul se pornise din nou. Purtând ecoul vaietului surd al loviturilor în nicovală, slab, îndepărtat. Și iarăși vântul muri, iar o dată cu el și sunetul...

— O nicovală, Leif!

— Ascultă!

O rafală puternică aplecase molizii, aducând un cânt îndepărtat: vocile unei mulțimi de femei și bărbați care intonau o melodie tristă,

ciudată. Cântecul s-a terminat într-un acord plin de jale, arhaic, discordant...

Apoi un răpăit îndelung de tobe, într-un crescendo iute, ce se sfârși brusc. După aceea, o harababură gălăgioasă, pițigăiată.

Înăbușită de un bubuit grav, continuu, ca un tunet amortizat de distanță. În el era sfidare; și provocare...

Am așteptat, ascultând. Molizii rămaseseră nemișcați. Vântul nu s-a mai pornit...

— Ciudate sunete, Jim!

Încercam să par nepăsător.

S-a ridicat. Un lemn s-a aprins în focul care agoniza. Lumina îi grava figura pe întuneric: slabă, cafenie, acvilină. Nu m-a privit.

— Toți strămoșii împodobiți cu pene, din ultimele două sute de ani s-au trezit și strigă! Mai bine numește-mă Tsantawu, Leif! *Tsi'Tsa'lagi*. Sunt un cherokee. Acum sunt doar indian!

A zâmbit, dar nu s-a uitat la mine și am fost bucuros de lucrul acesta.

— A fost o nicovală, i-am spus. O nicovală a naibii de mare! Și sute de oameni cântând... De unde atâția oameni în pustietatea asta? Nu păreau a fi indieni...

— Tobele nu erau indiene, a spus el, privind în foc. Când zgomotul lor a încetat, am simțit că mi-a cântat cineva un pizzicato cu un țurțure pe spinare...

— Și pe mine m-au îngrozit tobele alea...

Am crezut că aveam vocea sigură, dar s-a uitat pătrunzător spre mine. A fost rândul meu să-mi plec ochii și să privesc spre jar.

— Mi-au amintit de ceva ce-am auzit... Și văzut... În Mongolia... La fel și cântecul... Fir-ar să fie, de ce te uiți așa la mine, Jim?

Am aruncat un lemn în foc. Nu m-am putut împiedica să cercetez întunericul, în timp ce lemnul era cuprins de flăcări. Apoi i-am întâlnit privirea.

— Un loc afurisit, Leif, nu-i așa? a întrebat el, liniștit.

N-am răspuns. Jim s-a ridicat și a pășit printre bagaje. S-a întors cu niște apă, pe care a aruncat-o în foc. Apoi a împrăștiat pământ peste cărbunii sfârâind. Și dacă m-a văzut tresărind, când întunericul a năvălit peste noi, n-a lăsat să se observe nimic.

— Vântul bătea dinspre nord, a spus el. Deci sunetele veneau dintr-acolo. Oricine ar fi scos sunetele alea e la nord de noi. Deci în ce direcție mergem mâine?

— Spre nord, i-am răspuns.

Aveam gâtul uscat, în timp ce-i răspundeam...

Jim a râs. S-a așezat pe pătură și și-a înfășurat-o în jurul trupului. Eu mi-am proptit umărul în scorbura unui molid și am rămas privind spre nord.

— Strămoșii protestează, Leif! Prevestesc o grămadă de necazuri, sunt sigur de asta, dacă vom merge spre nord. „Leac rău", spun strămoșii... „Leac rău pentru tine, Tsantawu! Te vei îndrepta spre Usunhi'yi, Țara Amurgului, Tsantawu! Spre Tsusgina'i, Țara Fantomă! Ferește-te! Nu merge spre nord, Tsantawu!"

— Of, du-te și te culcă, piele roșie bântuită de coșmaruri!

— Bine... Ți-am spus doar ce-au zis...

Apoi, după un timp:

— Și am auzit voci strămoșești prezicând război... Ceea ce mi-au prezis strămoșii e mai rău decât războiul, Leif!

— Lua-te-ar dracu'! Taci odată!

Un chicotit în întuneric. Apoi tăcere.

Am rămas rezemat de trunchiul copacului. Sunetele sau, mai bine zis, amintirile neplăcute pe care le treziseră în mine mă zguduiseră mai mult decât vroiam să recunosc. Chiar față de mine însumi. Lucrul pe care îl purtam de doi ani în săculețul de piele atârnat pe lanțul de la gât părea că mișcă, apoi deveni rece... M-am întrebat cât reușise Jim să ghicească din ceea ce îi ascundeam.

De ce stinsese focul? Știa că sunt speriat? Vroia să mă oblige să-mi înfrunt frica, s-o învinge? Sau fusese doar instinctul lui de indian, care caută adăpost în întuneric? Recunoscuse și el că bubuitul de tobe și cântecul îl enervaseră la fel de mult ca pe mine...

Spaima! Bineînțeles că din pricina ei îmi transpiraseră palmele. Ea mă strânsese de gât, făcând sângele să-mi bubuie în urechi ca o tobă.

Da, ca o tobă...

Dar... Nu ca tobele ale căror bătăi fuseseră aduse spre noi de vântul dinspre nord. Acelea sunaseră precum tropăiturile în cadență ale unor bărbați și femei, tineri, fecioare și copii alergând tot mai repede pe marginea unei lumi amăgitoare, pentru a se cufunda în gol... Dispărând în neant... Ofilindu-se în timp ce cădeau... Dizolvându-se... Mâncați de nimicnicie...

Ca bubuitul blestemat de tobe pe care-l auzisem în templul secret din oaza aceea din Gobi, în urmă cu doi ani!

Nici atunci, nici acum, nu simțisem doar teamă. Sigur, era și teamă, dar o teamă plină de sfidare. De sfidarea vieții împotriva negării ei. De o furie deosebită, violentă, crescândă. De revolta frenetică, a celui care se îneacă, împotriva apei ce-l sufocă. Furia flăcării unei lumânări împotriva celui ce se pregătește s-o stingă.

Iisuse! Nu exista chiar nici o speranță? Dacă era adevărat ceea ce bănuiam, a gândi astfel însemna să mă dau bătut de la început!

Mai era și Jim... Cum să-l feresc de povestea asta?

În sinea mea, nu nesocotisem niciodată percepțiile subconștiente, sau ce-or fi fost, pe care le numea vocile strămoșilor lui. Când vorbise de Usunhi'yi, Țara Amurgului, îmi trecuse un fior de-a lungul șirei spinării. Nu-mi pomenise bătrânul preot uigur despre Țara Umbrită? Parcă auzisem ecoul vorbelor lui...

Am privit spre Jim. Îmi era mult mai apropiat decât propriii mei frați. Am zâmbit la un asemenea gând. Frații mei nu-mi fuseseră deloc apropiați. Pentru toți, mai puțin pentru mama mea norvegiană, cu voce blândă și suflet mare, fusesem un străin în casa veche, cu reguli stricte, în care mă născusem. Fiul cel mai mic, un intrus, un copil străin, parcă. Nu era vina mea că venisem pe lume ca o replică perfectă a strămoșilor vikingi ai mamei mele, cu păr blond, ochi albaștri și mușchi puternici. Nesemănând deloc a Langdon. Bărbații din familia Langdon erau bruneți și zvelți, cu buze subțiri, taciturni, făcuți de secole după același tipar. Se uitau la mine, străinul, din portretele de familie, ușor amuzați, cu o ostilitate disprețuitoare. Exact așa cum se uitau la mine tatăl meu și cei patru frați, Langdoni adevărați cu toții, când îmi așezam, neîndemânatic, trupul greoi la masa lor...

Lucrul ăsta mă făcuse nefericit, dar o decisese pe mama să-mi ofere toată dragostea ei. Mă întrebasem de multe ori cum de s-a dăruit acelui bărbat brunet, egocentric, care îmi era tată, când în vene îi curgea sângele hoinarilor mării... Ea m-a botezat Leif, un nume la fel de nepotrivit pentru un Langdon ca și nașterea mea în mijlocul lor.

Jim a intrat la Dartmouth în aceeași zi în care am intrat și eu. L-am văzut cum arăta: un flăcău înalt, cu piele maronie, cu figură acvilină și ochi negri, de nepătruns. Un cherokee pursânge, din clanul din care făcuse parte marele Sequoiah, un clan ce produsese, secole de-a rândul, conducători înțelepți și războinici puternici, pricepuți.

În catalogul colegiului, numele lui fusese trecut James T. Eagles, dar în scriptele națiunii cherokee era scris Two Eagles (Doi Vulturi),

iar mama lui îl numea Tsanțawu. Ne-am recunoscut, din prima clipă, identitatea spirituală. Am devenit frați de sânge, prin riturile străvechi ale poporului său. Mi-a dat un nume secret, cunoscut doar de noi doi: Degataga — Cel care e atât de aproape de celălalt, încât cei doi devin o singură ființă.

Singurul meu talent, în afară de forța fizică, este aptitudinea de a învăța limbi străine. Am deprins iute limba cherokee, de parcă aș fi fost născut în națiunea aceea. Timpul petrecut la colegiu a fost cea mai fericită perioadă din viața mea... Dar când am ajuns în ultimul an, America a intrat în războiul mondial. Am părăsit împreună Dartmouth-ul, am fost instruiți în aceeași tabără de pregătire și am navigat spre Franța în același convoi...

Stând acolo, în Alaska, sub zorii ce se ridicau încet, mi-am amintit anii scurși de atunci: moartea mamei chiar în ziua încheierii armistițiului... Întoarcerea în New York, într-o casă plină de ostilitate față... Întoarcerea lui Jim în clanul său... Încheierea studiilor, obținând diploma de inginer de mină... Călătoriile în Asia... Reîntoarcerea în America și căutarea lui Jim... Expediția noastră în Alaska, mai mult de dragul camaraderiei și a liniștii din pustietate, decât pentru aurul pe care ar fi trebuit să-l găsim...

O călătorie lungă, prima pe care o făceam împreună de la război. Și două luni pline de fericire. Ne-am dus, de la Nome, prin tundra tremurătoare, spre Koyukuk, iar de acolo am ajuns, în cele din urmă, la tabăra aceasta mică dintre molizi, undeva între izvoarele râurilor Koyukuk și Chandalar, la poalele neexploratului masiv Endicott. O călătorie lungă... Aveam senzația că aici începea adevăratul drum al vieții mele...

O rază a soarelui ce răsărea a trecut printre copaci. Jim s-a ridicat, s-a uitat la mine și a rânjit.

— N-ai prea dormit după concert, nu-i așa?

— Cum te-ai descurcat cu strămoșii tăi? Nu te-au ținut treaz prea mult...

Mi-a răspuns cu prea multă nonșalanță:

— S-au potolit.

Fața și ochii îi erau fără nici o expresie. Își ascundea gândurile de mine... Strămoșii nu se potoliseră. Rămăsese treaz, în timp ce eu crezusem că doarme... Am luat o decizie rapidă. Vom merge spre sud, așa cum plănuisem la început. O să-l însoțesc până la Circle. Acolo o să găsesc un pretext pentru a-l părăsi...

Am zis:

— Nu mai mergem spre nord. M-am răzgândit.

— Da? De ce?

— O să-ți povestesc după ce mâncăm, am spus, pentru că nu mă pricep să inventez repede minciuni. Aprinde focul, Jim. Mă duc la izvor, după apă...

— Degataga!

Am tresărit. Îmi folosea numele secret doar în rarele momente de simpatie sau în timp de pericol.

— Degataga, vei merge spre nord! Vei merge într-acolo, chiar dacă va trebui s-o iau eu înainte, pentru a te obliga să mă urmezi! mi-a spus el, în dialectul cherokeez. Ca să-ți salvezi sufletul. Vom merge împreună, frate de sânge, sau o să te târăsc după mine, ca pe un câine de vânătoare?

Mi s-a înfierbântat sângele și am întins mâinile, să-l apuc.

S-a dat înapoi, râzând.

— Așa-i mai bine, Leif!

Furia subită m-a părăsit la fel de brusc și am lăsat mâinile în jos.

— Bine, Tsantawu. Vom merge spre nord. Să știi însă că nu m-am răzgândit pentru că m-ar îngrijora soarta mea...

— Știu.

Și-a făcut de lucru cu focul. M-am dus după apă. Am băut un ceai tare și am mâncat ce mai rămăsese dintr-o barză mică, pe care o împușcasem cu o zi înainte. Era din soiul numit „curcan de Alaska". Și, în timp ce mâncam, am început să-i povestesc...

2

Inelul cu Kraken

CU TREI ANI ÎN URMĂ, am început eu, am fost în Mongolia, cu expediția Fairchild. O parte a lucrărilor consta în prospecțiuni geologice, pentru anumite firme engleze, cealaltă parte vizând cercetări etnografice și arheologice, pentru British Museum și pentru Universitatea din Pennsylvania.

N-am avut posibilitatea să-mi dovedesc cunoștințele de inginer de mină. De la început, am devenit reprezentantul bunelor noastre intenții, gazda taberei, agentul de legătură între noi și diferitele triburi. Înălțimea mea, părul blond, ochii albaștri și puterea deosebită, ca și ușurința cu care învățam limbile străine reprezentau pentru băștinași lucruri de un interes care nu se sfârșea niciodată. Tătari, mongoli, buriați, kirghizi, toți vroiau să vadă cum rupeam potcoave de cal, îndoiam bare de fier pe genunchi sau făceam ceea ce tatăl meu numea disprețuitor „trucurile mele de circ".

Asta și reprezentam pentru ei: un circ alcătuit dintr-o singură persoană. Țineau cu adevărat la mine. Bătrânul Fairchild ar fi zâmbit dacă eu m-aș fi plâns că nu aveam timp să-mi execut sarcinile tehnice. Mi-ar fi explicat că eram mai prețios decât o duzină de ingineri de mină, că eu constituiam polița de asigurare a expediției, că, atât timp cât îmi făceam numărul, nu vom fi tulburați de răufăcători. Și adevărul este că nu ne-a deranjat nimeni. A fost

singura expediție de felul acesta care putea să-și lase echipamentul nepăzit și să-l regăsească atunci când își relua lucrul. Am fost scutiți de șantaje și de obligația de a împărți bacșișuri.

Am învățat repede câteva dialecte și puteam să stau la taclale cu membrii diferitelor triburi, în limba lor. Asta avea un efect nemaipomenit. Din când în când sosea câte o delegație mongolă, formată din luptători, indivizi solizi, cu piepul cât un butoi, care vroiau să mă înfrunte. Le-am prins iute șmecheriile și le-am arătat câteva din ale noastre. Am rezolvat certuri pricinuite de furturile de cai, iar niște prieteni manciurieni m-au învățat să lupt cu două săbii, câte una în fiecare mână.

Fairchild plănuise să rămână un an, dar, pentru că zilele trecuseră fără nici un fel de probleme, a hotărât să prelungească durata expediției. Rolul meu, mi-a zis în felul său ironic, era menit să aibă o importanță veșnică. Știința n-o să mai aibă o ocazie asemănătoare. Doar dacă m-aș hotărî să rămân acolo și să devin conducătorul locuitorilor... Nu-și imagina cât de aproape fusese de o profeție...

În anul următor, la începutul verii, ne-am mutat tabăra cu o sută de mile spre nord, în ținutul uigurilor. Aceștia erau un popor ciudat. Spuneau că sunt descendenții unei rase puternice, care stăpânise Gobi pe vremea când nu era deșert, ci un paradis pământesc, cu râuri abundente, cu multe lacuri și orașe populate. Adevărul era că se deosebeau de celelalte triburi, iar acestea, deși îi omorau cu plăcere când puteau, se temeau de ei. Sau, mai degrabă, de vrăjile preoților lor.

Uigurii apăruseră rar în tabăra veche. Iar când o făceau, se țineau deoparte. Ne aflam în tabăra cea nouă doar de-o săptămână, când un grup de vreo douăzeci de călăreți își făcu apariția. Eu stăteam la umbra cortului. Au descălecat și au venit drept spre mine, fără să acorde cea mai mică atenție altcuiva. S-au oprit la câțiva metri, iar trei dintre ei au înaintat și m-au privit cu atenție. Ochii celor trei aveau o culoare ciudată, albastru-cenușie, iar ai celui ce părea să-i conducă sclipeau, neobișnuit de reci. Erau bărbați solizi, mai înalți decât ceilalți.

Nu știam uigura. I-am salutat politicos, în kirghiză. Nu mi-au răspuns, continuându-și examinarea atentă. Apoi au vorbit între ei, dând din cap, ca și când ar fi luat o hotărâre. Conducătorul lor mi-a spus ceva. Când m-am ridicat, am văzut că era un pic mai scund ca

mine, care am șase picioare și patru inchi. I-am spus, în kirghiză, că nu-i înțeleg limba. A dat un ordin oamenilor lui. Mi-au înconjurat cortul, stând de pază cu lăncile lângă ei, cu săbiile lungi, amenințătoare, scoase din teci.

Când am văzut ce fac, m-am enervat, dar, înainte de a apuca să protestez, conducătorul grupului a început să-mi vorbească în kirghiză. M-a asigurat, plin de respect, că vizita lor era pașnică, dar că nu vroia ca discuția noastră să fie întreruptă de camarazii mei. Mi-a cerut să le arăt mâinile. Le-am întins. El și cei doi tovarăși ai lui s-au aplecat asupra palmelor, examinându-le cu minuțiozitate, indicând spre câte un semn sau o încrucișare de linii. Când au terminat, conducătorul și-a atins fruntea de mâna mea dreaptă.

Apoi, spre uluirea mea, s-a lansat, fără nici o explicație prealabilă, într-o lecție, extrem de inteligentă, de limbă uigură. Folosea kirghiza ca limbă comparativă. Nu s-ar fi zis că îl surprindea ușurința cu care asimilam învățătura lui. Aveam senzația stranie că i se părea ceva normal. Metoda lui nu era aceea de a mă învăța o limbă nouă, ci de a-mi aminti o limbă pe care o uitasem. Lecția a durat o oră întreagă. Apoi și-a atins din nou fruntea de mâna mea și a dat un ordin cercului de paznici. Întregul grup s-a îndreptat spre cai și a plecat în galop.

În experiența aceea fusese ceva tulburător. Dar cel mai tulburător rămânea faptul că tutorele meu, dacă îi înțelesesem bine rolul, avusese dreptate, că nu descoperearn o limbă nouă, ci una pe care o uitasem. Cu siguranță, nu învățasem niciodată o limbă străină cu ușurința și rapiditatea cu care deprinsesem uigura.

Ceilalți colegi de expediție erau uluiți. M-am dus la camarazii mei, ca să discutăm. Etnologul nostru era celebrul profesor David Barr, de la Oxford. Fairchild înclina să ia lucrurile în glumă, dar Barr fusese foarte impresionat. Mi-a spus că tradiția uigură susținea că strămoșii lor făceau parte dintr-o rasă cu pielea albă, părul blond și ochii albaștri, oameni înalți, puternici. Pe scurt, oameni ca mine. Câteva fresce antice uigure care fuseseră descoperite reprezentau exact acest tip uman, demonstrând corectitudinea tradiției. Însă, dacă uigurii actuali erau descendenții acelei rase, sângele vechi fusese, probabil, atât de amestecat și diluat, încât aproape că dispăruse.

Am întrebat ce legătură avea asta cu mine, iar el mi-a răspuns că era posibil ca vizitatorii mei să mă considere un reprezentant pur al vechii rase. Nici nu vedea o altă explicație a comportării lor.

Considera că examinarea palmelor și semnele de aprobare pe care și le făcuseră îi confirmau teoria.

Bătrânul Fairchild l-a întrebat, ironic, dacă nu încerca să ne convertească la chiromanție. Barr i-a răspuns, rece, că el e om de știință. În această calitate, era convins că anumite caractere fizice pot fi transmise, pe cale ereditară, de-a lungul multor generații. Unele particularități ale structurii liniilor din palmă pot persista vreme de secole sau pot reapărea după mult timp, în cazuri de atavism. Iar după părerea lui, eu reprezentam un asemenea caz.

Mă simțeam destul de derutat. Însă Barr mai avea câteva surprize, cu care m-a uluit de-a binelea. Își dăduse drumul. A continuat prin a spune că uigurii aveau, probabil, dreptate în ceea ce dedusese el că-și închipuiau despre mine. Eram un descendent al vechilor norvegieni. Foarte bine! Se știa cu certitudine că aesirii, vechii zei și zeițe nordice (Odin și Thor, Frigga și Freya, Frey, Loki al focului și ceilalți) au fost, cândva, oameni reali. Probabil conducătorii unei migrații lungi și periculoase. După ce au murit, au fost zeificați, ca și alți eroi și eroine similare, de către alte triburi sau rase. Etnologii consideră că neamul originar al norvegienilor a sosit în Europa de nord-est din Asia, ca și alți arieni. Migrația lor a avut loc cândva, între anii 5000 și 1000 înainte de Hristos. Nu exista nici un motiv să nu fi venit din regiunea numită acum Gobi, nici să nu fi fost rasa blondă pe care uigurii de azi o credeau cea de origine.

Nimeni, a adăugat el, nu știe când s-a transformat Gobi în deșert. Nici din ce cauză. Porțiuni întregi din podiș și tot Micul Gobi au rămas fertile până acum două mii de ani. Indiferent când a avut loc, indiferent de cauze, indiferent dacă a fost bruscă sau lentă, o asemenea schimbare constituia un motiv temeinic pentru migrația condusă de Odin și de ceilalți aesiri, care s-a finalizat prin colonizarea Peninsulei Scandinave. Era evident că eu reprezentam un fenomen atavic al strămoșilor mamei mele, de acum o mie de ani. De ce n-aș fi și un fenomen atavic, ușor de recunoscut, al uigurilor antici, din moment ce norvegienii erau descendenții acestora?

În concluzie, puteam să am necazuri. Și ceilalți membri ai expediției. Profesorul ne-a sfătuit să ne întoarcem în grabă la vechea tabără, printre triburi prietene. Ne-a atras atenția că, de când sosisem în locul acesta, nu venise să ne viziteze nici măcar un mongol, tătar sau alt membru al vreunui trib cu care stabilisem relații amicale. Și,

aruncând o privire spre Fairchild, a adăugat că nu vorbea în calitate de chiromant, ci de savant cu renume.

Bineînțeles, Fairchild și-a cerut scuze, dar n-a fost de acord cu înapoierea. A propus să mai așteptăm câteva zile, să vedem ce-o să se întâmple. Barr a remarcat, morocănos, că Fairchild nu avea darul profeției, dar că, probabil, eram supravegheați și nu ni se va permite să ne retragem, așa că hotărârea noastră n-avea nici o importanță.

În noaptea aceea am auzit tobe răsunând în depărtare, bubuind la intervale diferite, comunicând, întrebând alte tobe, mai îndepărtate, până în zori...

În ziua următoare, la aceeași oră, trupa a reapărut. Conducătorul ei a venit drept la mine, ignorându-i, ca și rândul trecut, pe toți ceilalți din tabără. M-a salutat cu umilință, apoi am mers împreună în cortul meu. Din nou, lanțul de paznici ne-a înconjurat, iar lecția a început brusc. A durat două ore, sau mai mult. Și tot așa, zi de zi, timp de trei săptămâni. Nu aveau loc discuții accidentale, nu se puneau întrebări de prisos, nu se dădea nici un fel de explicație. Oamenii aceia veneau cu un scop precis: să mă învețe limba lor. Și îl realizau într-un mod extraordinar! Nu le făceam niciodată greutăți, tratând problema la fel de riguros ca ei, pentru că eram curios, dornic să ajung la capăt și să aflu ce însemna toată povestea asta. Iar lor li se părea ceva normal! În trei săptămâni am fost în stare să discut în uigură tot așa de bine ca în engleză.

Neliniștea lui Barr creștea.

— Te pregătesc pentru ceva! spunea el. Aș da cinci ani din viață să fiu în locul tău! Dar treaba asta nu-mi place... Mi-e teamă pentru tine. Mi-e foarte teamă!

Într-o noapte, la sfârșitul celor trei săptămâni, tobele care semnalizau au bocănit până în zori. În ziua următoare, învățătorul meu n-a venit. Nici a doua zi, nici în a treia... Dar oamenii noștri au raportat că prin împrejurimi mișunau cete întregi de uiguri, care păzeau tabăra. Din cauza fricii, nu mai erau în stare să lucreze.

În după-amiaza celei de-a patra zile, am văzut un nor de praf care se îndrepta iute către noi, dinspre nord. Curând am auzit sunetul tobelor uigure. Apoi din norul de praf a apărut un grup de călăreți. Erau două sau trei sute, cu lănci scânteietoare. Mulți aveau puști de bună calitate. S-au desfășurat într-un semicerc larg, în fața taberei. Conducătorul cu privirea rece, care mă instruise, a descălecat și a venit spre mine, ducând de frâu un cal negru, minunat. Un armăsar

mare, puternic, care nu semăna cu căluții sprinteni pe care-i foloseau ei. Un cal capabil să-mi ducă greutatea.

Uigurul s-a lăsat într-un genunchi, înmânându-mi frâul armăsarului. L-am luat, mecanic. Calul m-a privit, m-a mirosit, apoi și-a lăsat botul pe umărul meu. Îndată, trupa și-a ridicat lăncile, strigând un cuvânt pe care nu l-am înțeles, apoi oamenii au descălecat, așteptând.

Conducătorul s-a ridicat. A scos din tunică un cub mic, din jad antic. S-a lăsat din nou în genunchi, întinzându-mi-l. Cubul părea masiv, dar când l-am apăsat, s-a deschis. Înăuntru era un inel. Din aur curat, gros, lat. De el era prinsă o piatră galbenă, transparentă, având forma unui pătrat cu latura de un inch și jumătate. Iar în piatră se vedea umbra unei caracatițe negre...

Brațele ei țâșneau din trup ca niște spițe. Păreau să iasă din piatra galbenă. Se zăreau chiar și ventuzele de pe tentacule. Trupul nu era la fel de bine definit. Părea cețos, aflat undeva, departe... Caracatița neagră nu fusese sculptată în piatră. Era înăuntrul ei!

În mine se amestecau sentimente bizare: repulsie și o senzație stranie de ceva cunoscut, de lucru văzut deja... Fără să-mi dau seama, mi-am pus inelul în deget. S-a potrivit perfect. Apoi l-am ridicat spre soare, pentru a prinde lumina în piatră. Îndată, toți oamenii din trupă s-au aruncat la pământ, prosternându-se în fața mea.

Căpitanul uigur mi-a spus ceva. Îmi dădusem seama că, din clipa în care îmi înmânase jadul, mă urmărise îndeaproape. Mi s-a părut că văd teamă în ochii lui reci...

— Calul tău e pregătit...

Și a folosit acel cuvânt cu care mă salutaseră și ceilalți.

— Arată-ne ce lucruri vrei să iei cu tine, iar oamenii tăi le vor lua.

— Unde mergem? Pentru cât timp?

— La un om sfânt al poporului tău, mi-a răspuns el. Pentru cât timp, doar el poate să spună...

O clipă am fost enervat de modul în care dispunea de mine. Apoi m-am întrebat de ce vorbea despre oamenii și poporul lui ca fiind ai mei.

— De ce nu vine el la mine? am întrebat.

— E bătrân. Nu poate să călătorească.

Am privit mulțimea care aștepta lângă cai. Dacă aș fi refuzat să merg cu ei, ar fi distrus tabăra cât ai clipi... Pentru că tovarășii mei ar

fi încercat, după cum era normal, să se opună luării mele cu forța. În afară de asta, fierbeam de curiozitate.

— Trebuie să vorbesc cu colegii mei, înainte de a pleca, am zis.

— Dacă Dwayanu (de data asta am reținut cuvântul) dorește să-și ia rămas bun de la câinii lui, s-o facă!

În ochii lui apăruse o sclipire de dispreț, în timp ce se uita spre bătrânul Fairchild și restul camarazilor noștri.

Nu-mi plăcuse nici ce spusese, nici cum o spusese.

— Așteaptă-mi aici! i-am zis scurt și m-am dus spre Fairchild.

Am intrat în cortul acestuia, urmat de Barr și de ceilalți. Le-am spus ce se întâmplase. Barr mi-a luat mâna, privind atent inelul. A șuierat încet:

— Nu știi ce este? E Kraken, monstrul marin suprainteligent, răutăcios, mitic, al vechilor norvegieni. Vezi, nu are opt tentacule, ci douăsprezece! Niciodată nu a fost reprezentat cu mai puțin de zece. Simbolizează principiul opus vieții, nu neapărat moartea, ci mai degrabă anihilarea... Kraken, aici, în Mongolia!

— Șefule, i-am spus lui Fairchild, există o singură cale de a mă ajuta, în caz că voi avea nevoie de ajutor. Să vă întoarceți cât mai repede în tabăra cea veche! Luați legătura cu mongolii și trimiteți-i vorbă acelui șef de trib care respectă marii luptători. Știu ei despre cine e vorba. Convingeți-l sau plătiți-l să aducă în tabără câți războinici poate. Mă voi întoarce, dar probabil că voi fi urmărit. Iar aici sunteți în pericol. Nu acum, însă lucrurile vor evolua astfel încât oamenii ăștia să considere că-i mai bine să vă omoare... Știu eu ce spun! Îți cer s-o faci pentru mine, deși s-ar putea s-o faci pentru voi!

— Dar au înconjurat tabăra! a încercat el să obiecteze.

— După ce vom pleca, n-o vor mai păzi, măcar un timp. Vor merge toți cu mine.

Vorbisem plin de siguranță, iar Barr a dat din cap, aprobându-mă.

— Regele se întoarce în regatul lui! a zis el. Cu toți supușii credincioși după el. Nu va fi nici un pericol, cât timp se va afla în mijlocul lor... Doamne, Leif, cât aș vrea să merg cu tine! Kraken! Legendele străvechi din Mările Sudului vorbesc despre Marea Caracatiță care doarme, așteptând momentul în care va putea să distrugă lumea și toată viața... Iar în prăpăstiile Anzilor, la o înălțime de trei mile față de nivelul mării, e sculptată Caracatița Neagră!

Norvegieni, insulari din Mările Sudului, indieni din Anzi! Iar acum descoperim același simbol aici!

— Promiteți să faceți ce v-am rugat? l-am întrebat pe Fairchild. Viața mea poate să depindă de asta!

— Mă simt de parcă te-am părăsi... Nu vreau s-o fac!

— Șefule, gloata vă poate rade de pe fața pământului într-un minut! Duceți-vă înapoi și chemați mongolii! Or să vă ajute și tătarii. Îi urăsc pe uiguri. O să mă întorc, nu vă fie frică. Sunt convins însă că o să vin cu toată hoarda după mine. Și o să am nevoie de o fortăreață în care să mă ascund...

— O să fac așa cum vrei, a acceptat el.

Am ieșit din cortul lui și am intrat într-al meu. Uigurul cu ochi reci m-a urmat. Mi-am luat pușca și un revolver, mi-am pus periuța de dinți și trusa de ras în buzunar și am dat să ies.

— Doar atât? m-a întrebat, surprins.

— Dacă o să mai am nevoie de ceva, o să mă întorc.

— Nu înainte de a-ți aminti, a zis el, enigmatic.

Am mers împreună spre armăsarul negru. Am încălecat singur. Trupa s-a rotit în jurul nostru. Am galopat spre sud, lăncile lor formând o barieră între mine și tabără.

3

Ritualul lui Khalk'ru

ARMĂSARUL s-a așternut la drum, într-o goană constantă, cadențată. Îmi purta greutatea cu ușurință. Cu vreo oră înainte de apusul soarelui, ajunseserăm la marginea deșertului. În dreapta, se întindea un lanț scund de dealuri, din gresie roșie. În față, un defileu. Am pătruns în el, bâjbâind prin întuneric. După o jumătate de oră, ieșisem la loc deschis, într-o zonă presărată cu pietre, prin care trecuse cândva un drum larg. Urmele lui duceau spre nord-est, către alt lanț din gresie roșie, mai înalt, aflat cam la cinci mile distanță. Am ajuns la el chiar la căderea nopții. Acolo, ghidul meu s-a oprit și mi-a spus că vom poposi până în zori. Vreo douăzeci de oameni au descălecat, iar ceilalți au călărit mai departe.

Cei care rămăseseră au privit spre mine. Așteptau ceva. M-am întrebat ce trebuia să fac... Apoi, observând că armăsarul era transpirat, am cerut ceva cu care să-l șterg, apă și mâncare pentru el. Se pare că asta doreau, pentru că, de îndată, căpitanul lor mi-a adus chiar el o cârpă, grăunțe și apă, în timp ce oamenii lui șușoteau. După ce calul și-a potolit setea, l-am hrănit. Am cerut o pătură să pun pe el, pentru că noaptea era rece. Când am terminat, am descoperit că mă așteptau cu cina. Am stat lângă foc, alături de conducător. Eram flămând și am mâncat cu lăcomie, ca de obicei. Am pus câteva întrebări, la care mi s-au dat răspunsuri evazive, așa că am renunțat.

Când am sfârșit de mâncat, mi se făcuse somn. Mi-au fost aduse pături. M-am dus lângă armăsar, am întins păturile alături și m-am înfășurat în ele.

Calul și-a plecat capul, m-a mirosit, mi-a suflat în ceafă, apoi s-a întins cu grijă lângă mine. M-am răsucit, rezemându-mi fruntea de grumazul lui. Am auzit șoapte excitate printre uiguri. Apoi am adormit...

M-am trezit în zori. Gustarea era deja pregătită. Am pornit de-a lungul drumului străvechi, care ducea printre dealuri, pe firul unei văi care fusese, cu mult timp în urmă, un râu lat. Un timp, culmile dinspre est ne-au protejat de soare. Când lumina lui a început însă să ne izbească drept în creștet, ne-am adăpostit la umbra unor stânci imense. Am rămas acolo până spre mijlocul după-amiezei. Cu puțin timp înainte de asfințit, am traversat albia uscată a râului, peste ceea ce fusese, cândva, un pod masiv. Am intrat în alt defileu, prin care cursese, altădată, izvorul acelui râu, de mult dispărut și am ieșit dintre stânci chiar când se întuneca.

Fiecare latură a trecătorii înguste o constituiau niște forturi din piatră. Erau pline de uiguri, care strigau, pe măsură ce ne apropiam. Auzeam cuvântul „Dwayanu", repetat iar și iar...

Porțile grele ale fortului din dreapta s-au deschis și am intrat într-un gang tăiat în zidul gros. Apoi am traversat o piață largă și am trecut prin altă poartă.

M-am uitat spre oaza înghesuită între munții sterpi. Fusese cândva vatra unui oraș imens, ale cărui ruine erau împrăștiate pretutindeni. Izvorul râului de odinioară se transformase într-un pârâu care se pierdea în nisip, nu departe de locul în care mă aflam. În dreapta pârâului, vegetație și copaci. În stânga, pustietate... Drumul trecea prin oază și continua prin pustiu. Se oprea, sau intra, într-o deschidere uriașă, pătrată, tăiată în stâncă, la vreo milă de noi — o deschidere ce semăna cu o poartă în munte sau cu o intrare într-un mormânt egiptean gigantic...

Am călărit spre partea fertilă. Acolo se aflau sute de clădiri antice din piatră. Se vedea că fuseseră reparate. Chiar și așa, vechimea lor mi-a zdruncinat nervii. Printre copaci erau corturi... Din case și corturi, năvăleau afară uiguri: bărbați, femei, copii. Numai războinicii erau peste o mie. Spre deosebire de oamenii din forturile de pază, aceștia mă priveau tăcuți, în vreme ce treceam pe lângă ei.

Ne-am oprit în fața unei movile roase de timp, care, cu patru-cinci mii de ani în urmă, fusese un palat. Sau un templu. Un șir de coloane scunde, cu secțiunea pătrată, îi împodobeau fațada. La intrare, altele, mai mătăhăloase. Escorta a luat armăsarul meu și calul ghidului. Plecându-se adânc în prag, călăuza mea m-a invitat să intru.

Am pătruns într-un coridor larg, de-a lungul căruia erau înșiruiți lăncieri, luminați cu torțe dintr-un lemn rășinos. Conducătorul uigur mergea alături de mine. Coridorul se sfârșea într-o cameră uriașă, atât de lungă și de largă, încât făcliile de pe pereți făceau ca mijlocul ei să pară întunecat. La capătul celălalt al încăperii se găsea o platformă joasă, pe care era o masă din piatră. Iar la masa aceea stăteau niște oameni cu capetele acoperite de glugi.

Când m-am apropiat, am simțit ochii lor ațintiți asupra mea. Am văzut că erau treisprezece, câte șase pe fiecare latură, iar unul, pe un scaun mai înalt, în capul mesei. În fața lor se aflau felinare de metal, în care ardea o substanță ce producea o lumină limpede, albă. M-am apropiat de ei. Călăuza mea n-a zis nimic. Nici ceilalți.

Deodată, lumina s-a reflectat în inelul din degetul meu.

Bărbatul din capul mesei s-a ridicat, ținându-se de marginea ei cu mâini tremurătoare, ce arătau ca niște gheare decrepite. L-am auzit șoptind:

— Dwayanu!

Gluga i-a căzut de pe cap. Am zărit o figură bătrână, bătrână, cu ochi aproape la fel de albaștri ca ai mei, în care se citeau o mare uimire și o speranță lacomă. M-a emoționat: era privirea unui om pierdut în disperare, care vede, pe neașteptate, salvarea!

Ceilalți s-au ridicat și ei, lăsându-și glugile pe spate. Erau cu toții bătrâni, dar nu atât de în vârstă precum acela care șoptise. Mă măsurau cu ochi albastru-cenușii, reci. Înaltul Preot, pentru că am presupus că asta era, a vorbit iarăși:

— Mi-au spus, dar n-am crezut! Vrei să vii mai aproape?

Am sărit pe platformă și m-am dus lângă el. Și-a ridicat fața veștejită spre mine, privindu-mi ochii. Mi-a atins părul. Și-a vârât mâna sub cămașa mea, în dreptul inimii. Apoi a spus:

— Să-ți văd mâinile!

Le-am așezat pe masă, cu palmele în sus. Le-a examinat cu atenția cu care le cercetase și căpitanul uigur. Ceilalți doisprezece se strânseseră în jur, urmărindu-i degetele care arătau un semn sau altul. Apoi Înaltul Preot și-a desfăcut un lanț de la gât, un lanț din zale de

aur, trăgând de sub robă un cub mare, lustruit, din jad. L-a deschis. În el era o piatră galbenă, mai mare decât cea de la inelul meu, dar asemănătoare. În adâncul ei se afla înscrisă caracatița neagră, Kraken... În cub se mai găsea o fiolă mică, din jad și un cuțitaș ca un bisturiu, tot din jad. Mi-a luat mâna dreaptă și a dus încheietura deasupra pietrei galbene. A privit spre mine, apoi spre ceilalți, cu ochi îngroziți.

— Ultimul test! a șoptit el. Sângele!

Mi-a atins o venă de la încheietură cu lama cuțitului, iar sângele a curs încet, picătură cu picătură, pe piatră. Avea o formă ușor concavă. Când sângele a atins-o, s-a întins ca o pojghiță subțire, dinăuntru spre margini. Preotul cel bătrân a ridicat fiola de jad, a destupat-o și, cu un efort vizibil de voință, a aplecat-o peste piatra galbenă. O picătură de lichid incolor s-a scurs din ea și s-a amestecat cu sângele meu.

În cameră domnea o tăcere desăvârșită. Înaltul Preot și ajutoarele lui păreau că nu mai respiră, uitându-se la piatră. Am aruncat o privire spre conducătorul uigur, care rămăsese cu ochii ațintiți asupra mea, plini de fanatism.

Apoi, o exclamație a Marelui Preot, căruia i-au ținut isonul și ceilalți. M-am uitat spre piatră. Stratul roșu își schimbase culoarea. O scânteie ciudată alerga prin el, transformându-l într-un verde limpede, luminos.

— Dwayanu! a gâfâit Înaltul Preot și s-a prăbușit pe scaun, acoperindu-și fața cu mâinile-i tremurătoare.

Ceilalți priveau când la mine, când la piatră, ca la o minune. M-am uitat spre conducătorul uigur. Stătea prosternat, cu capul în jos, la baza podiumului.

Înaltul Preot și-a descoperit fața. Mi s-a părut schimbat, devenise incredibil de tânăr. Ochii lui nu mai erau lipsiți de speranță, îngroziți, ci plini de vioiciune. S-a ridicat de pe scaun și mi-a făcut semn să mă așez în locul lui.

— Dwayanu, a întrebat el, ce-ți amintești?

M-am scuturat uimit, amintindu-mi remarca făcută de uigur, în tabără.

— Ce trebuie să-mi amintesc? i-am răspuns.

S-a uitat întrebător spre ceilalți. Ca și cum l-ar fi înțeles, aceștia s-au privit între ei, apoi au dat din cap. Înaltul Preot a închis caseta

de jad și a vârât-o în sân. Mi-a luat mâna și a răsucit inelul, încât piatra a ajuns în palmă. Apoi mi-a strâns degetele peste ea.

— Îți amintești... (vocea lui devenise o șoaptă extrem de slabă)... de *Khalk'ru?*

Din nou tăcerea s-a întins peste camera cea mare, de data asta ca un lucru palpabil. Am rămas gânditor. În numele acela era ceva familiar... Aveam senzația enervantă că ar fi trebuit să-l cunosc, că, străduindu-mă puțin, mi-aș aminti, că amintirea se găsea chiar la marginea conștientului... Și mai aveam impresia că înseamnă ceva înspăimântător... Ceva pe care-i mai bine să-l uiți... Am simțit un val de repulsie, combinat cu un resentiment acut.

— Nu, i-am răspuns.

Am auzit sunetul unei respirații gâfâite. Bătrânul preot a venit lângă mine și mi-a pus mâna pe ochi.

— De asta îți amintești?

Mintea părea că-mi tresare. Am văzut o imagine clară, de parcă o priveam cu ochii deschiși. Galopam prin oază, către poarta cea mare din munte. Numai că nu era o oază, ci un oraș plin de grădini, străbătut de un râu care clipocea... Dealurile nu mai erau din gresie roșie, stearpă, ci verzi, acoperite cu copaci... Lângă mine galopau alții, bărbați și femei care-mi semănau, blonzi, puternici... Am ajuns lângă poartă. O flancau coloane pătrate, uriașe... Am coborât de pe cal... Un armăsar mare, negru... Am intrat...

Nu vroiam să intru! Dacă intram, îmi aminteam de Khalk'ru! M-am dat înapoi... Am ieșit... Am simțit mâinile pe ochii mei și am încercat să le dau la o parte... Erau ale bătrânului preot... Am sărit de pe scaun, tremurând de furie. L-am înfruntat, dar figura îi era blândă, privirea blajină.

— Curând îți vei aminti mai mult...

N-am răspuns, încercând să-mi stăpânesc furia inexplicabilă. Bineînțeles, bătrânul încercase să mă hipnotizeze! Văzusem ceea ce vrusese să mă facă să văd. Nu degeaba aveau preoții uiguri reputație de vrăjitori! Dar nu m-a înfuriat faptul că încercase să-mi stăpânească voința. Nu, era ceva legat de numele acela, Khalk'ru... De ceea ce se afla dincolo de poarta din munte, poarta prin care fusesem împins...

— Ți-e foame?

Trecerea abruptă la lucrurile normale m-a calmat. Am râs, stânjenit și i-am răspuns că îmi este foame, că mi-e somn. Mi-era teamă că un personaj atât de important, cum devenisem, trebuia să

cineze cu Înaltul Preot. M-am simțit ușurat când m-a încredințat căpitanului uigur. Acesta mă urma ca un câine, mă privea cu ochii cu care un câine își privește stăpânul... M-a servit ca o slugă, în timp ce am mâncat. I-am spus că aș prefera să dorm într-un cort, nu într-o casă de piatră. Ochii i-au sclipit și, pentru prima dată, a spus altceva decât monosilabe respectuoase:

— Un adevărat războinic! a mârâit el, aprobator.

Uigurii au ridicat un cort pentru mine. Înainte de a mă culca, m-am uitat afară. Conducătorul se afla la intrare, iar două șiruri de lăncieri mă păzeau, stând umăr lângă umăr.

A doua zi, dimineața, o delegație de preoți de rang mai mic a venit după mine. Am intrat în aceeași clădire, dar am fost condus într-o cameră mai modestă, lipsită de mobilier. Acolo mă așteptau Înaltul Preot și ceilalți tovarăși ai lui. Credeam că-mi vor pune întrebări. Nu mi-au pus nici una. Nu erau curioși să-mi afle originea, să știe de unde vin și ce caut în Mongolia. Părea a le ajunge că eram cine speraseră să fiu, chiar dacă eu mă simțeam străin de toate. Aveam impresia că se grăbeau să îndeplinească un plan, care începuse cu lecțiile pe care mi le ținuseră. Înaltul Preot a mers direct la țintă:

— Dwayanu, vom aduce în amintirea ta un anumit ritual. Să asculți și să privești cu atenție, să repeți cu grijă fiecare vorbă, fiecare gest.

— De ce? l-am întrebat.

— Ca să înveți... a început el, apoi s-a întrerupt, plin de mândrie. Nu! Îți voi spune! Pentru ca deșertul să redevină fertil! Pentru ca uigurii să-și recapete măreția! Pentru ca sacrilegiul străvechi împotriva lui Khalk'ru, care a adus pustiul, să fie ispășit!

— Și ce legătură am eu, un străin, cu asta?

— Noi nu mai avem suficient sânge străbun ca să facem ceea ce trebuie. Iar tu nu ești un străin. Ești Dwayanu! Eliberatorul! Ești din rasa pură! De aceea ești singurul care poți îndepărta osânda!

Mi-am imaginat cât de încântat ar fi fost Barr să audă o asemenea explicație, cum l-ar fi bombănit pe Fairchild... M-am înclinat în fața preotului și i-am spus că sunt gata. Mi-a luat inelul din deget, și-a scos de la gât lanțul de care atârna jadul și mi-a spus să mă dezbrac. În timp ce făceam ce-mi ceruse, și-a scos și el roba, iar ceilalți l-au urmat. Unul dintre ei a dus repede lucrurile afară și s-a întors imediat. Am privit trupurile noduroase ale bătrânilor ce stăteau,

goi, în jurul meu și mi-a trecut orice chef de râs. Lucrurile deveniseră sinistre... A urmat lecția.

Nu era un ritual, ci o invocare sau, mai curând, o *evocare* a unei Ființe, Puteri, Forțe, numite Khalk'ru. Textul era foarte straniu, ca și gesturile care-l acompaniau. Părea să fie într-o formă arhaică a limbii uigure, cu multe cuvinte pe care nu le înțelegeam. Probabil că fusese transmis din preot în preot, din timpuri străvechi. Chiar și o persoană indiferentă din punct de vedere religios l-ar fi considerat blasfematoriu până la damnare. În faza aceea eram prea curios, ca să mă gândesc la înțelesul lui. Îmi producea aceeași senzație de lucru deja cunoscut, ca atunci când auzisem prima dată numele lui Khalk'ru. Nu mai simțeam repulsia de la început. Nu știu dacă faptul se datora voințelor unite ale celor doisprezece preoți care nu-și luau o clipă ochii de pe mine.

N-o să-l repet, o să spun doar esențialul. Khalk'ru era Începutul-fără-Început și va fi Sfârșitul-fără-Sfârșit. Era Vidul-fără-Lumină-și-fără-Timp. Distrugătorul. Mâncătorul-de-Viață. Anihilatorul. Cel-Care-Descompune. Nu era Moartea. Moartea însemna doar o parte a lui... Era viu, foarte viu, dar trăirea lui constituia antiteza vieții, așa cum o cunoaștem noi. Viața era un invadator care tulbura calmul fără vârstă al lui Khalk'ru. Zei și oameni, animale și păsări, toate creaturile, vegetația, apa, aerul, focul, soarele, stelele și luna, toate urmau să se dizolve în El însuși, Neantul Viu, dacă asta era voința sa. Dar le mai lăsa un pic... De ce să se grăbească, din moment ce până la urmă va rămâne doar Khalk'ru? Să-l determinăm să se retragă din ținuturile sterpe, pentru ca viața să pătrundă în ele și să le facă iar roditoare. Să-l convingem să se atingă doar de cei care sunt dușmani ai celor ce-l slăvesc, încât adoratorii lui să devină puternici, dovadă clară a măreției lui Khalk'ru, Cel-Ce-Este-Totul-în-Toate. Pentru el, în veșnicia sa, asta ar însemna doar o clipă de răgaz. Să-l determinăm să se manifeste sub forma simbolului său și să primească ofranda ce i-a fost adusă, ca semn că ne-a ascultat și ne-a acceptat ruga.

Incantația era mult mai lungă, dar sensul ei rămânea acesta. O rugăciune înfiorătoare. Însă atunci nu simțeam nici un fel de teamă... După trei repetiții, o învățasem perfect. Înaltul Preot m-a pus să o mai rostesc o dată, apoi a făcut un semn din cap preotului care ne luase veșmintele. Acesta a ieșit și s-a întors cu robele, dar nu și cu îmbrăcămintea mea. În locul ei am primit o mantie lungă, albă și o pereche de sandale. Mi-am cerut hainele, dar bătrânul preot mi-a

răspuns că nu mai am nevoie de ele, că de aici încolo voi fi îmbrăcat așa cum se cuvine. Am căzut de acord că-i mai bine așa, dar i-am cerut să-mi dea veșmintele mele, să le păstrez, să le privesc din când în când. A acceptat.

M-au condus în altă încăpere. Pe pereți, tapiserii decolorate, zdrențuite. În țesătura lor se vedeau scene de vânătoare sau de război. În cameră se aflau scaune și bănci de forme stranii, dintr-un metal care părea să fie cupru, dar tot atât de bine putea fi aur... Un divan jos, lat. Într-un colț, lănci, un arc și două săbii, un scut și un coif din bronz. Totul, cu excepția covorului aruncat pe podeaua de piatră, arăta extrem de vechi...

Am fost spălat și ras cu grijă, iar părul meu lung, pieptănat. Un ceremonial însoțit de rituri de purificare, ce mă înspăimântau uneori...

După aceea mi s-a dat un veșmânt din bumbac, ce m-a acoperit de la gât până la glezne. O pereche de pantaloni lungi, largi, strânși la brâu, care păreau țesuți din fire de aur aduse, într-un fel oarecare, la moliciunea mătăsii. Am observat, amuzat, că fuseseră cârpiți cu grijă. M-am întrebat de câte veacuri murise cel ce-i purtase prima dată... O bluză lungă, din același material. Picioarele mi-au fost vârâte în niște coturni, a căror broderie complicată era roasă un pic...

Bătrânul preot mi-a pus inelul în deget și s-a dat înapoi, privindu-mă extaziat. Era limpede că nu vedea nimic din ravagiile provocate de timp asupra veșmintelor. Pentru el, eram personajul minunat din trecut. Cel care își închipuia că sunt.

— Așa arătai pe vremea când neamul tău era puternic! a zis el. Curând, când ne vom recâștiga măcar o parte din măreția pierdută, îi vom aduce înapoi pe cei care locuiesc în Țara Umbrită.

— Țara Umbrită? l-am întrebat eu.

— E departe, spre est, dincolo de Apa cea Mare, mi-a răspuns el. Acolo locuiesc adepții lui Khalk'ru care au fugit în timpul Marelui Sacrilegiu, cel care a transformat Țara Uigurilor într-un deșert. Sunt cu sângele curat, ca tine, Dwayanu... Îți vei găsi o tovarășă printre femeile lor. Cu timpul, noi, cei cu sângele subțiat, vom dispărea, iar Țara Uigurilor va fi din nou locuită de neamul străvechi...

A pornit, brusc, înspre ieșire, urmat de preoții de rang mai mic. S-a oprit însă în prag:

— Așteaptă aici până te voi chema.

4

Tentaculele lui Khalk'ru

AM AȘTEPTAT o oră, examinând conținutul ciudat al camerei, amuzându-mă să lupt cu două săbii, de unul singur. Când am întors capul spre ușă, l-am văzut pe căpitanul uigur privindu-mă din prag. Ochii spălăciți îi sclipeau.

— Pe Zarda! a zis. Indiferent câte ai uitat, știi încă să lupți cu sabia! Ne-ai părăsit ca războinic, tot ca războinic te-ai întors!

Apoi a căzut în genunchi, cu capul plecat.

— Iartă-mă, Dwayanu! Am fost trimis după tine. E timpul să mergem!

M-a cuprins o exaltare violentă. Am ridicat săbiile și i-am atins umărul. A acceptat gestul ca pe un semn de înnobilare. Am trecut apoi în coridorul cu lăncieri și am ieșit pe ușa cea mare. S-a auzit un strigăt tunător:

— Dwayanu!

Apoi un sunet de trâmbițe, un răpăit puternic de tobe și zăngănitul țimbalelor.

În fața palatului, un careu imens de călăreți uiguri. Cel puțin cinci sute, cu lănci scânteietoare, cu flamuri fâlfâind. În interiorul careului, aliniați cu grijă, încă pe atâția. Am remarcat că erau și bărbați și femei, îmbrăcați în haine la fel de vechi precum acelea pe care le purtam și eu, sclipind în soarele puternic ca un covor uriaș,

multicolor, din fire metalice. Între ei fluturau steaguri și steguleţe, rupte, zdrenţuite, acoperite de simboluri stranii.

La capătul careului l-am recunoscut pe bătrân, călare, îmbrăcat în galben, înconjurat de ceilalţi preoţi. Deasupra lui flutura un drapel, tot galben, pe care apărea, când era întins de vânt, silueta neagră a Krakenului. În spatele careului de călăreţi se înghesuiau sute de uiguri, dornici să mă vadă. Cât am stat în faţa lor, clipind din cauza soarelui, un alt strigăt s-a amestecat în bubuitul tobelor uigure.

„Regele s-a întors la poporul lui!" spusese Barr. Se părea că aşa era...

Mi-a atras atenţia un sforăit uşor. În spatele meu se agita armăsarul negru. Am încălecat şi, urmat de căpitanul uigur, am galopat pe drumul deschis de coloanele aliniate. Priveam oamenii, în timp ce treceam pe lângă ei. Toţi, bărbaţi şi femei, aveau ochi albastru-cenuşii. Păreau mai înalţi decât media rasei lor. M-am gândit că erau, probabil, nobilii, urmaşii vechilor familii, cei în care sângele străvechi rămăsese mai puternic. Steagurile zdrenţuite purtau stema clanului lor. În ochii bărbaţilor, exaltare. În ochii multor femei, groază.

Am ajuns lângă bătrânul preot. Şirul de călăreţi din faţă s-a despărţit. Am pornit împreună, urmaţi de ceilalţi preoţi. Uigurii călăreau formând câte o linie subţire, lungă, în dreapta şi în stânga noastră, în timp ce trompetele sunau, tobele, mici şi mari, răpăiau, iar ţimbalele se ciocneau într-un ritm sălbatic, triumfal.

Regele s-a întors...

Doamne, ce bine ar fi fost să mă fi împins ceva drept în lăncile uigurilor!

Am traversat zona de verdeaţă a oazei, apoi am trecut pe un pod lat, care se întindea peste pârâiaşul ce fusese, cândva, un râu vijelios. Picioarele cailor călcau pe drumul antic ce ducea spre poarta din munte, aflată cam la o milă de noi. Exaltarea violentă creştea în mine... Am privit în urmă, spre cei care mă însoţeau. Mi-am amintit de peticele de pe hainele mele. Tovarăşii mei aveau aceeaşi înfăţişare ponosită... Imaginea lor m-a făcut să nu mă mai simt rege, dar, în acelaşi timp, m-a umplut de milă. Mi-am dat seama că sunt nişte oameni conduşi de fantomele flămânde din sîngele lor subţiat, fantomele unor strămoşi puternici, care slăbiseră pe măsură ce sângele străvechi se împuţina, care piereau de foame pe măsură ce acesta se dilua, dar care erau destul de tari pentru a lupta împotriva

dispariției, capabile încă să le comande mințile și să-i împingă spre ceva despre care ele credeau că le va potoli foamea, că le va face din nou puternice...

Da, îmi era milă de ei. Mi se părea o prostie să mă cred în stare de a hrăni fantomele lor străbune, dar tot puteam să fac ceva pentru ei. Să le dau un spectacol grozav! Mi-am amintit ritualul pe care îl învățasem. Am repetat în minte fiecare gest pe care mi-l indicase bătrânul preot.

M-am uitat spre ușa din munte. Era suficient de largă, încât să poată pătrunde douăzeci de călăreți, mergând unul lângă celălalt. Coloanele groase, pe care le văzusem sub atingerea mâinilor preotului, zăceau lângă intrare, dărâmate. În vreme ce mă apropiam de ele, nu mai simțeam nici repulsie, nici revoltă, ca în timpul vedeniei. Eram domic să pășesc dincolo și să fac ceea ce trebuia.

Lăncierii au năvălit și s-au așezat de pază lângă intrare. Am trecut pragul porții în ruine alături de bătrân și, urmați de ceilalți preoți, am pătruns în interiorul muntelui. Coridorul era luminat de felinare fixate în pereți, arzând cu flăcări limpezi, albe. La o sută de pași mai încolo se deschidea un alt coridor, care forma un unghi de cincisprezece grade față de cel prin care intrasem. Bătrânul preot s-a îndreptat spre el. M-am uitat în urmă. Nobilii nu trecuseră încă. I-am văzut descălecând la intrare. Am mers, în tăcere, vreo mie de picioare. Coridorul dădea într-o cameră mică, pătrată, tăiată în gresie. În zidul din fața noastră, o altă ușă, acoperită de o draperie grea. În cameră nu erau decât niște lăzi din piatră, de mărimi diferite, aliniate lângă perete.

Preotul a deschis una. Înăuntru se găsea o cutie de lemn, cenușiu din cauza vechimii. I-a ridicat capacul și a scos două veșminte galbene. Mi-a trecut unul peste cap. Era un fel de halat, lung până la pământ. L-am privit: țesută în el, încercuindu-mă cu tentaculele, caracatița neagră...

Bătrânul și-a pus celălalt veșmânt. Și acesta avea pe el caracatița, dar numai pe piept, iar tentaculele nu-l înconjurau. S-a aplecat și a luat din ladă un sceptru de aur, având la capăt niște bare de care atârnau ciorchini de clopoței, tot din aur.

Preoții de grad inferior au scos din lăzi niște tobe ovale, ciudate, lungi de trei picioare, cu laturile dintr-un metal roșu-întunecat. S-au așezat cu toții, bătând cu degetele în membrana tobelor, întinzând-o, dacă era cazul, în timp ce bătrânul scutura sceptrul cu clopoței, pentru

a le încerca sunetul. Ca o orchestră care-și acordează instrumentele... Mi-a venit să râd. Pe atunci nu știam cât de mult pot lucrurile banale să intensifice teribilul...

Dincolo de ușa acoperită cu draperii s-au auzit zgomote. Trei lovituri ca de ciocan ce izbește nicovala. Apoi tăcere. Cei doisprezece preoți au ieșit pe ușă, ducându-și tobele în brațe. Înaltul Preot m-a invitat să-l urmez. Am trecut și noi dincolo de draperii.

Am privit în jur, spre peștera uriașă tăiată în rocă de mâinile unor oameni care se transformaseră în pulbere de mii de ani. Își arăta vechimea imemorială atât de limpede, de parcă stânca ar fi vorbit. Părea mai mult decât antică, părea ceva primordial. Peștera era slab luminată, atât de slab, încât abia am reușit să-i văd pe nobilii uiguri care stăteau pe podeaua de piatră, cu flamurile clanurilor în față, uitându-se la mine. Se aflau la o distanță de vreo sută de yarzi, cu zece picioare mai jos decât noi. În jurul lor, peștera se întindea la nesfârșit, pierzându-se în întuneric. În fața lor era o groapă cu pereții rotunjiți, ca adâncitura dintre două valuri lungi, iar piatra urca, precum un astfel de val, îndoindu-se. Marginea sa forma o creastă, ca și cum valul de piatră sculptată ar fi fost un talaz gigantic, ce năvălea spre ei. Acea margine constituia ridicătura pe care mă aflam.

Înaltul Preot m-a prins de braț. M-am întors către el și i-am urmărit privirea.

La o sută de picioare de noi era o fată. Goală. Abia atinsese vârsta feminității. Se vedea limpede că-i însărcinată.

Ochii ei erau la fel de albaștri ca și cei ai bătrânului, părul de un castaniu-roșcat, cu un strop de auriu, iar pielea de un măsliniu foarte deschis. Se vedea, puternic, sângele vechii rase. Deși se stăpânea, plină de curaj, în ochi i se citea spaima, dovedită și de ridicarea și coborârea rapidă a pieptului ei rotund.

Stătea într-o scobitură mică. În jurul mijlocului, un brâu de aur, din care porneau trei lanțuri, tot de aur, fixate în podeaua de stâncă. Le-am înțeles scopul. Fata nu putea să fugă, iar dacă s-ar fi prăbușit, n-ar fi putut să alunece din scobitură. Să fugă sau să se prăbușească din pricina cui? Bineînțeles, nu din pricina mea! M-am uitat la ea și i-am zâmbit. Mi-a întâlnit privirea, iar teama a dispărut din ochii ei. A surâs și ea, plină de încredere.

Să mă ierte Dumnezeu! I-am zâmbit, iar ea a avut încredere în mine!

Am privit dincolo de ea, spre un loc în care apăruse o sclipire galbenă, ca o reflectare a unui topaz imens. Din stâncă, la o sută de yarzi în spatele fetei, se ridica un fragment imens de piatră translucidă, din care era făcută și bijuteria mea. Ca o bucată dintr-un geam spart... Avea o formă oarecum triunghiulară.

În el, negre, se vedeau tentaculele lui Kraken. Rămăseseră în masa galbenă, rupte din trupul monstruos, atunci când fusese sfărâmată piatra. Unul avea o lungime de cincizeci de picioare și era întors cu partea inferioară spre mine. Îi vedeam ventuzele hidoase...

Sigur, arăta groaznic, dar nu era ceva de care să te sperii! I-am zâmbit din nou fetei înlănțuite și i-am întâlnit iar privirea plină de încredere.

Preotul cel bătrân se uita atent la mine. Am mers apoi, împreună, până la jumătatea distanței dintre margine și față. Pe creastă, cei doisprezece preoți stăteau cu tobele în poală.

Ne-am uitat din nou spre tentaculele rupte. Bătrânul și-a ridicat sceptrul cu clopoței de aur și l-a scuturat. Din întunericul peșterii a început un cânt lent, cu trei motive joase, repetate iar și iar, care se întrepătrundeau.

Un cânt la fel de primordial ca și peștera. Vocea peșterii...

Fata nu-și lua privirea de la mine...

Cântul a încetat. Am ridicat mâna și am făcut gestul straniu de salut pe care-l învățasem. Apoi am început ritualul lui Khalk'ru...

O dată cu primele cuvinte, vechea senzație de ceva cunoscut m-a cuprins iar, mai puternică. Plină de amănunte suplimentare. Cuvintele, gesturile veneau de la sine. Nu făceam nici un efort să mi le amintesc. Nu mai vedeam fata în lanțuri. Vedeam doar tentaculele negre din piatra sfărâmată.

Continuam ritualul... Masa galbenă se dizolva în jurul lor... Oare ele se mișcau?

Am încercat cu disperare să-mi opresc cuvintele, mișcările. N-am izbutit!

Mă stăpânea ceva mai puternic decât mine, care îmi mișca mușchii și vorbea cu gura mea. O putere inumană. La apogeul acelei evocări a răului — iar acum știu cât de groaznic era răul — ritualul continua fără mine, de parcă stăteam deoparte, în imposibilitatea de a-l întrerupe.

Apoi s-a terminat...

Iar tentaculele s-au mișcat... S-au zvârcolit... S-au îndreptat spre fata înlănțuită...

Apoi, un bubuit diabolic de tobe, crescând, cu un ritm tot mai iute, spre un crescendo tunător.

Fata mă privea încă... Dar încrederea dispăruse din ochii ei... Fața sa reflecta oroarea de pe fața mea...

Un braț negru a țâșnit afară.

Am avut, o clipă, viziunea unui trup uriaș, noros, din care ieșeau și alte tentacule cețoase. M-a atins o răsuflare în care se afla frigul dintr-un alt spațiu...

Brațul negru s-a încolăcit în jurul fetei...

Aceasta a țipat, neomenește... A dispărut... S-a dizolvat... Țipătul a încetat... A devenit un geamăt ce se stingea... Un oftat...

Am auzit zăngănitul metalului, în locul în care fusese fata. Zgomotul lanțurilor de aur și al cingătorii care o ținuseră, care căzuseră pe stâncă.

Fata dispăruse!

Am rămas paralizat de o groază cumplită. Pe care nu o cunoscusem nici în cel mai înfiorător coșmar...

Fata avusese încredere în mine... Eu îi zâmbisem, iar ea avusese încredere în mine... Și făcusem să fie distrusă de Kraken!

Plin de remușcări, fierbând de furie, am rupt lanțul care mă cuprinsese. Am văzut fragmentul de piatră galbenă la locul lui, cu tentaculul negru, inert, înăuntru. La picioarele mele zăcea bătrânul preot, cu trupul zbuciumându-se, cu degetele uscate zgâriind stânca. Lângă tobe erau întinși ceilalți preoți, iar pe podeaua peșterii, nobilii, prosternați, umilindu-se, orbi și surzi, în ardoarea năucitoare a Lucrului îngrozitor pe care îl invocasem eu...

Am alergat afară, prin ușa acoperită de draperii. Aveam o singură dorință: să ies din templul lui Khalk'ru. Să părăsesc vizuina lui Khalk'ru. Să fug cât mai departe de ea. Să mă întorc în tabără, acasă. Am străbătut în goană camera cea mică, apoi coridoarele și am ajuns la ieșirea din templu. M-am oprit o clipă, orbit de lumina soarelui.

S-a auzit un strigăt puternic, din sute de gâtlejuri, apoi tăcere. Vederea mi s-a limpezit. În fața mea, cu fruntea plecată în țărână, se aflau lăncierii uiguri.

M-am uitat după armăsarul negru. Era lângă mine. M-am aruncat în șa, i-am dat frâu liber. A țâșnit ca un fulger întunecat

printre șirurile prosternate, gonind pe drumul antic. Am trecut în viteză prin oază, având imaginea vagă a unei mulțimi care alerga și striga. N-a încercat nimeni să mă oprească. Nici n-ar fi reușit să stea înaintea unui cal atât de mare...

Am ajuns la porțile interioare ale fortului de piatră, prin care trecusem cu o zi înainte. Erau deschise. Paznicii încremeniseră, uitându-se la mine. Din spate s-a auzit un răpăit de tobe, transmițând ceva. Am privit în urmă. Se zărea o învălmășeală confuză, o mișcare haotică. Lăncieri uiguri năvăleau pe drumul larg dinspre templu...

Porțile au început să se închidă. Am împins armăsarul înainte, peste paznici și m-am năpustit în interiorul fortului, îndreptându-mă spre poarta următoare. Fusese închisă... Tobele băteau tot mai tare, amenințător, dând ordine.

În mine revenise partea sănătoasă. Am poruncit paznicilor să descuie. M-au privit tremurând, dar nu s-au supus. Am sărit de pe cal și am alergat spre ei. Am ridicat mâna. Inelul lui Khalk'ru strălucea. S-au aruncat la pământ în fața mea, dar n-au deschis porțile...

Am văzut pe zid burdufuri pline cu apă. Am luat unul și un sac plin cu grăunțe. Pe sol era un bolovan mare. L-am ridicat de parcă ar fi fost o pietricică și l-am trântit în poartă, în locul unde se uneau batanturile. S-au desprins. Am aruncat burduful cu apă și sacul cu grăunțe în șa, apoi am ieșit în goană pe poarta sfărâmată.

Calul cel mare alerga prin defileu, iute ca o rândunică. Am trecut podul ruinat și am apucat-o pe drumul străvechi.

Am ajuns la intrarea în celălalt defileu. Am recunoscut locul după stânci. Am privit în urmă. Nici un semn de urmărire. Se auzea doar bubuitul îndepărtat al tobelor.

Trecuse mijlocul după-amiezei. Mi-am croit drum prin defileu și am ajuns la marginea lanțului de dealuri din gresie. Era o cruzime din partea mea să-mi suprasolicit armăsarul, dar nu-mi puteam permite să-l menajez. La căderea nopții, ajunsesem în zona semiaridă. Calul era acoperit de sudoare, epuizat. Însă nu încetinise goana nici o clipă, nu se arătase nărăvaș în vreun fel. Avea un suflet mare, armăsarul ăla... M-am gândit că ar trebui să se odihnească, atât cât se putea...

Am descoperit un loc ferit, în spatele unor stânci înalte. Am realizat că purtam încă haina galbenă de ceremonie. Am smuls-o de pe mine, cu scârbă, apoi am șters calul cu ea. I-am dat apă și grăunțe. Mi-am dat seama că eram flămând, că nu mâncasem nimic de dimineață. Am rontăit și eu niște grăunțe și am băut din apa călâie.

Nici un semn că aș fi fost urmărit. Iar tobele tăcuseră... M-am întrebat dacă uigurii nu cunoșteau vreo scurtătură, dacă nu mă înconjuraseră... Am întins haina pe spinarea calului, iar eu m-am ghemuit pe pământ. Nu intenționam să dorm, dar somnul m-a cuprins imediat...

După o vreme, m-am trezit. Se iveau zorile. Lângă mine, preotul cel bătrân și căpitanul cu privirea rece. Toată zona era încercuită de lăncieri. Înaltul Preot mi-a spus, blând:

— Nu-ți vrem răul, Dwayanu! Dacă dorești să pleci, nu putem să te oprim. Cel la a cărui chemare a răspuns Khalk'ru nu are de ce să se teamă de noi. Dorința lui e și dorința noastră.

Nu i-am răspuns. Când mă uitam la el, revedeam ce se întâmplase în peșteră. A oftat.

— Voința ta e să ne părăsești! Așa să fie!

Căpitanul uigur nu spusese nimic.

— Ți-am adus hainele, Dwayanu. Ne-am gândit că vrei să pleci dintre noi așa cum ai venit... a adăugat bătrânul.

M-am dezbrăcat imediat și mi-am pus veșmintele mele. Preotul a luat podoabele zdrențuite, a strâns roba cea galbenă de pe cal... Căpitanul a zis:

— De ce ne părăsești, Dwayanu? Ne-ai împăcat cu Khalk'ru. Ai deschis porțile! Curând, deșertul va redeveni roditor. Ca altădată. De ce nu rămâi să ne conduci în drumul nostru spre mărire?

N-am răspuns, am scuturat doar din cap. Bătrânul preot a oftat din nou.

— Aceasta-i e dorința! Așa trebuie să fie! Dar să ții minte, Dwayanu! Cel la a cărui chemare a răspuns Khalk'ru trebuie să răspundă când va fi chemat de acesta!

Mi-a atins părul cu mâinile lui bătrâne, tremurătoare, mi-a atins pieptul, în dreptul inimii, apoi s-a întors. Un grup de lăncieri s-a strâns în jurul lui... Au plecat...

Căpitanul uigur mi-a zis:

— Așteptăm să-l păzim pe Dwayanu în timpul călătoriei.

Am încălecat pe armăsarul meu negru și am pornit. Când am ajuns la tabăra expediției, am găsit-o pustie. Am călărit mai departe, spre vechea tabără. Târziu, în cursul după-amiezei, am zărit o caravană. Când ne-am apropiat, oamenii s-au oprit, pregătindu-se, grăbiți, să se apere. Era expediția noastră, care părăsise tabăra veche. Le-am făcut semn cu mâna, strigând.

Am descălecat de pe armăsarul negru și am întins uigurului frâul.

— Ia-l!

Fața lui s-a luminat, pierzându-și severitatea sumbră.

— Te va aștepta până te vei întoarce, Dwayanu! El sau unul din fiii lui!

Mi-a atins mâna cu fruntea și a îngenuncheat.

— Și noi, Dwayanu, te vom aștepta. Noi sau fiii noștri. Până când te vei întoarce.

S-a urcat pe cal, rămânând în fața mea cu oamenii lui. Și-au ridicat lăncile și au strigat, răsunător:

— Dwayanu!

După aceea au plecat...

M-am îndreptat spre Fairchild și ceilalți, care mă așteptau.

Am stabilit să mă întorc cât mai curând în America. Nu vroiam decât un lucru: să pun între mine și templul lui Khalk'ru o distanță cât mai mare.

Am tăcut, iar mâna mi s-a îndreptat, involuntar, spre săculețul din piele de la pieptul meu.

— Acum nu mai cred că-i așa ușor să scap de el... Prin lovituri de nicovală, prin cântece și tobe, Khalk'ru mă cheamă!

CARTEA MIRAJULUI

5

Mirajul

JIM RĂMĂSESE TĂCUT, ascultându-mă. Am observat că stoicismul indian îi dispăruse de pe figură. S-a ridicat și mi-a pus mâna pe umăr.

— Leif, a zis el încet, de unde puteam să știu? E prima dată când te-am văzut speriat. M-a durut... Nu știam...

Din partea lui Tsantawu, cherokeezul, asemenea vorbe însemnau mult.

— Gata, indianule! Tacă-ți fleanca! i-am spus eu, cu grosolănie.

A rămas tăcut, aruncând vreascuri în foc.

— Ce-a zis prietenul tău Barr? m-a întrebat, deodată.

— Mi-a mâncat sufletul. Plângea și spunea că nimeni n-a trădat știința, așa cum făcusem eu, de când Iuda îl sărutase pe Hristos. Se pricepea la metafore din astea, care îți nimereau drept în suflet! Vorbele lui m-au afectat foarte tare, pentru că gândeam exact același lucru despre mine. Nu referitor la știință, ci la fată. Îi dădusem sărutul lui Iuda. Barr zicea că ratasem cea mai grozavă ocazie avută vreodată. Aș fi putut rezolva enigma deșertului Gobi și a civilizației dispărute! Iar eu m-am speriat ca un copil de bau-bau! Nu reprezentam un fenomen atavic doar în ceea ce privea trupul, ci și mintea! Eram un sălbatic blond care se speriase de niște scamatorii! Dacă ar fi avut

norocul să se afle în locul meu, s-ar fi lăsat crucificat, în caz că astfel ar fi aflat adevărul! Și sunt convins că ar fi făcut-o, nu mintea!

— Un om de știință demn de admirat, a conchis Jim. Dar ce-a spus despre cele pe care le-ai văzut?

— Că nu erau decât sugestii hipnotice. Am văzut ceea ce bătrânul preot vroia să văd. Așa cum prima dată mă privisem călărind spre templu. Fata nu se dizolvase. Se ascunsese, probabil, în groapă, râzând de mine. Dar dacă fusese adevărat tot ceea ce mintea mea ignorantă credea că fusese adevărat, atunci comportarea mea era de neiertat. Ar fi trebuit să rămân, să studiez fenomenul și să aduc rezultatele, pentrù a fi analizate științific. Ceea ce îi povestisem despre ritualul lui Khalk'ru nu reprezenta altceva decât a doua lege a termodinamicii, exprimată în termeni antropomorfici. Viața era ceva care deranjase Haosul, folosind acest termen pentru a descrie starea primară, fără formă, a Universului. Un invadator, un accident. Cu timpul, toată energia se va transforma în căldură stabilă, incapabilă să mai dea naștere vreunei forme de viață. Universurile moarte vor pluti, lipsite de viață, în neantul infinit. Neantul este veșnic, viața nu. De aceea neantul o va absorbi. Sori, lumi, zei, oameni, totul, absolut tot ce mișcă se va întoarce în neant. Se va întoarce în Haos, în Nimicnicie. La Khalk'ru. Sau, dacă mintea mea atavică preferă alt termen, la Kraken! A fost înfiorător!

— Dar și ceilalți au văzut fata dispărând... Cum explica asta?

— Ușor. Hipnotism în masă. Ca îngerii din Mons, arcașii-fantomă din Crécy sau alte halucinații colective din timpul războiului mondial. Eu fusesem doar catalizatorul. Asemănarea mea cu rasa străveche, desăvârșirea întoarcerii mele în trecut, stăpânirea ritualului lui Khalk'ru, credința pe care o aveau uigurii în mine, toate acestea fuseseră elementele necesare pentru a provoca halucinația colectivă privind tentaculele. Probabil că preoții se chinuiau de mult să folosească un drog, pentru care le lipsea un element esențial. Eu, din nu se știe ce motiv, fusesem elementul care lipsise, catalizatorul.

A rămas gânditor, frângând vreascuri.

— E o explicație rezonabilă... Nu te-a convins?

— Nu. Am văzut figura fetei în clipa în care au atins-o tentaculele.

S-a ridicat, privind spre nord.

— Leif, m-a întrebat el deodată, ce-ai făcut cu inelul?

Am scos pungulița din piele, am deschis-o și i-am întins inelul. L-a examinat atent, apoi mi l-a dat înapoi.

— De ce l-ai păstrat, Leif?

— Nu știu, am răspuns, punând inelul în deget. Eu nu l-am mai dat înapoi preotului, iar el nu mi l-a cerut... Bine, o să-ți spun de ce l-am păstrat! Din același motiv pentru care bătrânul marinar al lui Coleridge ținea albatrosul pe umăr! Ca să nu uit că sunt un ucigaș!

Am pus inelul în săculeț și l-am atârnat la gât. De departe, dinspre nord, s-a auzit un răpăit de tobe. Nu părea adus de vânt. Ai fi zis că vine de dedesubt și se stingea deasupra noastră...

— *Khalk'ru!* am spus eu.

— Atunci, să nu-l lăsăm pe bătrânul domn să ne aștepte, a glumit el.

Și-a făcut de lucru cu bagajele, fluierând, apoi s-a întors spre mine.

— Ascultă, Leif... Teoria lui Barr mi se pare corectă. Nu zic că aș fi acceptat-o, dacă aș fi fost în locul tău. Poate că tu ai dreptate... Dar sunt de acord cu părerea lui Barr atât timp cât evenimentele, dacă vor exista, nu vor demonstra că s-a înșelat.

— Foarte bine, i-am răspuns încântat, fără urmă de sarcasm. Să sperăm că vei rămâne la fel de optimist până când ne vom întoarce la New York. Dacă vom mai ajunge...

Mi-am pus sacii în spate, am luat puștile și am pornit spre nord.

Drumul nu era greu, dar urcam continuu. Terenul se ridica uneori spre piscuri amețitoare. Pădurea, neobișnuit de deasă și înaltă pentru latitudinea aceea, începuse să se rărească. Se făcuse teribil de frig. După ce am parcurs aproape cincisprezece mile, am ajuns într-o zonă cu copaci pitici, rari. Înaintea noastră, la vreo cinci mile, se întindea un lanț de stânci sterpe, înalt de o mie de picioare. În spatele acelui lanț era un vălmășag de munți, de patru-cinci mii de picioare, lipsiți de vegetație, cu culmile acoperite de zăpadă și gheață, spintecați de numeroase râpe ce străluceau alb, ca niște ghețari minusculi. Între noi și lanțul muntos se întindea o câmpie, acoperită cu tufișuri pitice de măceși, muri și afini, îmbrăcate în roșul, albastrul și verdele strălucitor al verii scurte din Alaska.

— Dacă ne-am face tabăra la poalele dealurilor, am fi la adăpost de vânt, a spus Jim. E ora cinci. Ar trebui să ajungem într-un ceas...

Am pornit. Stoluri de ptarmigani de salcie au țâșnit din tufișurile cu fructe, ca niște rachete cafenii. Fluierari aurii și ploieri ciripeau în toate părțile. La o bătaie de pușcă, o mică turmă de caribu, care păștea. Stârci mici, cenușii pășeau pretutindeni. Nu aveai cum să mori de foame acolo... După ce ne-am instalat tabăra, am mâncat zdravăn.

În noaptea aceea nu s-a auzit nici un zgomot. Iar dacă o fi fost, dormisem prea adânc, ca să-l auzim.

Dimineața, am discutat despre traseul pe care să-l urmăm. Lanțul cel jos se afla chiar spre nord. Se continua, crescând în înălțime, spre est și spre vest. Nu părea dificil de străbătut. Cel puțin după cum se vedea din locul în care ne aflam. Am hotărât să-l escaladăm, dar fără nici o grabă. S-a dovedit mai dificil decât crezusem. Ne-a luat două ore ca să ajungem în vârf.

Am mers pe culme, spre un șir de pietre uriașe, ce se întindea ca un zid în fața noastră. Ne-am strecurat între două stânci, dar am renunțat degrabă. Eram pe marginea unei prăpăstii, la sute de picioare deasupra unei văi stranii, înconjurate de vălmășagul de munți înveșmântați cu zăpadă și gheață. În capătul îndepărtat, la vreo douăzeci de mile, se afla un pisc în formă de piramidă.

Pe centru, de la vârful muntelui până în josul văii, curgea o dungă albă, scânteietoare. Un ghețar ce umplea o crăpătură care spinteca muntele. Făcută, parcă, dintr-o singură lovitură de spadă. Valea nu era prea largă, avea doar cinci mile în locul cel mai lat, am estimat eu. O vale lungă și îngustă, cu capetele închise de uriașul cu ghețarul și de un munte asemănător, iar laturile alcătuite din pereții celorlalți munți. Cu excepția câtorva zone, în care avuseseră loc alunecări de teren, se dovedeau la fel de prăpăstioși ca râpa din fața noastră.

Mi-a atras atenția fundul văii. Nu era decât un câmp neted, acoperit cu sfărâmături de piatră. La capătul îndepărtat, ghețarul acoperea grohotișul. Nici un semn de vegetație printre stânci. Nici o urmă de verdeață pe munții înconjurători. Doar culmi negre, sterpe, cu vârfurile acoperite de gheață și zăpadă. O vale a pustiirii...

— Acolo-i frig, Leif, a șuierat Jim.

Era frig, un frig ciudat, un frig nemișcat, fără respirație... Părea că-i stors din vale, ca să ne oblige să plecăm.

— Va fi un chin să ajungem până jos, am zis.

— Și va fi greu de ieșit, a adăugat Jim. De unde naiba au apărut toate stâncile astea? Ce le-a împrăștiat și netezit așa?

— Probabil că au fost târâte de gheţar. Arată ca un capăt de morenă. De fapt, toată valea arată de parcă ar fi fost scobită de gheaţă.

— Ţine-mă de picioare, Leif, vreau să arunc o privire...

S-a întins pe burtă şi s-a târât peste marginea prăpastiei. După un minut, l-am auzit strigând şi l-am adus înapoi.

— La un sfert de milă, spre stânga, e o pantă, mi-a spus el. Nu ştiu dacă începe chiar din vârf. Să mergem să vedem... Leif, ce adâncime crezi că are valea?

— Câteva sute de picioare...

— Peste o mie! Prăpastia e adâncă! Nu înţeleg de ce fundul văii pare atât de aproape... E un loc ciudat...

Ne-am luat bagajele şi am mers de-a lungul şirului de stânci care alcătuiau un zid. Am ajuns repede la o pantă creată de o alunecare de teren, ce pornea chiar din vârful muntelui şi ducea departe, în jos. Frigul şi gheaţa muşcaseră din stâncă. Pe pantă erau împrăştiate pietre sfărâmate, de felul celor ce se vedeau risipite pe fundul văii.

— Ce facem cu bagajele? a întrebat Jim. Le lăsăm aici, cât timp explorăm zona, sau le dăm drumul în jos?

— Să le luăm cu noi. Poate e vreo trecătoare la poalele acelui munte înalt...

Am început să coborâm. Tocmai mă căţăram pe o stâncă, la o treime din drum, când l-am auzit pe Jim strigând.

Gheţarul care acoperea cu limba lui albă grohotişul dispăruse! Dispăruse şi grohotişul din jur! Spre capăt, fundul văii era acoperit cu steiuri negre, în formă de piramidă, fiecare fiind însemnat în centru cu o dungă de un alb-strălucitor. Erau aşezate în şiruri, la distanţe regulate, ca dolmenii druizilor. Ici, colo, dintre ele se ridicau smocuri de abur alb, ca nişte fumuri de jertfă...

Între ele şi noi, clipocind între culmile negre, se întindea un lac albastru, vălurit! Umplea cealaltă jumătate a văii. Se unduia peste marginile stâncilor sfărâmate, aflate departe, sub noi.

Ceva în înfăţişarea şirurilor ordonate de pietre negre mi-a atras atenţia.

— Jim! Stâncile în formă de piramidă! Fiecare este o replică a muntelui din spatele ei! Până şi dunga cea albă!

În timp ce vorbeam, lacul albastru s-a înfiorat, s-a revărsat peste piramidele negre, acoperindu-le pe jumătate, înăbuşind focurile de jertfă. Apoi le-a acoperit cu totul... S-a înfiorat din nou... Şi a dispărut.

Acolo unde fusese lacul, se întindea din nou valea invadată de grohotiș.

În transformarea aceea fusese ceva urât, ca o scamatorie ieftină. Ca opera unui iluzionist. Într-un fel, chiar magie. Dar mai văzusem natura făcând asemenea vrăji.

— E un miraj! am exclamat.

Jim n-a răspuns. Privea spre vale, cu o expresie aparte.

— Ce-i cu tine, Tsantawu? Iar îi auzi pe strămoși? E doar un miraj!

— Da? m-a întrebat el. Care din ele e mirajul? Lacul sau valea acoperită cu stânci?

Am examinat atent fundul văii. Părea real. Teoria morenei glaciare justifica aspectul ei ciudat de neted, cum se vedea din punctul unde ne aflam. Eram convins că, atunci când vom ajunge jos, vom descoperi că stâncile nu aveau aceeași înălțime.

— Lacul, bineînțeles.

— Nu, m-a contrazis el. Cred că stâncile sunt mirajul.

— Aiurea! Acolo e un strat de aer cald, pentru că stâncile reflectă căldura soarelui. Iar aerul rece îl împinge în sus. În asemenea împrejurări, se produc miraje. Asta-i tot!

— Nu, a replicat el. Nu-i tot.

S-a sprijinit de o piatră.

— Leif, strămoșii mi-au spus și alte lucruri, pe lângă ce ți-am povestit...

— Eram convins.

— Au pomenit de Ataga'hi. Îți spune ceva numele ăsta?

— Nu.

— Nici eu nu i-am acordat atenție atunci. Ataga'hi era un lac fermecat, în partea cea mai sălbatică a Marilor Fumuri, la vest de izvoarele Ocanaluftee-ului. Lacul tămăduitor al animalelor și păsărilor. Toți cherokeezii știau că-i acolo, deși îl văzuseră doar câțiva. Dacă un vânător rătăcit se apropia, vedea doar o suprafață pietroasă, respingătoare, fără urmă de iarbă. Însă prin rugi și veghe, putea să-și ascută privirea spirituală, iar în zori admira o mare întindere de apă purpurie, în care se scurgeau izvoare pornind de pe culmile înalte din jur. Iar în apă, tot felul de pești și reptile. Deasupra lui zburau stoluri de rațe, gâște și alte păsări. Pe maluri se vedeau urme de animale. Veneau la Ataga'hi să se vindece de boli sau de răni. Marele Spirit făcuse o insulă în mijlocul lacului.

Animalele și păsările bolnave sau rănite înotau spre ea. Când ajungeau acolo, apa din Ataga'hi le vindeca. Apoi se întorceau la mal. Peste Ataga'hi domnea pacea lui Dumnezeu. Toate ființele erau prietene...

— Ascultă, indianule, să nu-mi spui că ăsta-i lacul tău tămăduitor!

— N-am spus așa ceva. Am spus doar că mi-a venit în minte Ataga'hi. Un loc ce părea a fi o întindere pietroasă, respingătoare, fără pic de iarbă. Ca aici. Iar sub această înfățișare se ascundea un lac. Noi doi am văzut un lac. O coincidență ciudată... Poate că suprafața pietroasă a lui Ataga'hi era un miraj... Dacă și alte lucruri despre care mi-au vorbit strămoșii se adeveresc, atunci, punând totul cap la cap, probabil că o să-mi schimb părerea despre povestea ta din Gobi...

— Lacul era doar un miraj!

A dat din cap, încăpățânat.

— Poate. Dar tot atât de bine poate să fie miraj ceea ce vedem noi *acum*. Poate că ambele imagini sunt miraje... În cazul ăsta, la ce adâncime se găsește fundul adevărat al văii și cum o să trecem pe acolo?

A rămas privind tăcut valea. Tremura. Mi-am dat seama, iarăși, de intensitatea ciudată a frigului. M-am oprit și mi-am lăsat jos bagajele. Îmi înghețaseră mâinile.

— O să vedem noi...

Valea a fost scuturată de un tremur, după care s-a transformat, brusc, în lacul albastru, vălurit. Apoi, la fel de brusc, a redevenit valea acoperită cu stâncă sfărâmată...

Nu înainte însă de a apuca să văd în acel lac-iluzie (dacă era doar o iluzie) o formă gigantică, neguroasă, cu tentacule negre, uriașe, care țâșneau dintr-un trup vast, nebulos... Un trup ce părea că se pierde în spații nemăsurabile... Că dispare în neant... Așa cum Krakenul din peștera din Gobi păruse că dispare în neant... În neantul care era însuși Khalk'ru!

Ne-am cățărat, ne-am strecurat și am alunecat printre sfărâmăturile uriașe. Cu cât coboram mai mult, cu atât frigul era mai intens. Și se furișa, pătrunzându-ne până în măduva oaselor... Uneori aruncam bagajele înaintea noastră, alteori le târam după noi. Iar frigul ne mușca tot mai puternic...

Uitându-mă des spre fundul văii, m-am convins de realitatea sa. Orice miraj pe care-l văzusem (iar în Mongolia văzusem destule) dispărea, își schimba forma sau se retrăgea, când te apropiai de el. Pe fundul văii nu se petreceau însă asemenea lucruri. E adevărat că pietrele părcau mai turtite, pe măsură ce ne apropiam, dar am atribuit faptul acesta schimbării unghiului din care le priveam.

Mă găseam la o sută de picioare de capătul alunecării de teren, când am început să fiu mai puțin sigur. Drumul devenise extrem de dificil. Șanțul prin care coboram se îngustase. În stânga, peretele era neted, abrupt, lustruit, de parcă ar fi fost frecat cu o perie uriașă. Probabil că din locul acela se rupsese un fragment imens de stâncă și se sfărâmase în mulțimea de bolovani care zăceau înspre baza pantei. Am luat-o spre dreapta, unde se afla o movilă de pietre, împinse într-acolo de același tâm uriaș. Ne-am croit drum printre ele, în jos.

Pentru că eram mai puternic, duceam ambele puști, atârnate cu o curea peste umărul stâng. Căram și sacul mai greu. Am ajuns la un loc extrem de periculos. Piatra pe care stăteam s-a prăbușit, brusc, sub greutatea mea și m-a aruncat într-o parte. Sacul mi-a scăpat din mâini și a alunecat pe stânca netedă. În mod automat, m-am întins să-l prind. Cureaua care ținea cele două puști s-a rupt, iar armele s-au dus, zăngănind, după sacul pierdut...

Una din acele combinații de întâmplări care te fac să crezi că există un zeu al ghinionului... Așa ceva ar fi putut să ni se întâmple oricând în timpul călătoriei, fără nici un fel de urmări. Nici atunci n-am crezut că are vreo importanță.

— Ei bine, am declarat vesel, m-a scutit să le car! O să le găsim pe fundul văii!

— Dacă, a zis Jim, există un fund al văii!

Am privit în jos. Puștile ajunseseră din urmă sacul și alunecau mai departe.

— Or să se oprească undeva, am zis eu.

Erau pe pietrișul de la capătul alunecării de teren.

— Ce naiba! a exclamat Jim. Nu mai sunt!

M-am frecat la ochi și m-am uitat din nou. Ar fi trebuit ca sacul și puștile să se oprească în bariera de stânci de la piciorul pantei. Nu erau acolo. Dispăruseră!

6

Țara Umbrită

SE AUZISE UN ZGOMOT, în clipa în care puștile atinseseră suprafața rocii. Apoi, parcă se topiseră!

— Cred că au scăpat în lac, a spus Jim.

— Nu-i nici un lac. Au căzut în vreo crăpătură a stâncii. Să mergem...

M-a prins de umăr.

— Așteaptă, Leif. S-o luăm încet...

M-am uitat spre locul pe care mi-l arăta. Bariera de stânci dispăruse. Acolo unde fusese nu mai era nimic. Doar panta produsă de alunecarea de teren care ducea jos, în vale...

Am coborât, punând cu grijă piciorul. Cu cât înaintam, cu atât câmpia plină de pietre devenea mai netedă, iar steiurile mai turtite. Un nor a trecut prin fața soarelui și n-a mai rămas nici un fel de stâncă! În fața noastră se întindea fundul văii, o suprafață deșertică, din gresie cenușie!

Panta produsă de alunecarea de teren se termina brusc, la marginea deșertului. Capătul ei stâncos, abrupt, se afla la vreo cincisprezece picioare deasupra fundului văii. Avea un aspect ciudat, de parcă stâncile ar fi ajuns acolo când marginea pustiului era de lavă... Deșertul nu părea nici el solid, dădea impresia de vâscozitate... Prin el trecea un tremur continuu, ca valurile de aer fierbinte deasupra

unui drum încins de soare... Însă fiecare pas în jos făcea să crească gerul aspru...

Între rocile sfărâmate și peretele abrupt din dreapta era o trecătoare îngustă. Ne-am strecurat prin ea. Am ajuns pe o stâncă plată, imensă, chiar la marginea acelei câmpii ciudate. Nu era nici piatră, dar nici apă. Era altceva, cu aspect de sticlă lichidă, opacă, sau de gaz semilichid...

M-am întins peste marginea lespezii, încercând să ating suprafața aceea stranie. Mâna n-a întâlnit nimic... Am cufundat-o încet și am văzut-o reflectându-se, o clipă, ca într-o oglindă deformantă. Apoi nu s-a mai zărit... Iar locul în care-mi dispăruse mâna era cald, fierbinte... Sângele înghețat a început să mă furnice prin degetele amorțite. M-am aplecat și mai mult peste marginea lespezii și mi-am cufundat ambele brațe, până la umăr. Era nemaipomenit de plăcut!

Jim s-a întins lângă mine și și-a vârât și el mâinile.

— E doar acr! a exclamat.

— Așa se pare... Puștile și sacul! Dacă nu le găsim, am încurcat-o!

— Dacă jos se află Khalk'ru, n-or să ne fie de nici un folos.

— Crezi că...

M-am oprit, aducându-mi aminte de silueta cețoasă din lacul-iluzie.

— Usunhi'yi. Țara Amurgului. Bătrânul preot o numea Țara Umbrită... Ambele denumiri se potrivesc...

N-am spus nimic. Oricât de pregătit și convins ar fi un om că asupra lui se vor abate încercări îngrozitoare, nu are cum să nu cunoască groaza când se află chiar în fața lor. Aveam impresia că drumul lung dintre templul din Gobi și locul acesta al mirajului dispăruse, că pășeam direct dintr-un focar al puterii lui Khalk'ru în altul. Ceea ce începuse în Gobi trebuia să fie sfârșit. Vechea oroare m-a cuprins din nou. M-am străduit să mă stăpânesc.

M-am decis să accept provocarea. Nimic n-o să mă împiedice să merg până acolo! Iar în momentul în care am luat această hotărâre, groaza a început să se retragă, să mă părăsească. Pentru prima oară, după ani de zile, mă simțeam liber.

— Vreau să văd ce-i jos, a zis Jim. Ține-mă de picioare, Leif, și o să mă las să alunec peste marginea stâncii.

— Eu voi coborî primul, i-am replicat. La urma urmei, e treaba mea!

— Și cum vrei să te țin, elefant uman? Să-i dăm bătaie! Ține-mă bine!

Abia am apucat să-l prind de glezne, că s-a și târât peste marginea pietrei, iar capul și umerii nu i s-au mai văzut. A coborât încet de-a lungul stâncii, până când am simțit că-mi ies brațele din umeri. S-a oprit, iar din opacitatea misterioasă în care dispăruse s-a auzit un hohot de râs.

L-am simțit răsucindu-se, încercând să se desprindă din strânsoare. L-am tras cu greu pe lespede. Râdea ca un nebun. Era roșu la față, iar ochii îi străluceau de parcă ar fi fost beat. Am realizat ce se întâmplase, remarcându-i respirația iute.

— Respiră rar! i-am țipat în ureche. Respiră mai lent!

Și, pentru că nu se oprea din râs și se zbătea să se elibereze, l-am ținut bine cu o mână, iar cu cealaltă i-am astupat gura și nasul. După un timp, s-a relaxat. I-am dat drumul și s-a așezat, ametit.

— Cele mai caraghioase lucruri! a spus el, cu vocea răgușită. Am văzut niște figuri amuzante...

Și-a scuturat capul, după care a inspirat adânc și s-a întins pe lespede.

— Ce naiba s-a întâmplat cu mine, Leif?

— Te-ai îmbătat cu oxigen, indianule! După ce băusei o damigeană drăguță, ieftină, cu bioxid de carbon! Faptul explică o mulțime de lucruri despre locul ăsta... Te-ai lăsat în jos, trăgând aer în piept precipitat, de trei ori pe secundă, din cauza bioxidului de carbon care acționează asupra centrilor respiratorii din creier. Jos, ai inhalat mai mult oxigen decât trebuia, din cauza respirației accelerate și te-ai îmbătat. Ce-ai apucat să vezi, înainte ca lumea să devină amuzantă?

— Te-am văzut pe tine. Și cerul. Ca oglindit în apă. Apoi am privit în jos și împrejur. Sub mine se întindea un strat de ceață verde. Nu am reușit să văd prin ea. Acolo era cald, o căldură plăcută, mirosea a copaci și a flori... Atât am apucat să simt, înainte de a ameți... A, încă un lucru! Alunecarea de teren continuă în jos. Poate vom reuși să ajungem până la capătul ei, dacă nu ne apucă râsul... Vreau să intru în miraj până peste cap, Leif, pentru că am înghețat de tot!

L-am privit îngrijorat. Avea buzele vinețiii, iar dinții îi clănțăneau. Trecerea bruscă de la căldură la gerul aspru se dovedea periculoasă...

— Bine, i-am răspuns. O iau eu înainte. Respiră rar: inspiră adânc, dar cât poți de lent și expiră la fel de lent. O să te obișnuiești...

Am strâns bagajele rămase, le-am luat în spate, m-am târât peste marginea stâncii, am simțit roca solidă sub picioare și m-am vârât în miraj.

Era cald, ca într-o baie de aburi. Am privit în sus și am văzut cerul, un cerc albastru, cețos pe margini. Când am zărit picioarele lui Jim coborând spre mine, am remarcat că formau, față de trup, un unghi imposibil. Îl vedeam așa cum vede peștele un pescar ce intră în baltă. Corpul lui părea că se contractă, apropiindu-se de mine...

— Doamne, ce bine e!

— Nu vorbi! Stai jos și respiră rar! Uită-te la mine!

Am rămas acolo, tăcuți, o jumătate de oră. Liniștea din jurul nostru nu era întreruptă de nici un fel de zgomot. Mirosea a junglă, a vegetație ce crește iute, viguroasă... A vegetație ce moare la fel de iute și se descompune... Simțeam și miresme străine, ciudate. Tot ce vedeam era cercul albastru al cerului, deasupra, iar la o sută de picioare în jos, ceața verde de care îmi vorbise Jim. Ca o podea de nori, prin care nu se distingea nimic. Panta stâncoasă intra în ea și nu se mai zărea. Nu mi-era rău, deși transpirasem din belșug. L-am văzut, satisfăcut, pe Jim, care respira adânc, fără grabă.

— Ai probleme? l-am întrebat.

— Nu prea. Din când în când trebuie să încetinesc ritmul. Dar cred că am prins trucul.

— Bine. O să plecăm mai departe. Nu cred că ne poate aștepta ceva mai rău.

— Vorbești ca un bătrân. Ce crezi despre locul ăsta, Leif?

— O chestie destul de simplă, deși există doar o șansă la un milion ca o asemenea combinație să se repete și în altă parte. Aici se află o vale largă, adâncă, împrejmuită complet de pereți abrupți. Ca un puț. Munții înconjurători sunt acoperiți de ghețuri și zăpadă, astfel că există un curent continuu de aer rece, chiar și în timpul verii. Pe fundul văii există, probabil, activitate vulcanică. Izvoare fierbinți sau așa ceva... O reproducere în miniatură a Văii celor O Mie de Fumuri. Acestea produc un exces de bioxid de carbon. Pesemne că jos se află o vegetație luxuriantă. Vom nimeri în ceva care pare a fi un rest

supraviețuind din Era Carboniferă, de acum zece milioane de ani. Aerul cald umple puțul și se ridică, întâlnind stratul de aer rece pe care l-am străbătut. Atunci când cele două straturi se întâlnesc, se produce un miraj. Așa cum se produc toate mirajele. De cât timp durează fenomenul ăsta doar Dumnezeu știe. Unele părți din Alaska n-au cunoscut Era Glaciară. N-au fost acoperite de ghețuri, din diferite motive. În timp ce locul în care se află acum New Yorkul se găsea sub un strat de gheață de o sută de picioare, valea Yukonului era o oază plină de animale și plante. Dacă valea asta exista atunci, s-ar putea să descoperim supraviețuitori stranii... Dacă e relativ recentă, vom întâlni adaptări la fel de interesante. Asta-i tot. Cu excepția faptului că trebuie să existe vreo deschidere, cam la nivelul de aici, altfel aerul cald ar fi umplut toată valea, sus. Să mergem!

— Încep să sper că vom găsi puștile! a zis Jim, gânditor.

— După cum ai spus chiar tu, nu ne-ar fi de nici un folos împotriva lui Khalk'ru, indiferent ce și unde este. Dar ne-ar ajuta împotriva persoanelor care-l așteaptă... Uită-te după ele. Vorbeam de arme.

Am început să coborâm spre ceața verde. Drumul nu era dificil. Am ajuns la stratul noros fără să descoperim nici puștile, nici sacul. Ceața părea o pâclă deasă. Am înaintat și ea s-a închis în jurul nostru, groasă, fierbinte. Stâncile erau umede și alunecoase, trebuia să pășim cu grijă. De câteva ori am crezut că s-a zis cu noi. Nu-mi dădeam seama cât de adânc cobora norul, poate două sau trei sute de picioare... O condensare produsă de condițiile atmosferice aparte, ce produseseră și mirajul.

Ceața începuse să se subțieze. Își menținea nuanța ciudată, verde, dar bănuiam că faptul este produs de reflectarea lucrurilor de jos. Deodată, a dispărut. Am ieșit din ea pe neașteptate. Alunecarea de teren întâlnise ceva în cale, iar stâncile se îngrămădiseră într-o barieră de două ori mai înaltă decât mine. Ne-am cățărat pe mormanul de pietre.

Și am privit în valea de dincolo de miraj.

Se întindea, mii de picioare, în fața noastră, plină de o lumină verde, palidă, precum cea din adâncul pădurilor. Lumina era, în același timp, lucitoare și aburită. Lucitoare acolo unde ne aflam, dar ascunzând depărtările sub o perdea pâcloasă, ca un smarald stins. Spre nord și în lateral se desfășura, cât am reușit să văd, un covor uriaș de copaci, ce se topea în acea perdea vaporoasă de smarald.

Aerul lor pulsa spre mine un iz de junglă, încărcat de arome necunoscute. În stânga și în dreapta, pereții negri, stâncoși se apropiau de marginea pădurii.

— Ascultă! a zis Jim, apucându-mă de braț.

La început, niște bătăi înfundate, apoi din ce în ce mai puternice. Auzeam în depărtare răpăit de tobe, de mulțimi de tobe, într-un staccato ciudat, un ritm strident, batjocoritor, ironic! Însă nu erau tobele lui Khalk'ru! În ele nu se afla nimic din acel bocănit îngrozitor de picioare tropăind pe o lume găunoasă!

Apoi au încetat. Ca un răspuns, din cu totul altă direcție, un trâmbițat lăudăros, amenințător, războinic. Dacă niște sunete scoase din bronz pot blestema, asta făceau!

Din nou au bubuit tobele, puternic, tot batjocoritoare, zeflemitoare, provocatoare.

— Tobe mici, a șoptit Jim. Tobe ale...

A sărit jos de pe stânci, iar eu l-am urmat.

Bariera de piatră se îndrepta spre est, coborând încet. Am mers de-a lungul ei. Constituia un zid înalt între noi și vale. Tobele tăcuseră. Am înaintat cel puțin cinci sute de picioare până să ajungem la capătul ei, acolo unde se găsea o altă lespede de piatră, asemănătoare celei pe care căzuseră pușțile și sacul.

Am privit-o un timp, apoi am coborât panta de patruzeci și cinci de grade. Deși nu era la fel de mare precum cealaltă, avea totuși o lățime de câteva picioare.

Aerul devenise mai cald. Nu era o căldură insuportabilă, în atmosferă exista un bâzâit straniu, plin de viață, o respirație a pădurii sau a văii. Dădea impresia unei vieți triumfătoare, nepăsătoare, a unei exaltări impetuoase. Sacul devenise greu. Dacă vroiam să coborâm, și nu aveam altceva de făcut, nu-l mai puteam căra. L-am lăsat de pe umăr.

— Semn că venim, am zis și i-am dat drumul în jos, pe stânci.

— Respiră adânc și rar, amărâtule! a râs Jim.

Ochii îi străluceau. Părea fericit, ca un om care scăpase de o grijă. Arăta de parcă ar fi simțit ceea ce simțisem eu, cu puțin timp înainte, când acceptasem provocarea necunoscutului. M-am mirat...

Sacul a făcut un salt, apoi a dispărut. Se părea că alunecarea de teren nu ajungea până în fundul văii. Sau, dacă o făcea, cotea în locul în care dispăruse bagajul nostru.

M-am întins pe piatră și am început să mă târăsc cu grijă. Jim mă urma. Parcursesem trei sferturi de drum, când l-am auzit strigând. Trupul lui, care cădea, m-a lovit. L-am prins cu o mână, dar m-am dezechilibrat și ne-am rostogolit amândoi peste lespede, prăbușindu-ne în gol. Am simțit un șoc puternic și mi-am pierdut cunoștința.

7

Poporul Scund

MI-AM REVENIT în timp ce Jim îmi făcea respirație artificială. Zăceam pe ceva moale. Am mișcat încet picioarele și m-am ridicat. M-am uitat în jur. Stăteam pe un strat de mușchi. În el, de fapt, pentru că vârfurile mușchiului ajungeau mai sus decât creștetul meu. Un mușchi mai mult decât supradezvoltat, m-am gândit, privindu-l prosteste. Nu văzusem niciodată unul atât de înalt. Alături de noi, peretele abrupt al unei râpe de aproape o sută de picioare... Jim mi-a zis:

— Am ajuns.

— Cum am ajuns? am întrebat, zăpăcit.

Mi-a arătat râpa.

— Am căzut de acolo. Ne-am lovit de o stâncă. Adică tu te-ai lovit, pentru că eu eram deasupra. Din ea, am ricoșat drept pe salteaua asta drăguță! Eu eram tot peste tine... De cinci minute îți fac respirație artificială. Îmi pare rău, Leif, dar dacă am fi picat invers, ți-ai fi continuat pelerinajul singur. Eu n-am rezistența ta.

Râdea. M-am uitat în jur. Stratul de mușchi uriași pe care căzusem alcătuia un paravan între noi și pădure. Lângă peretele râpei se strânseseră sfărâmături de stâncă. Le-am privit și m-a trecut un fior. Dacă am fi căzut pe ele, ne-am fi transformat într-un amestec de carne tocată și oase zdrobite. M-am pipăit. Eram întreg.

— Se pare că tot ce se întâmplă, indianule, e spre binele nostru, am spus cu pioșenie.

— Foarte bine, Leif! M-ai cam speriat... Privește spre pădure.

Stratul de mușchi alcătuia un oval înalt, larg, la baza stâncilor, înconjurat de copaci uriași, care semănau cu sequoia din California. Erau la fel de semeți. Coroanele lor dominau totul. Trunchiurile enorme păreau coloane făurite de titani. Între ei creșteau ferigi grațioase, înalte cât palmierii și conifere ciudate, cu tulpini ca de bambus, în dungi roșii și galbene. Deasupra lor, atârnând de pe pomi, viță de vie și ciorchini de flori având toate formele și culorile, buchete de orhidee și sfeșnice din crini. Copaci bizari, simetrici, care aveau în vârful ramurilor lipsite de frunze cupe de flori, arătând ca niște candelabre. Ciucuri de clopoței agățați de crăci, frânghii lungi și ghirlande de floricele mici, în formă de stea, albe, purpurii sau cuprinzând tot albastrul mărilor tropicale... În ele se cufundau albine... Prin pădure se strecurau umbre misterioase, lăsate parcă de aripile unor paznici invizibili, ce planau deasupra ei...

Nu era o pădure din Era Carboniferă. Cel puțin nu așa cum o reconstituise știința. Era o pădure de basm... Dinspre ea veneau arome stranii... În toată ciudățenia ei nu exista însă nimic sinistru sau amenințător. Era doar foarte frumoasă...

— Pădurea zeilor, a spus Jim. Într-un asemenea loc ar putea să locuiască doar ființe bune...

Ah, frate. Tsantawu, dacă ai fi avut dreptate!

I-am răspuns:

— Cred că va fi greu s-o străbatem.

— Probabil... Poate că-i mai bine să mergem de-a lungul peretelui stâncos. În ce parte? Spre dreapta, spre stânga?

Am dat cu banul și a ieșit că o luăm în dreapta. Mi-am găsit sacul și m-am grăbit să-l recuperez. Mușchiul era ca o saltea elastică. Mă întrebam cum ajunsese acolo. Pesemne că alunecarea de teren doborâse câțiva copaci gigantici, iar mușchiul se hrănise din resturile lor descompuse. Mi-am pus sacul în spate și am înaintat printre plantele spongioase, către stânci.

Am mers de-a lungul râpei cam o milă. Uneori pădurea se apropia atât de mult, încât abia reușeam să ne strecurăm. Apoi peisajul a început să se schimbe. Copacii uriași au dispărut și am pătruns într-un desiș de ferigi imense. Cu excepția albinelor și a unor libelule cu aripile lăcuite în verde și stacojiu, nu exista nici un semn de viață în

mijlocul vegetației dezlănțuite. Am trecut de ferigi și am intrat într-o poiană mică, ciudată. Un fel de luminiș, limitat în lateral de ferigi, într-un capăt de pădurea ce forma o barieră de netrecut, iar în celălalt capăt de o culme abruptă, a cărei suprafață neagră era împestrițată de flori mari, albe, în formă de cupe, care atârnau de niște vițe scurte, roșcate, ca niște șerpi ale căror trupuri se strecurau în crăpăturile stâncii.

În poiană nu creșteau nici ferigi, nici copaci. Era acoperită doar de o iarbă dantelată, cu floricele albastre în vârf. De la baza stâncii se ridica un voal subțire de abur, care se scurgea prin aer și uda corolele albe.

Un izvor termal, am presupus noi. Ne-am apropiat să-l examinăm.

Și am auzit un vaiet sfâșietor, plin de durere.

Ca vaietul unui copil torturat: nici complet omenesc, dar nici animalic. Venea dinspre stâncă, de undeva din spatele voalului de abur. Ne-am oprit, ascultând cu atenție. Vaietul a reînceput, având în el ceva care-ți trezea cea mai profundă milă. De data asta n-a încetat. Am alergat spre peretele de piatră. Am ocolit perdeaua densă de vapori și ne-am oprit.

La baza stâncii se găsea un bazin lung, adânc, ca o piscină. Apa dinăuntru era neagră, clocotitoare și din fierberea ei țâșnea aburul... În fața stâncii întunecate, de la un capăt la celălalt al bazinului clocotind, se întindea o terasă lată de un yard. Pe ea, la intervale regulate, nișe tăiate în piatră, de mărimea unui culcuș pentru copii.

În două nișe, pe jumătate înăuntrul lor, pe jumătate pe terasă, se aflau doi copii. Cel puțin așa păreau la prima vedere. Stăteau întinși pe spate, cu mâinile și picioarele micuțe prinse de piatră în niște belciuge de bronz. Aveau pletele desfăcute ca într-un evantai și nu purtau nici un fel de veșmânt.

Am văzut că nu erau copii, ci adulți: un bărbat micuț și o femeie micuță. Femeia întorsese capul și se uita la celălalt pigmeu. Ea fusese cea care se văitase. Nu ne văzuse, pentru că privirea ei era ațintită asupra bărbatului, care zăcea nemișcat, cu ochii închiși. Pe piept, deasupra inimii, o arsură neagră, de parcă i s-ar fi turnat pe piele acid.

Apoi, pe stâncă, lângă el, o mișcare... În locul acela se afla una din florile albe, în formă de cupă. Oare ea se mișcase? Atârna la un picior deasupra pieptului omulețului, iar din pistilul ei purpuriu se scurgea încet ceva... Am crezut că-i nectar.

M-am lămurit că mișcarea florii îmi atrăsese atenția, pentru că, în timp ce priveam, vița roșie a tulpinii tremura, ieșind din stâncă precum un vierme care se târăște, iar floarea și-a întors cupa, ca o gură ce încerca să prindă picătura în cădere. Gura florii se găsea chiar deasupra inimii omulețului și a rănii negre de pe pieptul lui.

M-am apropiat, am apucat vița și am smuls-o. S-a zbătut în mâinile mele ca un șarpe. Rădăcina mi s-a înfășurat peste degete, iar floarea, precum un cap de șarpe, s-a ridicat să muște. Corola ei era groasă, cărnoasă, ca o gură rotundă, albă. Un strop de nectar mi-a picurat pe mână și o durere pătrunzătoare mi-a cuprins brațul, ca o flacără. Am azvârlit planta în bazinul care clocotea.

Lângă femeia cea mică se târa o altă viță. Am smuls-o ca și pe prima. Și aceasta a încercat să mă atingă cu floarea, dar fie nu avea nectarul cel îngrozitor, fie nu m-a nimerit. Am aruncat-o după cealaltă.

M-am aplecat peste omuleț. A întredeschis pleoapele. Mă privea cu niște ochi galbeni, ca și piclea. Prelungi, mongoloizi, părând să nu aibă pupile. Nu mai erau complet umani, așa cum nu fusese nici vaietul femeii. În ei se amestecau durerea și ura amarnică. S-a uitat la părul meu și am văzut cum uimirea îi alungă ura.

Durerea din braț devenise insuportabilă. Acum știam cât suferea pigmeul. Am rupt belciugele care-l încătușau, l-am ridicat și i l-am întins lui Jim. Nu cântărea mai mult decât un copil.

M-am dus spre locul de pe terasă în care zăcea femeia cea mică. În ochii ei nu se citeau nici ură, nici teamă, doar o recunoștință imensă și mirare. Am luat-o și am dus-o lângă bărbat.

Am privit înapoi, spre stânca neagră. Toată suprafața ei se mișca: frânghiile roșcate ale vițelor se târau, florile albe prinseseră a fremăta, ridicându-și și coborându-și cupele.

Un spectacol hidos.

Omulețul stătea liniștit, întorcând capul când spre Jim, când spre mine. Femeia a spus ceva, în silabe ca niște triluri de pasăre, apoi a plecat în grabă spre pădure.

Jim se uita la pigmeii aurii ca un om care visează. L-am auzit șoptind:

— Yunwi Tsundi! Poporul Scund! Totul era deci adevărat! Adevărat!

Femeia s-a întors în fugă din desișul de ferigi. Ținea în mâini frunze groase, cu nervuri puternice. A privit spre mine, ca și cum s-ar

fi scuzat, s-a aplecat peste bărbat și i-a stors câteva frunze pe piept. Dintre degetele ei a curs o spumă lăptoasă, care a căzut pe arsura neagră, răspândindu-se pe pată, ca o pojghiță. Omulețul a oftat și a gemut, s-a relaxat și a rămas liniștit.

Femeia mi-a luat mâna. Acolo unde o atinsese nectarul, pielea se înnegrise. A stors peste ea zeama dintr-o frunză. Prin braț mi-a trecut o usturime față de care cea dinainte nu însemna nimic, apoi, aproape instantaneu, n-am mai simțit nici o durere.

M-am uitat spre pieptul omulețului. Crusta neagră dispăruse, rămăsese doar o rană, ca o arsură de acid, roșie, normală. Mi-am privit mâna. Era inflamată, dar negreala dispăruse.

Femeia cea micuță s-a înclinat în fața mea. Omulețul s-a ridicat, mi-a privit ochii, trupul. L-am văzut bănuitor, am remarcat că ura revenise. A spus ceva femeii, iar aceasta i-a răspuns, arătând stânca, mâna mea inflamată, încheieturile lor. Omulețul s-a întors spre mine și mi-a cerut, prin gesturi, să mă aplec spre el. Am făcut ce vroia. Mi-a atins părul blond, și-a trecut degetele subțiri prin el, și-a pus mâna pe pieptul meu, apoi și-a lipit urechea de el, ascultându-mi bătăile inimii.

M-a lovit cu mânuța peste obraz. Nu era o lovitură, ci un fel de mângâiere.

Mi-a zâmbit și a scos niște triluri. Nu-l înțelegeam și am dat din cap, neajutorat. L-a privit pe Jim și a scos alte triluri. Jim a încercat să-i vorbească în cherokee. De data aceasta, cel care a dat din cap, neajutorat, a fost omulețul... A vorbit din nou cu femeia. Am înțeles un cuvânt: *ev-ah-lee*, în sunete de ciripit de păsări. Ea a înclinat fruntea, aprobator.

Ne-au făcut semn să-i urmăm și au străbătut în fugă poiana, spre desișul de ferigi. Deși ne ajungeau doar până la șold, aveau trupurile bine proporționate. Părul lung, castaniu, subțire, mătăsos flutura în urma lor precum o pânză de păianjen.

Alergau ca niște căprioare. Abia reușeam să ținem pasul cu ei. După ce au intrat în desișul de ferigi, și-au încetinit goana. Înaintam cu siguranță, deși nu exista nici o cărare. Însă pigmeii cunoșteau drumul.

Când am ieșit din desiș, în fața noastră se deschidea o pajiște acoperită cu floricele albastre, ca un covor, ce se întindea până la un râu lat, un râu de un alb-lăptos, cu suprafața liniștită, pe care pluteau

smocuri de ceață de culoarea opalului. Printre ele se zăreau, pe malul celălalt, o câmpie netedă și un deal verde.

Omuleții s-au oprit. Bărbatul și-a lipit urechea la pământ, apoi s-a întors în tufișuri, făcându-ne semn să-l urmăm. După câteva minute, am ajuns la un turn de pază, pe jumătate dărâmat. Ușa era deschisă, iar piticii s-au strecurat înăuntru.

În turn, o movilă de pietre sfărâmate ducea spre vârf. Omuleții s-au cățărat pe ea, urmați de noi. În vârful turnului, o cameră mică. Prin crăpăturile din zid pătrundea lumina verzuie. M-am uitat, prin ele, spre pajiștea albastră și râul alb. S-au auzit un tropot îndepărtat de copite de cai și un cântec încet de femei, apropiindu-se mereu...

Pe pajiștea albastră a apărut o femeie călare pe o iapă mare, neagră. Purta pe cap, ca o bonetă, o țeastă de lup alb. Blana acestuia îi acoperea umerii și spatele. Peste blana argintie se scurgeau pletele ei, împletite în două cozi groase, de un roșu-aprins. Sub sânii înalți, rotunzi, goi, ghearele lupului alb, prinse ca o cataramă. Avea ochii ca albăstrelele, depărtați, sub o frunte lată, joasă. Pielea, alb-trandafirie, ca laptele amestecat cu un roz-slab. Gura, cu buze pline, purpurii, în același timp senzuale și pline de cruzime.

Era o femeie solidă, aproape la fel de înaltă ca mine. Arăta ca o Walkyrie. Precum mesagerele lui Odin, purta în șa, în fața ei, un trup pe care-l ținea cu o mână. Însă nu era sufletul unui războinic ucis, ce urma să se înalțe spre Walhalla, ci o fată. O fată având brațele legate de trup cu niște funii groase și capul plecat, lipsit de speranță. Nu-i vedeam fața, ascunsă sub voalul părului de un roșu-cafeniu. Dar pielea îi era la fel de albă precum a celei care o ducea pe șaua calului.

Deasupra capului Femeii-Lupoaică zbura un șoim alb ca zăpada, coborând, rotindu-se și ținându-se după ea, în timp ce aceasta înainta călare.

În urma ei călăreau alte femei. Tinere, puternice, cu pielea roz și ochi albaștri, cu păr roșu-arămiu, roșu-ruginiu sau bronz-roșcat, împletit în jurul capului sau atârnând în cozi groase, pe umeri. Aveau sânii dezveliți, purtând doar fuste și sandale. Duceau lănci lungi, subțiri și scuturi mici, rotunde. Arătau toate ca niște Walkyrii, ca fecioarele războinice ale aesirilor. În timp ce mergeau, cântau încet, fără cuvinte, o melodie stranie.

Femeia-Lupoaică și prizoniera ei au traversat pajiștea și au dispărut, iar femeile ce cântau au urmat-o, făcându-se și ele nevăzute.

S-a mai zărit o sclipire de argint, a aripilor șoimului alb care se rotea și cobora mereu. Apoi a dispărut și el...

8

Evalie

PIGMEII AURII FLUIERAU, cu ochii galbeni plini de ură.

Omuleții mi-au atins mâna, vorbindu-mi în silabe trilate, arătând dincolo de râul alb. Am înțeles că vroiau să traversăm apa. S-au oprit, ascultând, după care femeia cea micuță a coborât treptele sfărâmate. Omulețul se agita, furios. S-a dus la Jim, l-a lovit cu pumnii în picioare, apoi a strigat ceva femeii.

— Scoală-te, indianule! i-am spus, nerăbdător. Vor să ne grăbim.

Și-a scuturat capul, ca un om care încearcă să se desprindă din păienjenișul viselor.

Am coborât treptele în ruină. Bărbatul ne aștepta sau, mai bine zis, nu plecase, pentru că, dacă ne aștepta, o făcea într-o manieră stranie. Dansa într-un cerc mic, agitându-și ciudat brațele, șuierând o melodie nepământească, din patru note, repetând-o mereu, în diferite variante. Femeia nu se vedea.

Apoi am auzit un urlet de lup. Alți lupi i-au răspuns în depărtare, din pădurea înflorită, ca o haită al cărei conducător a descoperit o pradă.

Femeia cea micuță a revenit, alergând, din crângul de ferigi. Bărbatul s-a oprit din dans. Femeia avea mâinile pline cu fructe mici, cărnoase, ce semănau cu strugurii sălbatici. Omulețul a arătat din nou

spre râul alb, apoi a pornit prin pădurea de ferigi. L-am urmat, am ieşit din desiş, am traversat pajiştea albastră şi am ajuns pe malul apei.

Urletul lupului s-a auzit mai aproape, urmat de răspunsul celorlalţi.

Omuleţul s-a repezit spre mine, agitându-se frenetic. Şi-a încolăcit picioarele în jurul gleznelor mele şi a încercat să-mi scoată haina. Femeia şuiera spre Jim, arătându-i mâinile în care ţinea ciorchinii purpurii.

— Vor să ne scoatem hainele, mi-a spus Jim. Şi asta cât mai iute.

Ne-am dezbrăcat, am strâns îmbrăcămintea şi cizmele într-o legătură şi mi-am pus-o pe umeri.

Femeia i-a dat o mână de fructe purpurii bărbatului, apoi i-a făcut semn lui Jim să se aplece şi i-a uns cu restul de fructe capul, mâinile, pieptul, şoldurile, picioarele. Omuleţul proceda în acelaşi mod cu mine. Fructele aveau un miros acid, care a făcut să-mi dea lacrimile.

M-am ridicat şi am privit spre râul alb.

La suprafaţa lăptoasă apăruse capul unui şarpe. Apoi altul şi altul. Capetele erau mari, ca de anaconda, de un verde-viu. Aveau creste de spini verzi, strălucitori, care continuau pe spate, după cum am văzut în timp ce se răsuceau şi se zvârcoleau în apa albă. Nu-mi surâdea deloc ideea de a intra în râu, dar îmi dădusem seama că pigmeii nu ne doreau răul şi că ştiau ei de ce ne mânjiseră.

Urletul lupilor s-a auzit iar, nu doar mai aproape, ci şi din direcţia în care dispăruseră femeile.

Omuleţul a înaintat în apă, făcându-mi semn să-l urmez. M-am supus şi am auzit plescăiturile făcute de femeie şi de Jim, care intraseră şi ei în râu. Omuleţul s-a uitat înapoi spre mine, a dat din cap şi a început să înoate ca o vidră, cu o viteză incredibilă.

Şerpii cu coamă nu m-au atacat. O dată am simţit alunecarea unor solzi pe spate, iar altă dată, când îmi ştergeam apa din ochi, am descoperit unul înotând lângă mine, încercând să mă întreacă, după cât se părea...

Apa era caldă ca laptele, cu care semăna atât de mult şi ciudat de uşoară la înot. Râul avea, în locul acela, o lăţime de vreo mie de picioare. Parcursesem cam jumătate din ea, când am auzit un şuierat ascuţit şi am simţit bătăi de aripi deasupra capului. M-am răsucit, ridicând mâinile, ca să resping atacatorul.

Şoimul cel alb al Femeii-Lupoaică plana, cobora şi se ridica iar, ameninţându-mă cu ghearele.

Am auzit un strigăt de pe mal, un contralto ca un clopoţel, vibrând, comandând în uigura arhaică:

— Vino înapoi, Păr Bălai!

M-am întors s-o văd. Şoimul încetase să mă atace. Pe mal se afla Femeia-Lupoaică, pe iapa ei mare, neagră, cu fata captivă în braţe. Ochii Femeii-Lupoaică luceau ca nişte safire, iar mâna liberă stătea ridicată a somaţie. În jurul ei, cu capetele ridicate, privindu-mă cu ochi pe atât de verzi pe cât de albaştri erau ai ei, o haită de lupi albi ca zăpada!

— Întoarce-te! a strigat ea din nou.

Strălucea de frumuseţe... N-ar fi fost greu să i te supui... Dar nu era o Femeie-Lupoaică... Ce era? În minte mi-a venit un cuvânt uigur, un cuvânt străvechi, pe care nu ştiam că îl cunosc... Salur'da, Femeia-Care-Face-Vrăji! Apoi m-a cuprins furia. Cine era această Salur'da, ca să-mi ordone mie? Mie, Dwayanu, care pe vremuri aş fi biciuit-o pentru o asemenea obrăznicie!

M-am ridicat deasupra apei.

— Întoarce-te în vizuina ta, Salur'da! am strigat. Să se supună Dwayanu chemării tale? Când o să te chem *eu*, atunci ai să te supui *tu*!

M-a privit, cuprinsă de uimire. Braţul puternic ce ţinea captiva a slăbit, încât fata era cât pe-aci să cadă din şa. M-am întors şi am înotat mai departe, spre mal.

Am auzit şuierul Femeii-Care-Face-Vrăji. Şoimul care se rotea deasupra mea a ţipat, apoi a zburat în altă parte. Am mai auzit lupii albi mârâind, copitele iepii negre izbind pajiştea albastră. Am ajuns la mal. Abia acolo m-am întors. Femeia, şoimul şi lupii albi dispăruseră. În faţa mea înotau şi se scufundau şerpii cu capete şi creste de smarald...

Pigmeii aurii urcaseră şi ei pe mal.

Jim m-a întrebat:

— Ce i-ai spus?

— Că Femeia-Care-Face-Vrăji trebuie să vină când o chem eu, nu eu trebuie să mă duc când mă cheamă ea!

În timp ce-i răspundeam, m-am trezit întrebându-mă ce însemnau cuvintele acelea.

— Ești iar Dwayanu, nu-i așa, Leif? Ce-a declanșat fenomenul, acum?

— Nu știu...

Furia inexplicabilă împotriva femeii era încă puternică, iar faptul că nu înțelegeam de ce mă înfuriasem așa mă enerva groaznic.

— Mi-a ordonat să mă întorc și atunci mi-a izbucnit un vulcan în creier... Am știut într-o clipă cine este și am considerat ordinul ei o obrăznicie. I-am spus-o. N-a părut mai puțin surprinsă de ce-a auzit decât eram eu. Vorbea altcineva. S-a întâmplat exact ca atunci...

Am ezitat un pic, apoi am reluat:

— Ca atunci când am început ritualul acela blestemat și nu puteam să mă mai opresc.

A dat din cap și a început să se îmbrace. Am făcut și eu același lucru. Hainele erau jilave, iar pigmeii ne priveau amuzați. Am observat că roșul-aprins din jurul rănii omulețului pălise, că adâncimea ei scăzuse, că începuse să se închidă. Mi-am privit mâna. Roșeața dispăruse, doar o ușoară inflamație mai arăta locul în care mă atinsese nectarul.

În timp ce mă încălțam, pigmeii porniseră spre o culme muntoasă aflată cam la o milă de râu. Atunci când mă uitasem de pe malul celălalt, fusese ascunsă de lumina aburie, verde. La început, drumul trecea printr-o pajiște netedă, acoperită cu iarbă înflorită. Apoi au apărut ferigile, din ce în ce mai mari. Mergeam pe o cărăruie, puțin mai lată decât o urmă de căprioară, care ducea spre un tufăriș des. Am intrat în el.

Nu mâncasem nimic de dimineață și mă gândeam plin de regret la bagajele pierdute. Mă obișnuisem însă să mănânc atunci când se putea și să rabd când era cazul. Mi-am strâns cureaua și m-am uitat spre Jim.

— Nu ți-e foame? l-am întrebat.

— Nu. Am prea multe la care să meditez.

— Indianule, de ce s-a întors frumoasa cu păr roșu?

— Lupii. N-ai auzit cum urlau după ea? Ne descoperiseră urma și au anunțat-o.

— Așa mi-am zis și eu, dar e de necrezut! De fapt, dacă ne gândim că-i vrăjitoare...

— Nu asta-i explicația. Ai uitat de Mowgli și tovarășii săi? Lupii nu sunt greu de dresat. Însă ea este și vrăjitoare, fără nici o îndoială!

Să nu-l mai scoți la iveală pe Dwayanu, dacă o să mai ai de-a face cu ea, Leif!

Tobele cele mici prinseseră să răsune. La început rar, apoi din ce în ce mai des, de parcă ar fi fost o mulțime. De data asta, cadența era voioasă, veselă, în ritm de dans, izgonind oboseala. Păreau să se afle în apropiere. Ne găseam însă în mijlocul ferigilor, nu vedeam nimic, iar cărăruia șerpuia, ca un pârâu plin de meandre.

Pigmeii își încetiniseră goana. Drumul a ieșit, deodată, din desiș, iar cei doi s-au oprit. În fața noastră, solul se ridica brusc, pe o distanță de trei sau patru sute de picioare. Panta, cu excepția cărării, era acoperită, de sus până jos, de o împletitură de viță groasă, verde, plină de țepi amenințători. Un gard viu prin care nu putea pătrunde nici o creatură. La capătul cărării se afla un turn de pază, scund, din piatră, iar în el se zărea strălucirea vârfurilor de lance.

Un bubuit ascuțit de tobă a dat alarma în turn. Îndată, tobele mici au tăcut. Același zgomot ascuțit a fost reluat, repetat din loc în loc, auzindu-se tot mai slab, în depărtare. Am văzut că râpa era ca o fortăreață imensă, circulară, cotind în stânga prin desișul de nestrăbătut al ferigilor gigantice, iar în dreapta oprindu-se în peretele abrupt al stâncii întunecate. Și peste tot, tufișurile cu țepi.

Omulețul a șuierat ceva femeii, apoi a mers pe cărare, spre turn. A fost întâmpinat de alți pigmei, care se iviseră dinăuntru. Femeia rămăsese cu noi, zâmbind și bătându-ne pe genunchi, liniștitor.

Din turn s-a auzit o altă tobă sau, poate, un terțet. Mi-am închipuit că erau trei, pentru că sunetul se compunea din trei note diferite, blânde, mângâietoare, dar care ajungeau până departe. Cântau un cuvânt, un nume, de parcă ar fi avut buze. Numele pe care îl auzisem în trilurile pigmeilor...

Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... Iar și iar și iar... Tobele din celelalte turnuri au rămas tăcute.

Omulețul s-a întors la noi. Am urcat, evitând cu greu ghimpii și am ajuns la capătul cărării, lângă turnul cel mic. Nenumărați omuleți au ieșit din el și ne-au barat trecerea. Nu era nici unul mai înalt decât cel pe care-l salvasem de florile albe. Toți aveau aceeași piele aurie, aceiași ochi galbeni, pe jumătate animalici. Părul lung, mătăsos le atârna până la picioarele subțiri. Purtau haine țesute din ceva care semăna a bumbac, aveau mijlocul strâns în cingători late, din argint, împletite ca niște macrameuri. Cu toată fragilitatea lor aparentă, lăncile erau niște arme periculoase. Lungi, dintr-un lemn închis la

culoare, aveau vârfuri de un picior, din metal roșu, care erau ghimpate ca niște harpoane. Pe spate purtau arcuri negre, cu săgeți ghimpate în același fel. Iar în cingătorile de argint se vedeau cuțite subțiri, ascuțite, tot din metal roșu. Niște iataganc de gnomi.

Rămăseseră uitându-se la noi, ca niște copii. Mă simțeam ca Gulliver între liliputani. În înfățișarea lor exista însă ceva care nu-mi dădea ghes să încerc a vedea cât de bine știau să-și mânuiască armele. Îl priveau pe Jim cu o curiozitate plină de interes, fără urmă de dușmănie. În fața mea încă, figurile lor deveneau solemne, mândre. Doar când îmi vedeau părul galben, îi cuprindeau o mirare și o îndoială care le slăbeau suspiciunea. Nu coborau însă deloc vârfurile lăncilor îndreptate spre mine.

Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... cântau tobele.

De undeva, de departe, a răzbătut un bubuit de răspuns, apoi tăcere.

Am auzit o voce blândă, subțire, de cealaltă parte a turnului, cântând silabele de ciripit de pasăre ale Poporului Scund.

Și am văzut-o pe Evalie.

Ați remarcat vreodată o ramură de salcie atârnând, primăvara, deasupra unui lac limpede dintr-un crâng, sau o pasăre zveltă dansând în vânt, într-o pădure secretă, tainică, sau umbrele verzi ce se scurg într-o poiană din adâncul codrului și care sunt, de fapt, driade pe jumătate decise să se trezească? Mă gândeam la toate astea, în timp ce venea spre noi.

Era brunetă, înaltă... Ochi căprui, ascunși de gene lungi, negre... Irișii aveau castaniul limpede al pâraielor de munte, toamna... Părul, negru. Acel păr de cărbune care, într-o anumită lumină, are sclipiri de albastru-închis... Figura îi era delicată, cu trăsături nici clasice, nici regulate, sprâncenele topindu-i-se în două linii orizontale, deasupra nasului mic, drept. Gura mare, dar cu o croială fină, sensibilă. Deasupra frunții, părul negru-albăstrui era coafat ca o coroană. Pielea avea culoarea ambrei limpezi. Strălucea ca un chihlimbar fin șlefuit, sub veșmântul larg, dar elegant, ce o acoperea până la pământ, argintiu, subțire ca pânza de păianjen, transparent... În jurul șoldurilor purta legătura albă, de pânză, a Poporului Scund. Spre deosebire de ei, era încălțată cu sandale.

Dar ceea ce îți oprea respirația când o priveai era grația ei, linia lungă, ondulată, de la gleznă la umăr, delicată și mișcătoare ca un fir

de apă trecând mângâietor peste un piept de stâncă... O grație lichidă, de linii care se schimbau la fiece mișcare.

Grația ei și viața care ardea în ea, ca flacăra verde a pădurii virgine ce schimbă sărutul primăverii pentru mângâierile fierbinți ale verii... Am înțeles atunci de ce vechii greci credeau în driade, naiade și nereide. În sufletele de femei ale copacilor, pădurilor, cascadelor, fântânilor și valurilor.

Nu mi-am dat seama ce vârstă avea. Era frumusețea păgână, care nu știe ce-i vârsta...

M-a văzut, mi-a privit hainele, cizmele, cu o uimire evidentă. S-a uitat la Jim și a dat din cap, ca și cum ar fi spus că nu găsește la el nimic care s-o mire. Apoi s-a întors către mine, examinându-mă. Soldații cei mititei o înconjuraseră, cu lăncile pregătite.

Omulețul și femeia păși seră înainte. Vorbeau amândoi deodată, arătând spre pieptul lui, spre mâna mea, spre părul meu blond. Fata a râs, a tras femeia cea mică lângă ea și i-a acoperit gura cu mâna. Omulețul a continuat să șuiere și să piuie.

Când fata a început să vorbească, Jim a ascultat-o cu un interes plin de mirare. M-a prins de braț.

— Vorbesc cherokeeza! Sau ceva asemănător cu ea! Ascultă... Un cuvânt: sună ca *Yun'wini'giski*. Asta înseamnă, ad litteram, „cei care mănâncă oameni"... Dacă este ceea ce cred... Fii atent, arată cum vițele se târau pe stâncă.

Fata a început să vorbească din nou. Ascultam încordat. Pronunțarea rapidă, șuierată, făcea înțelegerea dificilă, dar am prins sunete care-mi păreau familiare, apoi am înțeles o combinație pe care o știam.

— E o limbă mongolă, Jim. Am priceput un cuvânt care înseamnă „șarpe de apă" în cel puțin o duzină de dialecte...

— Da, ca a numit șarpele *aha'nada*, iar în cherokeeză se spune *inadu'*. E un cuvânt indian, nu mongol.

— Dialectele indiene sunt de origine mongolă. Poate că vorbește în limba-mamă, cea de origine... Dacă ar vorbi mai rar și ar cânta trilurile mai jos...

— Cherokeezii își spuneau „cel mai vechi popor", iar limba lor o considerau a fi „primul grai". Așteaptă...

A făcut un pas înainte, cu mâna ridicată. A pronunțat cuvântul care înseamnă, în cherokeeză, atât „prieten", cât și „cel care vine cu intenții bune". L-a reluat de mai multe ori. În ochii fetei au apărut

uimirea și înțelegerea. A repetat ce spusese el, apoi s-a întors spre pigmei, transmițându-le cuvântul. L-am distins printre triluri și ciripituri. Pigmeii s-au dat mai aproape, privind spre Jim.

Acesta a spus, lent:

— Venim din afară. Nu știm nimic despre locul acesta, despre ce-i în el.

A repetat fraza de mai multe ori, până ca ea s-o priceapă. L-a privit cu gravitate, iar pe mine cu îndoială, dar ca pe unul pe care ar vrea să-l creadă. A spus, ezitând:

— Sri a zis că în apă ai vorbit limba răului!

Și a arătat spre omuleț.

— El vorbește multe limbi, i-a răspuns Jim. Vorbește-le! m-a înghiontit el. Nu sta ca un prost, admirând-o! Fata asta e inteligentă, iar noi suntem la ananghie! Înfățișarea ta nu le place piticilor, Leif, deși ai făcut ce-ai făcut...

— E mai ciudat că pot vorbi limba lor, decât că o pot vorbi pe a voastră, Evalie? am întrebat eu.

Am pronunțat fraza în două din cele mai vechi dialecte mongole pe care le știam. M-a privit, gânditoare.

— Nu, mi-a răspuns ca, în cele din urmă. Și eu o cunosc puțin, iar lucrul ăsta nu mă face mai rea.

Apoi a zâmbit și a fluierat o comandă gărzilor, care și-au coborât lăncile, privindu-mă cu același interes prietenos pe care-l arătaseră față de Jim. Tobele din turn începuseră să bată într-un ritm vesel. Ca la un semn, celelalte tobe nevăzute, pe care sunetul de alarmă le făcuse să tacă au reluat ritmul săltăreț.

Fata ne-a condus către o trecătoare deschisă între țepi și turn, unde am intrat, înconjurați de soldații micuți.

Păsisem pragul țării lui Evalie și a Poporului Scund.

CARTEA LUI EVALIE

9

Locuitori în miraj

LUMINA VERDE ce scălda Țara Umbrită se stingea. Așa cum se întunecă în amurg pădurile verzi. Soarele coborâse de mult în spatele culmilor ce înconjurau podeaua iluzorie care constituia cerul ciudatului ținut. Vizibilitatea se diminua treptat, ca și cum n-ar fi depins doar de strălucirea soarelui, ca și cum locul acela avea o sursă proprie de lumină.

Stăteam lângă cortul lui Evalie. Fusese ridicat pe o movilă rotundă, nu departe de intrarea în locuința ei din malul abrupt. Peste tot, de-a lungul bazei falezei, se aflau adăposturile Poporului Scund. Deschizături înguste, atât cât să poată intra în peșterile în care sălășluiau, în atelierele în care munceau, în magazii și hambare. Fortărețele lor de necucerit.

Trecuseră multe ore de când mersesem, împreună cu ea, peste câmpia ce se întindea între turnul de pază și cortul său. Pigmeii aurii roiseră din toate părțile, curioși ca niște copii, ciripind și șuierând, întrebând-o pe Evalie, transmițând răspunsurile sale către cei de la marginea mulțimii. Chiar și acum, în jurul movilei se găsea un cerc alcătuit dintr-o mulțime de omuleți și femeiuști care ne priveau cu ochii lor galbeni, ciripind și râzând. În brațele femeilor, copii cât niște păpuși. Tot ca niște păpuși, dar ceva mai mari erau și copiii care se învârteau printre picioarele lor.

Ca la orice copii, curiozitatea li se potolea repede. S-au înapoiat la treburile lor, la jocurile lor. Ceilalți, care nu apucaseră să-și satisfacă dorința de a ne cunoaște, le luaseră locul.

Îi priveam cum dansau în iarba moale: în cerc, purtați de ritmul sincopat al tobelor. Pe câmp se găseau și alte movile, mai mari sau mai mici, toate rotunde, simetrice. În jurul lor și peste ele, pigmeii aurii dansau în ritmul tobelor...

Ne puseseră în față felii subțiri de pâine, lapte ciudat de dulce, dar gustos, brânză, fructe necunoscute, delicioase și pepeni. Mi-era rușine de numărul imens de farfurii pe care le golisem. Însă omuleții mărunți se uitau și râdeau, grăbind femeile să mai aducă. Jim mi-a zis, ironic:

— Te înfrupți din hrana lui Yunwi Tsundi, Leif! O hrană vrăjită! N-o să mai poți mânca niciodată hrana muritorilor!

O priveam pe Evalie, admiram frumusețea ei de vin și chihlimbar... Văzând-o, puteam crede că ființa aceea chiar nu gustase din hrana muritorilor...

Mă uitam, pentru a suta oară, spre câmpie. Râpa pe care se aflau turnurile de pază forma un semicerc imens, cu capetele înfipte în stâncile negre. Suprafața înconjurată de ea avea, probabil, vreo douăzeci de mile pătrate. În spatele vițelor pline de țepi, hățișurile de ferigi uriașe. Dincolo de ele, pe malul celălalt al râului, se vedeau copaci înalți. Nu știam dacă pe malul pe care ne aflam existau păduri. Nici ce fel de făpturi trăiau în ele. Probabil unele de care trebuia să te păzești. Altfel, ce rost ar fi avut fortificațiile și mijloacele de apărare?

Însă, indiferent de pericolele posibile, terenul păzit al pigmeilor aurii constituia un mic paradis, cu lanuri de grâu, grădini de legume, pajiști...

Îmi aminteam ce ne povestise Evalie despre ea însăși, intonând cu grijă, rar, silabele ciripite ale Poporului Scund, în sunete pe care să le înțelegem. Vorbea o limbă străveche, ale cărei rădăcini erau înfipte în pământul timpului mai adânc decât cele ale oricărui alt grai. Poate cu excepția uigurei arhaice. Încetul cu încetul, ajunsesem s-o stăpânesc, dar nu atât de repede ca Jim. Acesta încercase și câteva triluri, spre deliciul pigmeilor. Și, ce era mai interesant, îl pricepuseră! Noi o înțelegeam pe Evalie mai bine decât ne înțelegea ea pe noi.

De unde venise Poporul Scund în Țara Umbrită? Unde învățase limba cea veche? Mă întrebam și-mi răspundeam că tot atât de bine

aș fi putut să mă întreb de ce sumerienii, al căror oraș era numit în *Biblie* Ur din Chaldeea, vorbeau o limbă mongolică. Și ei erau o rasă scundă, cunoșteau vrăji ciudate, studiau stelele... Nimeni nu știa de unde apăruseră în Mesopotamia cu atât de multe cunoștințe. Asia este Mama Străbună, nimeni nu are habar la câte rase a dat naștere ca să le vadă, apoi, preschimbându-se în pulbere...

Eram convins că știam cum se transformase limba aceea veche într-un limbaj ciripit. Cu cât gâtul e mai mic, cu atât sunetul e mai înalt. Exceptând unele anomalii, copiii nu au voce de bas. Iar cei mai solizi din Poporul Scund nu erau mai mari decât copiii de șase ani. Deci nu puteau scoate sunete guturale, tonuri profunde. Așa că le-au înlocuit cu altele. Cel mai normal lucru, când nu poți produce un sunet într-o octavă joasă, este să-l înlocuiești cu nota corespunzătoare dintr-o octavă superioară. Făcuseră asta, iar cu timpul dezvoltaseră un sistem complet de triluri și șuierături, păstrând însă structura de bază a limbii.

Evalie ne povestise că-și amintea de o casă mare, din piatră și de o apă uriașă. De o țară plină de copaci „albă și rece"... Acolo fuseseră un bărbat și o femeie... Apoi rămăsese doar bărbatul... Totul se încețoșa... Își amintea bine doar de Poporul Scund. Uitase cum trăise altădată, înainte de a veni aici. Atunci nu păruse mai înaltă decât oamenii din țara aceasta. Cât de speriată fusese când a început să crească mai mare decât ceilalți! Oamenii Poporului Scund, *Rrrllya* (o transcriere destul de apropiată a trilului), o iubeau și ar fi făcut tot ce le cerea ea. Pigmeii o hrăniseră, o îmbrăcaseră, o învățaseră... În special mama lui Sri, a celui căruia îi salvasem viața de Florile Morții. Ce o învățase? S-a uitat la noi într-un mod straniu și a zis din nou: „m-a învățat". Uneori dansa împreună cu pigmeii, alteori dansa pentru ei (din nou privirea aceea stranie, pe jumătate amuzată). Asta era totul. Cât timp trecuse de când fusese mică, precum Poporul Scund? Nu știa. Mult... Cine o numise Evalie? Nu ținea minte...

O priveam. Nu descopeream nimic care să-mi indice rasa căreia îi aparține. Probabil că bărbatul și femeia de care își amintea fuseseră părinții ei. Dar din ce țară? Nici buzele, nici ochii, nici culoarea pielii nu-mi sugerau nimic.

Era și mai singură decât mine! O străină în miraj... Hrănită cu mâncare de la târgul spiridușilor...

Mă întrebam dacă s-ar transforma într-o femeie obișnuită, în cazul în care aș scoate-o din Țara Poporului Scund...

Am simțit un fior înghețat la atingerea inelului de la piept.

Du-o de aici! Înainte de a te întâlni cu Khalk'ru și cu Femeia-Care-Face-Vrăji!

Crepusculul verde se întuneca. Licurici mari au început să-și aprindă felinarele de topaz pal printre pomii înfloriți. Briza adia peste desișurile de ferigi, încărcată de aromele pădurii îndepărtate. Evalie a oftat:

— N-o să mă părăsești, Tsantawu?

Dacă a auzit-o, nu i-a răspuns... S-a întors spre mine.

— N-o să mă părăsești, Leif?

— Nu! i-am răspuns și mi s-a părut că aud tobele lui Khalk'ru prin răpăitul ritmic al tobelor Poporului Scund, ca un râs îndepărtat, batjocoritor.

Crepusculul verde se transformase în întuneric, un întuneric vag luminos, fosforescent, ca și cum o lună plină ar fi scânteiat în spatele unui cer acoperit de nori. Pigmeii aurii își încetaseră tam-tamul și se vârâseră în vizuinile lor. Din turnurile îndepărtate se auzeau tobele paznicilor vorbind între ele, peste râpa acoperită cu țepi.

Sclipirile licuricilor păreau felinarele unor gărzi vrăjite... Molii mari pluteau prin aer, cu aripi argintii, luminoase, ca niște avioane ale elfilor...

— Evalie, a întrebat Jim, de cât timp locuiesc aici acești Yunwi Tsundi, Poporul Scund?

— Dintotdeauna, Tsantawu, sau cel puțin așa spun...

— Iar ceilalți? Femeile cu păr roșu?

O mai întrebasem de femeile acelea, dar tăcuse, ignorându-ne cu totul. De data asta, a răspuns fără să ezite:

— Ei sunt ayjirii. Cea cu pielea de lup e Lur, vrăjitoarea. Îi conduce pe ayjiri, împreună cu Yodin — Înaltul Preot — și Tibur, Tibur-cel-Care-Râde, Tibur Fierarul. El nu-i atât de înalt ca tine, Leif, dar e mai lat în umeri și e puternic, foarte puternic! Am vrut să-ți povestesc mai înainte despre ayjiri, dar parcă mi-a pus cineva mâna peste gură... Sau a fost doar ceva din sufletul meu! Însă acum mâna aceea a dispărut... Poporul Scund spune că ayjirii au venit aici călare, cu foarte mult timp în urmă. Pe atunci, Rrrllya stăpâneau pământul de pe ambele maluri ale râului. Ayjirii erau numeroși, mult mai numeroși decât acum, mulți bărbați și multe femei. Acum sunt mai

multe femei și mai puțini bărbați. Au venit de departe, cel puțin așa povestesc oamenii micuți că le-au spus strămoșii. Erau conduși de un... Nu găsesc cuvântul... Avea nume, dar numele acela n-o să-l rostesc nici măcar în gând! Avea o formă... L-am văzut pe drapelele care fluturã în turnurile din Karak... Apare și pe piepturile lui Lur și Tibur, atunci când...

S-a înfiorat și a tăcut. O molie argintată s-a așezat pe mâna ei, ridicându-și și coborându-și aripile sclipitoare. A dus-o cu blândețe la buze, apoi i-a făcut vânt.

— Pe atunci, Rrrllya, pe care voi îi numiți Poporul Scund, nu știau toate acestea. Ayjirii au rămas aici. Au început să construiască un oraș, Karak, și au săpat în stâncă templul pentru... Pentru cel care i-a purtat până aici. La început, au construit în grabă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie urmăriți de cineva. După ce au văzut că nu mai vine nimeni, au construit mai încet. Au vrut să-i transforme pe cei mici în servitorii lor, în sclavi. Dar Rrrllya n-au acceptat asta și a fost război. Poporul Scund a așteptat în jurul Karakului, iar când ayjirii au ieșit, i-au atacat. Pentru că Poporul Scund cunoaște tot: viața plantelor, modul de a face ca lăncile și săgețile să ucidă îndată ce atingeau pe cineva... Mulți ayjiri au murit... În cele din urmă, s-a încheiat un armistițiu, nu pentru că Poporul Scund ar fi fost învins, ci pentru că ayjirii erau șireți. Au întins capcane și au prins o mulțime din cei mici. Apoi i-au băgat în templu și i-au sacrificat. Îi duceau câte șapte... Unul dintre cei șapte era lăsat să privească sacrificiul, apoi i se dădea drumul, ca să povestească tot ce a văzut... La început, cei mici n-au vrut să creadă, atât de îngrozitoare era descrierea pe care o auzeau, dar apoi au apărut al doilea, al treilea, al patrulea, povestind același lucru. Poporul Scund a fost cuprins de o mare spaimă, silă și oroare. Și au încheiat o înțelegere: ei vor locui de o parte a râului, ayjirii de cealaltă. În schimb, trebuia ca ayjirii să jure că nu vor mai sacrifica niciodată vreun Rrrllya... acelui lucru. Dacă vor prinde pe vreunul dintre ei în Țara Ayjirilor, îl vor putea ucide, dar nu sacrificându-l. Iar dacă vreunul dintre ayjiri va fugi din Karak și va căuta refugiu printre Rrrllya, aceștia urmau să-l ucidă pe fugar. Din cauza ororii ce-l cuprinsese, Poporul Scund a acceptat totul imediat. Nansur a fost sfărâmat, Nansur care lega malurile lui Nanbu, râul alb... Toate bărcile, și ale Poporului Scund și ale ayjirilor, au fost distruse și s-au înțeles să nu mai construiască altele. Ca o pază suplimentară, Rrrllya

au luat dalan'usa și i-au pus în Nanbu, încât nimeni să nu mai poată trece prin apă. Și așa a rămas, de foarte mult timp...

— Dalan'usa, Evalie, sunt șerpii?

— Tlan'usi înseamnă lipitoare, a spus Jim.

— Șerpii nu fac nici un rău. Nu cred că te-ai fi oprit să stai de vorbă cu Lur dacă ai fi văzut un dalan'usa, Leif, mi-a zis Evalie, cu oarecare ironie.

Am reținut enigma, pentru lămuriri ulterioare.

— Cei doi pe care i-am găsit lângă florile ucigătoare... Încălcaseră înțelegerea?

— Nu. Știau ce-i așteaptă și erau gata să plătească. Există plante care cresc doar în partea aceea. Și alte lucruri de care Poporul Scund are nevoie și nu se găsesc pe malul nostru. Așa că, înoată dincolo de râu și le caută. Dalan'usa e prieten cu ei. De obicei scapă teferi, dar în ziua cu pricina Lur hăituia o fugară care încercase să ajungă în Sirk; a dat peste ei, i-a prins și i-a lăsat pradă Florilor Morții.

— Ce făcuse fata pe care o hăituiau? Era din neamul lor?

— Fusese aleasă pentru sacrificiu. N-ai văzut? Era *taluli*... Cu copil... Gata să...

Vocea ei s-a pierdut în tăcere. M-a trecut un fior...

— Bineînțeles, n-ai de unde să știi toate astea... Și nici eu nu vreau să-ți vorbesc... Nu acum... Dacă Sri și Sra ar fi descoperit fata înainte de a fi prinși, ar fi condus-o dincolo de râu, așa cum v-au condus pe voi. Iar aici ar fi rămas până ar fi sosit timpul să iasă... Din trupul său. Ar fi ieșit în somn, în pace, fără durere... Iar când s-ar fi trezit, ar fi fost departe... Probabil fără memorie... Liberă. În felul acesta, Poporul Scund, care iubește viața, îi trimite departe pe cei care trebuie să fie... trimiși.

Spusese totul liniștit, cu ochii limpezi, netulburată.

— Și au fost mulți... Cei trimiși?

— Nu prea mulți, pentru că doar puțini reușesc să treacă de dalan'usa, deși încearcă destui.

— Și bărbați și femei, Evalie?

— Pot bărbații să poarte copii?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, destul de grosolan, pentru că întrebarea avusese ceva care-mi atinsese o coardă din adâncul sufletului.

— Nu acum... De altfel, au rămas puțini bărbați în Karak, după cum ți-am spus... Dintre copiii care se nasc, doar unul din douăzeci este băiat. Nu mă întreba de ce, nu știu.

S-a ridicat, privind, visătoare, spre noi.

— Ajunge pentru seara asta... Veți dormi în cortul meu. Mâine veți avea un cort al vostru, iar Poporul Scund vă va ciopli un adăpost în stâncă, lângă cel unde înnoptez eu. Și veți putea privi Karakul, stând pe Nansur cel sfărâmat, și-l veți cunoaște pe Tibur-cel-Care-Râde, pentru că apare la celălalt capăt al podului de fiecare dată când mă duc eu acolo. Veți vedea totul mâine... Sau poimâine... Sau în altă zi... Ce importanță are, din moment ce toate zilele sunt la fel? Nu-i așa?

Din nou, Jim n-a răspuns.

— Așa e, Evalie, am zis eu.

Ne-a zâmbit, somnoroasă. S-a întins și a plutit către umbra neagră din stâncă: intrarea în peștera sa. S-a topit apoi în umbră, dispărând...

10

Dacă un om își folosește mintea

TOBELE PITICILOR de gardă băteau ușor, vorbind între ele, de-a lungul dealului încercuit. Deodată, m-a cuprins un dor nebun de Gobi. Nu știu de ce, dar trupul lui sterp, arzător, uscat de vânt, plin de nisip mi se părea mai atrăgător decât cel al unei femei. Ca un dor puternic de casă. Nu reușeam să mă eliberez de el. În cele din urmă, am spus, plin de disperare:

— Acționezi foarte iute, indianule!

— *Tsi' Tsa'lagi*! Ți-am spus că sunt un cherokee!

— Tsantawu, îți vorbesc eu, Degataga!

Rostisem cuvintele în cherokeeză. Mi-a răspuns imediat:

— Ce vrea fratele meu să știe?

— Ce ți-au șoptit vocile strămoșilor în noaptea când am făcut tabăra între molizi? Știi că ți-au spus adevărul, prin trei semne pe care ți le-au dat. Eu n-am auzit vocile, frate. Dar, prin ritualul sângelui, sunt și strămoșii mei. Am dreptul să știu ce-au zis.

Mi-a răspuns:

— Nu-i mai bine să lași viitorul să se desfășoare de la sine, fără să dai crezare vocilor slabe ale morților? Cine poate ști dacă fantomele au spus adevărul?

— Tsantawu își ațintește săgeata într-o direcție, în timp ce ochii lui privesc în alta... Odată mi-a zis că-s un câine târât de vânător... Asta-i părerea lui despre mine...

— Nu, Leif, mi-a spus el, abandonând limba tribului său. Vreau să-ți mărturisesc că nu știu care-i adevărul. Știu ce-ar fi zis Barr: că-i vorba de înțelegerea unor fenomene naturale, transpusă, în mod subconștient, în termenii unei superstiții rasiale. Vocile, ca să le zicem așa, spuneau că mă paște un pericol în nord, că Spiritul care mă așteaptă acolo le va distruge pentru totdeauna. Eu și ele vom ajunge „cum n-am fost niciodată". E o mare diferență între moartea obișnuită și moartea aceea ciudată care ne pândea, o diferență pe care n-am înțeles-o. Urma să aflu, prin trei semne, că-mi spuseseră adevărul: Ataga'hi, Usunhi'yi și Yunwi Tsundi. Puteam să le întâlnesc pe primele două și să mă întorc. După ce l-aș fi întâlnit și pe al treilea, ar fi fost prea târziu... M-au rugat, Leif, și asta e foarte interesant, să nu mă las dizolvat!

— Dizolvat! m-am trezit exclamând. Dar... E același cuvânt pe care l-am folosit și eu, când ți-am povestit ce-am pățit în Gobi! La câteva ore după ce s-a consumat experiența!

— Exact. Acum înțelegi de ce am fost atât de impresionat auzindu-te... Nu mă poți acuza că am fost cuprins de îngrijorare când am ajuns la platforma aceea pietroasă, care era Ataga'hi, nici când am descoperit Țara Umbrită, identică Țării Amurgului, Usunhi'yi... De-asta am spus că, dacă vom da și de al treilea semn, Yunwi Tsundi, voi accepta versiunea ta asupra evenimentelor, nu pe cea a lui Barr. Și dacă toate la un loc nu sunt un motiv să acționăm repede, atunci care ar putea fi altul?

Jim în lanțuri de aur... Jim, în timp ce tentaculele Puterii Întunecate se târau, se târau spre el... Mi se uscase gura...

— De ce nu mi-ai spus? N-ar fi trebuit să venim aici!

— Știu. Dar te-ai fi întors singur, nu-i așa?

Nu i-am răspuns, iar el a izbucnit în râs.

— Nu aveam cum să mă conving, până nu vedeam semnele.

— Dar semnele n-au spus că ai să fii dizolvat... Doar că aici e periculos și că trebuie să te ferești...

— Ai dreptate.

— Și ce-o să facem? Jim, mai degrabă te ucid cu mâna mea, decât să las să ți se întâmple ce-am văzut în Gobi!

— Dacă vei putea, a zis.

Și am observat că i-a părut rău pentru ce spusese.

— Dacă voi putea? Ce ți-au zis despre mine strămoșii ăia blestemați?

— Nimic, mi-a răspuns el zâmbind. N-am spus că au zis ceva despre tine. Pur și simplu m-am gândit că, dacă eu voi fi în pericol, vei fi și tu!

— Jim, nu-i adevărat! Ce-mi ascunzi?

S-a ridicat în picioare și a rămas un timp în fața mea.

— Mi-au spus că n-o să scap de aici, chiar dacă Spiritul acela nu va pune mâna pe mine. Acum știi totul...

— Atunci, am zis ușurat, nu-i chiar atât de rău. Dacă așa trebuie să fie, așa va fi! Însă poți fi sigur de un lucru: dacă va trebui să rămâi aici, voi rămâne și eu cu tine!

A dat din cap, absent... Era momentul să-l întreb un lucru care mă frământa:

— Yunwi Tsundi... Cine sunt, Jim? Nu-mi amintesc să fi auzit de ei. Care-i legenda?

— Oh, Poporul Scund! a chicotit el. Locuiau în Țara Cherokeezilor, pe vremea când cherokeezii încă se mai aflau acolo. O rasă de pigmei, cum sunt cei din Africa sau Australia. Numai că nu erau negri. Oamenii mărunți de aici se potrivesc descrierii. Sigur, poveștile triburilor au înflorit puțin lucrurile... Spuneau că au pielea arămie și că nu-s mai înalți de două picioare. Cei de aici au pielea aurie și ajung la trei picioare. S-au decolorat și au crescut în înălțime! Altfel, descrierea e corectă: păr lung, corp armonios, tobe și tot restul...

A continuat să-mi dea amănunte despre Poporul Scund. Trăiseră în peșteri, în regiunea unde se află acum statele Tennessee și Kentucky. Erau oameni legați de pământ, care adorau viața și deveneau, uneori, teribil de rabelaisieni. Se dovediseră prietenoși față de cherokeezi, dar se țineau deoparte, apăreau rar. Îi ajutau pe cei care se rătăceau prin munți, în special pe copii. Dacă găseau pe cineva și-l conduceau în peșterile lor, îl avertizau că nu trebuie să spună nimănui unde li se află locuințele, altfel va muri. Și, conform legendei, dacă omul acela povestea cuiva, murea, într-adevăr... Cine mânca din hrana lor trebuia să fie foarte atent când se reîntorcea printre ai lui. Era obligat să-și reia vechiul regim alimentar încet, ca să poată rămâne în viață.

Poporul Scund era foarte susceptibil. Dacă-i urmărea cineva prin pădure, aruncau o vrajă, încât urmăritorul ajungea să fie lipsit, zile în șir, de simțul orientării. Prelucrau minunat lemnul și metalul, dar dacă un vânător găsea în pădure un cuțit sau un vârf de săgeată, vreun obiect de podoabă sau altceva, trebuia să spună, înainte să-l ridice:

„Popor Scund, aș vrea să iau lucrul acesta". Dacă nu-l cerea, nu mai nimerea niciodată vânatul sau i se întâmpla o altă nenorocire, una de care se plângea nevasta lui...

Erau veseli și-și petreceau jumătate din timp dansând și cântând. Aveau tot felul de tobe: unele care făceau copacii să cadă, altele care aduceau somnul, unele care provocau nebunia, care vorbeau, care tunau... Tobele care tunau erau asurzitoare, iar când Poporul Scund le bătea, izbucnea curând un adevărat potop, pentru că sunau atât de real, încât trezeau din somn furtunile, iar una sau mai multe veneau să caute ceea ce credeau că-i un membru rătăcit al familiei...

Mi-am amintit de bubuitul de tunet care urmase cântecului. M-am întrebat dacă nu fusese o provocare aruncată de Poporul Scund lui Khalk'ru...

— Vreau să te întreb ceva, Leif...

— Dă-i drumul, indianule!

— Cât de mult *îți amintești* de... Dwayanu?

N-am răspuns imediat. Lucrul acesta mă frământase de când o întâlnisem pe Femeia-Care-Face-Vrăji și mă răstisem la ea, din râul alb.

— Dacă de gândești cum să-mi spui totul, e bine. Dacă te gândești cum să te feresti de mine, greșești. Vreau un răspuns sincer.

— Crezi că sunt un vechi uigur reîncarnat? Dacă-i așa, poate ai vreo teorie despre locul în care am fost ascuns în miile de ani ce au trecut de atunci...

— Deci îți pui aceleași întrebări... Nu mă gândeam la reîncarnare. Știu prea puține despre așa ceva... Cred că există explicații mult mai rezonabile. De-asta te-am întrebat cât de mult îți amintești de Dwayanu.

M-am hotărât să clarificăm lucrurile.

— Bine, Jim. E o problemă care mă frământă de trei ani. În caz că n-o să găsesc răspunsul aici, o să mă întorc în Gobi. Dacă o să pot pleca... Atunci când mă aflam în camera din oază, așteptând să fiu chemat de bătrânul preot, mi-am amintit perfect că ea fusese odaia lui Dwayanu. Am recunoscut patul, armura, armele... Am văzut una din căști și mi-am adus aminte că Dwayanu (sau eu) primise o lovitură puternică de măciucă, în timp ce o purta. Am luat casca și am descoperit o îndoitură în locul în care știam că fusese izbită. Am recunoscut săbiile și mi-am amintit că Dwayanu (sau eu) obișnuia s-o țină pe cea mai grea în mâna stângă, nu în dreapta. Într-adevăr, una

era mai grea decât cealaltă... Și că în luptă își folosea mai bine stânga decât dreapta... Amintirile acelea, sau ce-or fi fost, mi-au venit așa, deodată. O clipă, am fost deopotrivă Dwayanu și eu însumi, privind cu un interes amuzat lucruri vechi, familiare... În clipa următoare, am fost doar eu, întrebându-mă, deloc amuzat, ce însemna o astfel de poveste...

— Și altceva?

— Nu am fost cinstit când ți-am relatat despre ritual, am recunoscut, rușinat. Ți-am spus că fusese ca și când o altă persoană pusese stăpânire pe mintea mea și o conducea. Într-un fel, era adevărat, dar, să mă ierte Dumnezeu, am știut tot timpul că persoana cealaltă eram eu însumi! De parcă aș fi fost două persoane și, în același timp, doar una... E greu să fiu mai explicit... Știi că poți spune un lucru gândind la altul. Să presupunem că spui ceva, dar că te gândești la două chestiuni, simultan... Cam așa a fost... O parte a mea era revoltată, plină de oroare, îngrozită. Cealaltă parte știa că are puterea și se bucura s-o exercite. O făcea controlându-mi voința. Iar cei doi eram doar eu... Fără nici un echivoc, fără nici o îndoială. Crezi că dacă aș fi fost sigur că altcineva m-a condus, aș fi avut remușcări? Nu. Le simt pentru că știu că eu am fost. Partea aceea din mine care recunoscuse coiful și săbiile. Care m-a chinuit de atunci...

— Altceva?

— Vise.

S-a ridicat și m-a întrebat scurt:

— Ce fel de vise?

— Vise despre bătălii... Despre petreceri... Un vis despre un război împotriva unor oameni galbeni și o luptă lângă un râu... Săgețile zburau ca un nor... O luptă corp la corp, în care mânuiam o armă ce arăta ca un ciocan greu, împotriva unor indivizi cu păr blond, ca al meu. Vise despre orașe cu turnuri, prin care treceam, iar femei cu pielea albă și ochi albaștri aruncau ghirlande sub copitele calului... Când mă trezeam, imaginile deveneau vagi, aproape uitate... Dar în timp ce le visam erau limpezi, reale ca viața...

— Așa ai știut că Femeia-Lupoaică era, de fapt, Femeia-Care-Face-Vrăji? Din vise?

— Dacă o fi așa, nu-mi amintesc... M-am trezit, deodată, că știu. Am recunoscut-o. Sau a recunoscut-o cealaltă parte din mine...

A tăcut un timp.

— Leif, m-a întrebat el, în cele din urmă, în visele tale luai parte la slujbele în cinstea lui Khalk'ru?! Ai avut de-a face cu adorarea lui?

— Sunt sigur că nu! Mi-aș fi amintit! N-am visat nici măcar templul din Gobi!

A dat din cap, ca și cum i-aș fi confirmat gândurile. Apoi a tăcut atât de mult timp, încât am devenit nervos.

— Ei, vraciule Tsalagi', care-i diagnosticul? Reîncarnare, posedare demonică sau simplă nebunie?

— Leif, ai avut asemenea vise înainte de călătoria în Gobi?

— Nu.

— Am încercat să gândesc așa cum ar fi făcut Barr, folosindu-mi însă propria-mi materie cenușie. Iată rezultatul: cred că tot ce mi-ai povestit a fost săvârșit de preotul cel bătrân. Te-a ținut sub control, în vreme ce te vedeai călărind spre templul lui Khalk'ru și nu vroiai să intri în el. Nu știi ce ți-a sugerat între timp, nici ce ți-a ordonat să uiți apoi, conștient fiind, deci după ce te vei trezi. O simplă problemă de hipnotism. Și a mai avut o ocazie: când ai dormit, în noaptea aceea. De unde știi că n-a venit să te sugestioneze din nou? Vroia neapărat să crezi că ești Dwayanu. Să-ți „amintești"... Dar, având la dispoziție doar o lecție, nu dorea să știi de ce trebuia să te duci la Khalk'ru. Asta explică de ce ai visat glorie și slavă, lucruri plăcute, nu și pe cele înspăimântătoare. Era un domn în vârstă, foarte înțelept, ai recunoscut chiar tu... Bănuia destule despre psihologia ta, ca să prevadă că ai fi dat înapoi în fața imaginii ritualului. Ai vrut s-o faci, dar te prinsese prea bine... Comanda posthipnotică, din subconștient, a funcționat perfect, nu puteai să i te împotrivești... Conștientul tău era pe jumătate treaz, însă nu avea nici un control asupra voinței tale. Cred că asta ar fi spus Barr. Și sunt de acord cu el. Există droguri care pot face asemenea lucruri. Nu trebuie să te complici cu migrarea sufletelor, demoni sau alte chestii medievale, ca să-ți dai seama despre ce-i vorba.

— Da, am spus, plin de speranță, dar și de îndoială. Însă ce-i cu Femeia-Care-Face-Vrăji?

— Ai văzut-o în visele tale, dar ai uitat de ea. Iată explicația, Leif. Și mă sperie faptul că-i adevărată!

— Nu te înțeleg...

— Nu? Gândește-te! Dacă toate lucrurile care te uluiesc vin din sugestia bătrânului preot... Oare ce ți-a mai transmis? E clar că știa de existența acestui loc. Să presupunem că prevedea posibilitatea să-l

găsești. Ce vroia să faci, după ce l-ai găsit? Oricare ar fi misiunea încredințată, ți-a implantat-o adânc în subconștient. Și cum toate sunt numai niște deducții logice, întrebarea e cum vei acționa atunci când o să te apropii mai mult de doamnele cu păr roșu, pe care le-am văzut și de fericiții, puținii domni care împart cu ele acest paradis... N-am nici cea mai mică idee. Nici tu. Spune-mi dacă nu-i un lucru care să mă îngrijoreze! Hai să mergem să ne culcăm!

Am intrat în cort. Fusesem și mai înainte, cu Evalie. În el se aflase doar o grămadă de piei moi și țesături mătăsoase. Acum erau două asemenea grămezi. Ne-am scos hainele, în întunericul de-un verde-pal și ne-am culcat. M-am uitat la ceas.

— Ora zece, am zis. Câte luni vor trece până se va face dimineață?

— Cel puțin șase! Dacă mă scoli înainte, te ucid! Sunt mort de oboseală.

Și eu eram, dar am rămas treaz, gândindu-mă. Argumentele lui Jim, deși plauzibile, nu mă convinseseră. Nu credeam că zăcusem într-un limb extraspațial, vreme de secole, nici că eram Dwayanu cel autentic. Exista altă explicație, care nu-mi surâdea mai mult decât cea a reîncarnării. Pentru că deschidea perspective la fel de neplăcute ca și ipoteza lui Jim.

Cu puțin timp înainte, un eminent medic și psiholog american descoperise că omul obișnuit își folosea doar o zecime din creier. Savanții din toată lumea căzuseră de acord că avea dreptate. Cei mai profunzi gânditori, geniile multilaterale, precum Leonardo da Vinci sau Michelangelo, folosiseră, poate, o zecime în plus. Un om care ar fi fost capabil să-și utilizeze tot creierul ar fi putut să conducă lumea (deși e puțin probabil că și-ar fi dorit așa ceva). Creierul uman constituia un univers din care nu fusese explorată decât o cincime.

Ce s-ar fi găsit în a sa *terra incognita*, în cele opt zecimi necunoscute?

Putea fi un depozit de amintiri ancestrale, amintiri din vremea strămoșilor părosi ca niște maimuțe, care precedaseră omul, din vremea acelor creaturi care ieșiseră din mare, începând marșul spre umanitate, și de mai înainte, de la strămoșii care se luptaseră și se hrăniseră în occanele care fierbeau, pe vremea nașterii continentelor.

Milioane și milioane de ani de amintiri! Ce rezervor de cunoaștere, dacă omul, conștiința umană ar avea acces la el!

Nu era o teorie mai puțin credibilă decât faptul că memoria fizică a unei rase putea fi conținută doar în două celule care declanșau

procesul nașterii. În ele se găsea toată complexitatea trupului uman: creier și mușchi, nervi, oase și sânge. Tot în ele, trăsăturile pe care le numim ereditare: asemănările de familie, nu numai ale figurii și trupului, ci și ale gândurilor, obiceiurilor, reacțiilor. Nasul bunicului, ochii străbunicii, nervozitatea stră-străbunicii și altele. Dacă toate astea pot fi cuprinse în cele patruzeci și șapte, respectiv patruzeci și opt de particule microscopice din celulele nașterii, numite de biologi cromozomi, zeii minusculi, misterioși, ai procreării, care determină de la început ce combinație a strămoșilor va fi băiatul sau fata, de ce nu ar intra aici și experiența acumulată de acești strămoși, amintirile lor?

Undeva, în creierul uman, trebuie să existe un fel de discuri pe care sunt înregistrate amintirile, așteptând doar ca acul conștientului să treacă pe suprafața lor, pentru a le face să cânte.

Poate, din când în când, conștientul le atinge, le citește... Poate există oameni care, printr-o anomalie, reușesc să descifreze ceva din acel conținut...

Dacă teoria ar fi adevărată, s-ar explica multe mistere. Vocile fantomelor lui Jim, de exemplu... Talentul meu neobișnuit de a învăța limbi străine.

Să presupunem că mă trag direct din acel Dwayanu. Că, în lumea necunoscută a creierului meu, conștientul, adică eu, putea să ajungă la amintirile celui care fusese Dwayanu. Sau, poate, amintirile veneau singure către mine și-mi cuprindeau conștientul? Oricare ar fi fost explicația, Dwayanu se trezise și trăia, iar eu însemnam, în același timp, și Dwayanu și Leif Langdon.

Era posibil ca preotul cel bătrân să cunoască asemenea lucruri? Prin cuvinte, rituri și sugestie, așa cum presupusese Jim, ajunsese în așa-zisa *terra incognita* și trezise amintirile celui ce se numise Dwayanu...

Amintiri puternice... Nu fuseseră adormite complet, altfel n-aș fi învățat atât de repede limba uigurilor... Nici n-aș fi avut acele fulgerări de recunoaștere, încă înainte de a-l întâlni pe bătrânul preot.

Da, Dwayanu era puternic... Și, într-un fel, fără milă. Mă îngrozeau, el și amintirile lui. Nu reușeam să-l trezesc sau să-l controlez. În schimb, el îmi controlase de două ori voința, dându-mă, pur și simplu, la o parte.

Ce-o să se întâmple dacă va deveni și mai puternic?

Ce-o să se întâmple dacă o să ajungă să mă stăpânească în întregime?

11

Tobele Poporului Scund

DE ȘASE ORI lumina verde din Țara Umbrită s-a întunecat în amurgul pal, care însemna noapte și nu auzisem și nu văzusem nimic legat de cei care locuiau pe celălalt mal al râului alb. Șase zile și nopți de explorări pline de interes. Mersesem, împreună cu Evalie, printre oamenii Poporului Scund, peste toată câmpia lor păzită. Umblasem și singur, după cum am avut poftă.

Îi văzusem muncind și jucându-se, ascultând tobele, privisem uimit dansurile lor, atât de complicate, atât de extraordinare, încât aduceau mai mult cu armonia unui complex coral, decât cu o sumă de pași și gesturi. Uneori, piticii dansau în grupuri restrânse, de vreo doisprezece și atunci dansul semăna cu un cântec simplu. Alteori, erau cu sutele, iar atunci semăna cu o simfonie, tradusă în mișcări coregrafice.

Dansau doar pe muzica tobelor lor. Nu aveau alta, nici nu simțeau nevoia. Dispuneau de tobe cu forme și dimensiuni diverse, acoperind toate cele zece octave și producând nu numai semitonurile ce ne erau familiare, ci și sferturi sau optimi de ton, chiar și gradații mai fine, care transmiteau stări bizare ascultătorului. Mie, cel puțin... Variau de la cel mai profund bas al orgii, la cel mai înalt staccato de soprană. La unele, pigmeii cântau cu degetele, la altele cu palmele,

iar la celelalte foloseau niște bețe. Existau tobe care șopteau, care mormăiau, care râdeau, care cântau...

Dansurile și tobele, mai ales tobele, evocau gânduri ciudate, sentimente stranii... Tobele băteau la ușa altei lumi, care se deschidea, din când în când, larg, suficient pentru a zări imagini vaporoase, amețitoare, de o frumusețe nepământească...

În cele aproximativ douăzeci de mile pătrate de câmpie fertilă, cultivată, înconjurată de zidul gardului viu, își găsiseră adăpost cam patru-cinci mii de pigmei. Nu știam câți trăiau în afara împrejmuirii. Evalie ne povestise că mai existau încă multe alte colonii mai mici. Un fel de avanposturi de vânătoare și minerit, de unde se aduceau metale, blănuri și alte lucruri, pe care mulțimea de aici le prelucra, după nevoi. La podul Nansur se afla un post de pază puternic. Am înțeles că un echilibru natural îi menținea pe pitici într-un număr constant. Ajungeau repede la maturitate, dar aveau vieți scurte.

Evalie ne-a povestit și despre Sirk, orașul celor care fugiseră de sacrificiu. Din descrierea ei, un loc de necucerit, construit lângă stânci și înconjurat de ziduri la baza cărora curgeau izvoare fierbinți, alcătuind o mlaștină de netrecut. Între locuitorii din Sirk și lupii albi ai lui Lur se ducea un război continuu. Lupii bântuiau pădurea, încercând să-i prindă pe cei care fugiseră din Karak. Aveam senzația că exista o înțelegere secretă între cei din Sirk și pigmeii aurii, că îi lega oroarea ambelor popoare față de sacrificii, precum și revolta celor din Sirk împotriva adoratorilor lui Khalk'ru. De câte ori îi stătea în putere, Poporul Scund îi ajuta, ba chiar s-ar fi aliat cu ei dacă n-ar fi existat frica profundă, străveche, de urmările unei ruperi a înțelegerii pe care strămoșii săi o încheiaseră cu ayjirii.

Ajunsesem la aceste concluzii auzind un lucru spus de Evalie:

— Dacă ai fi mers în cealaltă direcție, Leif, și ai fi scăpat de lupii lui Lur, ai fi ajuns în Sirk. Atunci, ar fi avut loc o mare schimbare, pentru că locuitorii de acolo te-ar fi primit bine, tu ai fi devenit conducătorul lor și cine știe ce s-ar fi întâmplat?... Poate nici Poporul Scund n-ar fi...

Se oprise fără a-și termina fraza, cu toate insistențele mele. I-am spus că erau prea mulți „dacă", iar eu mă socoteam mulțumit de cum ieșiseră lucrurile. I-a făcut plăcere.

Apoi am avut o experiență pe care n-am împărtășit-o cu Jim. Nu i-am înțeles semnificația. Poporul Scund era, după cum am mai spus, adorator al vieții. Aceasta reprezenta toată credința lui. Ici, colo, pe

câmpie, se găseau movile mici, de fapt niște altare unde, cioplite în piatră, lemn sau fildeș fosil, puteau fi văzute simbolurile străvechi ale fertilității. Uneori izolate, alteori în perechi. Adesea aveau o formă ciudată, ca un simbol al vechilor egipteni, crucea cu buclă, *crux ansata*, pe care o ține în mână Osiris, Zeul Reînvierii, și cu care atingea, în Sala Morților, sufletele ce trecuseră prin toate încercările și câștigaseră nemurirea.

Întâmplarea a avut loc a treia zi. Evalie mă rugase să o însoțesc. Am mers pe cărarea ce ducea de-a lungul stâncilor în care-și săpaseră locuințele pigmeii. Femei cu ochi aurii ciripeau spre noi și cântau către copiii lor cât niște păpuși. În urma noastră dansau grupuri de omuleți, bărbați și femei. Fiecare purta câte o tobă, de un tip pe care nu-l mai văzusem până atunci. Nu băteau în ele, nici nu vorbeau. Doar se țineau după noi, tăcuți.

Am trecut de peșteri și am ajuns la o fortăreață din piatră, aflată la marginea unei poiene mici, acoperite cu mușchi fin și moale, ca un covor de mătase. Poiana avea o lungime de vreo cinci sute de picioare și era tot cam pe-atât de lată. În partea opusă, o altă fortăreață. S-ar fi zis că o daltă cu lamă rotundă ar fi fost înfiptă în pământ, decupând un semicerc din prăpăstie. La capătul poienii, ceva ce părea, la prima vedere, o clădire mare, cu o cupolă. Apoi mi-am dat seama că era doar o excrescență a stâncii.

În acel stei rotunjit se deschidea o intrare ovală, cât o ușă obișnuită. Mă oprisem, privind uimit. Evalie m-a luat de mână și m-a condus spre ușă. Am intrat.

Stânca în formă de dom era scobită pe dinăuntru.

Templul Poporului Scund, cu pereți dintr-o piatră verde, rece, care se curbau, netezi, în sus. În templu nu era întuneric, deoarece cupola avea sute de mici deschizături, ca o dantelărie, iar prin ele se strecura lumina, pe care zidurile o reflectau în mii de unghiuri de cristal. Podeaua, întinsă, de cel puțin doi acri, era acoperită de mușchi gros, moale, ușor fosforescent, care sporea strălucirea ciudată dinăuntru.

Evalie m-a condus spre centru, unde se găsea o adâncitură, ca o cupă imensă. Între ea și noi se afla unul dintre simbolurile în formă de cruce cu buclă, înalt cât statura a trei oameni, lustruit, strălucind de parcă ar fi fost tăiat dintr-un ametist enorm. Am privit peste umăr. Pigmeii care ne urmaseră intrau pe ușa ovală, înghesuindu-se în

spatele nostru. Evalie m-a luat de mână și m-a dus spre cruce, făcându-mi semn să mă uit în adâncitură.

Și am văzut Krakenul!

Stătea acolo, cu tentaculele negre întinse ca niște spițe, privind enigmatic spre mine, cu ochii lui întunecați, imenși!

Amintirea vechii orori m-a copleșit și am sărit înapoi, blestemând.

Pigmeii se înghesuiseră în jurul meu și se uitau cu atenție. Știam că groaza mi se citea limpede pe față. Au început să ciripească, excitați, dând din cap unul spre celălalt, gesticulând. Evalie i-a privit cu gravitate, apoi s-a luminat la față, ușurată.

Mi-a zâmbit și a arătat din nou spre adâncitură. M-am forțat să privesc într-acolo. Abia acum am observat că silueta dinăuntru fusese sculptată cu grijă. Ochii înspăimântători, enigmatici, fuseseră ciopliți din marmură neagră. La capătul fiecărui tentacul, lung de cincizeci de picioare, se afla câte o *crux ansata*, care îl țintuia ca un piron. Iar prin trupul monstrului trecea una mai mare.

Am înțeles sensul: viața învingea dușmanul vieții, făcându-l neputincios, ținându-l prizonier cu ajutorul simbolului sfânt, secret și străvechi, a tot ce se împotrivea distrugerii. Iar crucea cea mare din fața gropii stătea de pază, ca o zeitate a vieții.

Am auzit apoi un murmur, un freamăt, un răpăit al tobelor, care creștea într-un ritm iute. În sunetul lor se regăsea triumful talazurilor care năvălesc, învingătoare. Triumful vântului ce bate în libertate. Și pace, siguranța păcii, ca un susur de cascadă ce-și cântă credința că va curge veșnic. Freamătul unor valuri mărunte prin păpurișul de lângă maluri. Ropotul ploii aducând viață tuturor celor verzi de pe pământ.

Evalie a început să danseze în jurul crucii de ametist, dându-i ocol încet, în ritmul murmurului, freamătului și ropotului muzicii. Iar ea era spiritul melodiei pe care o cântau și spiritul celor despre care cântau...

A înconjurat crucea de trei ori, apoi a venit, dansând, spre mine, mi-a prins iar mâna și m-a condus, pe ușă, afară. În urma noastră a răsunat un bubuit intens de tobe. De data asta nu mai murmurau, fremătau sau ropoteau, ci scoteau un sunet provocator, triumfal.

N-a vrut să-mi vorbească despre ceremonie, nici despre scopul său, nici despre templu, oricât am întrebat-o.

Doream să mergem pe podul Nansur, să privesc orașul Karak, cel plin de turnuri.

— Mâine, mi-a răspuns.

Iar a doua zi, mi-a zis la fel:

— Mâine...

În timp ce-mi vorbea, își lăsa genele lungi peste ochii limpezi, căprui, privindu-mă ciudat printre ele. Sau îmi atingea părul și-mi spunea că sunt multe zile, că nu are nici o importanță în care din ele vom merge, pentru că Nansur nu se va mișca din loc... Simțeam un fel de împotrivire, pe care n-o înțelegeam. Zi după zi, blândețea ei, frumusețea ei țeseau o plasă în jurul sufletului meu, până când am început să mă întreb dacă ea nu constituia o pavăză împotriva atingerii a ceea ce purtam atârnat la gât...

Însă, cu toată ceremonia, pigmeii aveau încă îndoieli în privința mea. Pe Jim îl acceptaseră din tot sufletul, ciripeau și șuierau în preajma lui, râdeau cu el, ca și cum ar fi fost unul dintre ei. Erau prietenoși și politicoși cu mine, dar mă urmăreau cu atenție. Jim putea să se joace oricând cu copiii lor ca niște păpuși, dar mamelor nu le plăcea să fac și eu la fel și mi-o arătau deschis. Lucrurile mi s-au confirmat chiar în dimineața aceea.

— Voi lipsi două sau trei zile, Leif, mi-a spus el, în timpul micului dejun.

Evalie plecase, chemată de omuleții ei.

— Mă părăsești? am întrebat uluit. Unde te duci?

Mi-a zâmbit liniștit.

— Mă duc să văd tlan'usi. Ceea ce Evalie numește dalan'usa, lipitorile cele mari. Paznicii râului, despre care ne-a povestit că au fost aduși de pigmei în apă, atunci când au distrus podul.

Nu mai discutasem despre ele și le uitasem complet.

— Ce sunt de fapt, indianule?

— Asta și vreau să aflu. Par a fi lipitorile cele mari ale Tlanusi'yi... Triburile povesteau că ar fi roșii, cu dungi albe, mari cât o casă. Poporul Scund nu exagerează chiar într-atât. Ei zic că-s de mărimea ta.

— Indianule, vin cu tine!

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă pigmeii nu te vor lua cu ei. Ascultă, bătrâne, adevărul e că piticii nu sunt prea încântați de prezența ta. Sunt politicoși, nu vor s-o supere pe Evalie, dar s-ar simți mai bine fără tine.

— Nu-mi spui nici o noutate.

— Nu, dar a apărut un aspect nou. Un grup care a fost la vânătoare, în celălalt capăt al văii, s-a întors ieri. Unul dintre ei și-a amintit că strămoșii lui spuneau că atunci când ayjirii au venit călare aici, aveau cu toții părul blond, ca tine. Nu roșu, cum îl au acum. E un lucru care le-a dat de gândit.

— Am observat ieri că se uitau la mine mai atenți ca de obicei. Din cauza asta, nu?

— Da, Leif... Sunt îngrijorați. Iată motivul pentru care au organizat expediția spre tlan'usi. Vor să întărească paza pe râu. Chestiunea implică anumite ceremonii. Mi-am cerut să-i însoțesc și cred că-i bine s-o fac.

— Evalie știe?

— Bineînțeles. Și nu te-ar fi lăsat să mergi, chiar dacă pigmeii ar fi fost de acord.

Spre amiază, Jim a părăsit așezarea, împreună cu un grup de o sută de pigmei. Ne-am despărțit veseli. Dacă Evalie a fost mirată că am acceptat plecarea lui cu atât de mult calm, fără să întreb nimic, n-a arătat-o în nici un fel. A rămas însă tăcută toată ziua, răspunzându-mi monosilabic, preocupată. O dată sau de două ori am surprins-o privindu-mă cu o uimire stranie. I-am luat mâna, a tresărit și s-a tras de lângă mine, apoi s-a smucit, furioasă. Mai târziu, după ce i-a trecut morocăneala și s-a sprijinit de umărul meu, m-am abținut cu greu să n-o iau în brațe. Nu găseam nici un motiv s-o îmbrățișez... Iar o voce din interiorul meu îmi șoptea că, dacă doresc așa ceva, de ce nu o fac? Mai erau și alte lucruri care îmi subminau rezistența. Fusese o zi ciudată, chiar pentru un loc bizar precum acela. Aerul era fierbinte, ca înainte de furtună. Aromele amețitoare din pădurea îndepărtată deveniseră mai puternice, încărcate de dragoste, confuze... Voalul de aburi care ascundea zarea se subțiase. Spre nord, avea înfățișarea unui nor care se apropia încet, dar sigur.

Stăteam împreună cu Evalie, în fața cortului. Ea a întrerupt tăcerea îndelungată:

— Ești supărat, Leif? De ce?

— Nu sunt supărat, Evalie. Doar uimit.

— Și eu... Asta te preocupă?

— Cum ar fi posibil, din moment ce nu știu nimic despre ce-i în mintea ta?

S-a ridicat brusc.

— Îți plăcea să te uiți la fierari... Să mergem la ei...

Am privit-o, șocat de supărarea din vocea sa. Se uita la mine, cu sprâncenele întinse într-o linie dreaptă deasupra ochilor strălucitori, care aveau în ei o urmă de dispreț.

— De ce ești supărată, Evalie? Cu ce-am greșit?

— Nu sunt supărată. N-ai făcut nimic rău. Ți-am spus, n-ai făcut nimic! Hai să ne uităm la fierari!

A plecat. M-am ridicat și am urmat-o. Ce se întâmplase cu ea? Făcusem ceva care o enervase, eram convins. Dar ce? O să aflu, mai devreme sau mai târziu... Îmi plăcea să mă uit la fierari. Stăteau lângă nicovale, ciocănind la cuțitele încovoiate, la vârfurile de săgeți sau de lance, făurind cercei și brățări de aur pentru femeile lor micuțe...

Tink-atink, tink-atink, cling-clang, clink-atink, făceau ciocănelele, izbind metalul...

Stăteau lângă nicovale ca niște gnomi, doar că nu erau diformi, ci oameni în miniatură, cu trupuri armonioase, strălucind auriu în lumina întunecată, cu părul lung strâns într-o coadă, cu ochii galbeni ațintiți asupra lucrului. Am uitat de Evalie și de supărarea ei, privindu-i fascinat.

Tink-atink! Cling-clang! Clink!...

Ciocănelele au rămas suspendate în aer. Fierarii cei mici au înlemnit. Dinspre nord a răzbătut sunetul unui gong mare, o lovitură în bronz ce părea să se răspândească pretutindeni. Vântul a început să șuiere peste câmpie, aerul s-a întunecat, iar valul de abur dens s-a mișcat, s-a apropiat...

Apoi sunetul gongului a fost acoperit de un cântec puternic. Cântul unei mulțimi de oameni. S-a apropiat, s-a îndepărtat, s-a ridicat și a coborât, după cum se pornea sau se potolea vântul... Într-un ritm care pulsa. De pe ziduri, tobele paznicilor au început să răpăie, dând alarma.

Fierarii și-au aruncat ciocanele și au alergat spre peșteri. Toată câmpia fierbea, pigmeii fugeau spre stânci și spre râpa circulară, pentru a întări garnizoana de acolo.

Prin cântecul puternic a răzbătut sunetul altor tobe. Le-am recunoscut: tobele ca niște cazane, ale uigurilor! Am recunoscut și cântecul: imnul de luptă, cântul de război al uigurilor.

Nu al oamenilor în zdrențe, jalnici, pe care îi văzusem în oază! Cântul de luptă al rasei străvechi! Al rasei puternice! Al ayjirilor!

Știam cântecul. Îl știam bine! Pe vremuri îl auzisem de multe ori... Când plecam la luptă... *Pe Zarda-cel-cu-lance-însetată! Pe Zarda, Zeul Războinicilor!* Auzindu-l iar, simțeam ce simte un om însetat când bea pe săturate!

Sângele îmi bubuia în urechi. Am deschis gura, să țin isonul, urlând, imului din depărtare...

— Leif! Leif! Ce-i cu tine?

Evalie mă apucase de umeri și mă scutura. M-am uitat la ea, fără s-o recunosc, cuprins de furie. Cine era fata asta brunetă, care mă oprea în drum spre bătălie? Apoi, brusc, obsesia m-a părăsit. Am rămas tremurând, zguduit ca de o furtună scurtă a minții. Am pus mâinile peste cele de pe umerii mei și, la atingerea lor, am revenit la realitate. Am descoperit în ochii lui Evalie uimire și teamă. În jurul nostru se strânsese un grup de omuleți care mă priveau.

M-am scuturat, încercând să respir.

— Leif! Ce s-a întâmplat?

Înainte de a apuca să răspund, cântecul și tobele se transformaseră într-un răcnet tunător. Bubuituri de trăsnete răsunau deasupra câmpiei, doborând și izgonind sunetele din nord, răbufnind mai tare decât ele, măturându-le din cale.

Am privit prostește în jur. De-a lungul stâncii, o mulțime de pigmei aurii băteau în tobe înalte până la pieptul lor. Din instrumentele acelea ieșea zgomotul de tunet cumplit, al loviturii cutremurătoare a trăsnetului și al reverberației amețitoare ce-i urmează.

Tobele Tunetelor ale Poporului Scund!

Răpăiau mai departe, dar prin sunetul lor încă mai răzbătea cântecul de bătălie și bubuitul celorlalte tobe... Ca niște izbituri de lance... Ca tropotul de copite și de oameni mărșăluind... *Pe Zarda, rasa străveche e încă puternică!*

Un cerc de omuleți dansa în jurul meu; alt cerc se formase în jurul primului. Din spatele lor, Evalie mă privea cu ochi mari, uluiți... O înconjura un șir de pigmei, cu arcurile întinse, cu cuțite încovoiate în mâini.

De ce se uitau așa? De ce-și îndreptaseră armele împotriva mea? De ce dansau? Dansul era ciudat... Te făcea să adormi, privindu-l... Ce însemna toropeala care mă cuprinsese? Doamne, ce somn mi-era!

Abia mai auzeam Tobele Tunetului... Atât de somn, încât nu mai auzeam nimic... Atât de somn...

Îmi amintesc doar că am căzut în genunchi, că m-am întins pe iarbă și am adormit...

M-am trezit cu toate simțurile în alertă. În jurul meu răpăiau tobele. Nu Tobele Tunetelor, ci tobe care cântau într-un ritm bizar, săltăreț, ce-ți făcea sângele să-ți pulseze prin vene în cadența lor voioasă. Notele melodiei, ca niște lovituri fierbinți, mărunte, pline de viață, îmi biciuiau simțurile, trezind în ele extazul trăirii.

M-am ridicat. Mă aflam pe o movilă înaltă, de forma unui sân de femeie. Toată câmpia era plină de lumini. Focuri mici, ce ardeau în preajma altarelor. Poporul Scund dansa împrejurul lor, în ritm de tobe, țopăind ca niște flăcărui aurii ale vieții.

Înconjurând gorganul pe care mă aflam, un șir triplu de pitici, bărbați și femei, întrețesându-se, împletindu-se, legănându-se...

Ei și tobele alcătuiau un întreg.

Peste gorgan bătea o briză ușoară, parfumată. Murmura, în timp ce îmi mângâia fața, iar murmurul ei semăna cu ritmul dansului și al tobelor...

Pigmeii se roteau în jurul movilei. Înainte și înapoi... Înaintau și se retrăgeau... Înconjurând, iar și iar, altarele împrejmuite de flăcări.

Am auzit o voce slabă cântând... Cântând în cadența răpăitului de tobe, cântând dansul Poporului Scund.

În apropiere se afla un alt gorgan, asemănător celui pe care mă găseam eu. Alcătuiau, parcă, o pereche de sâni care ieșeau din câmpie. Și acela era înconjurat de piticii care dansau. Pe el stătea, cântând, Evalie.

Cântecul ei era sufletul cântecului tobelor și al dansului, iar dansul ei era esența ambelor. Dansa pe gorgan, fără voalurile ca pânza de păianjen, îmbrăcată doar în mantia mătăsoasă, unduitoare, a părului ei negru-albăstrui.

Mi-a făcut semn, chemându-mă. O chemare ciripită, blândă...

Vântul parfumat, puternic, m-a împins spre ea, în timp ce alergam spre movilă...

Pigmeii care mă înconjuraseră s-au dat la o parte, lăsându-mă să trec. Ropotul tobelor a devenit mai iute, melodia lor a urcat într-o octavă mai înaltă.

Evalie venea, dansând, spre mine... S-a apropiat, mi-a cuprins gâtul cu brațele, și-a apăsat buzele pe ale mele...

Tobele băteau tot mai iute, iar pulsul meu le ținea isonul.

Cele două șiruri de flăcări mici, galbene, vii ne-au încercuit, răsucindu-se în jurul nostru, impunându-ne frenezia lor. Am încetat să mai gândesc. Mă copleșiseră cântul tobelor, ritmul tobelor, ritmul dansului.

Simțeam doar că briza parfumată adia din când în când, mângâietoare, murmurând, râzând...

Mă aflam în fața unei uși ovale. Cosițele mătăsoase, pline de arome, ale lui Evalie fluturau în vânt, sărutându-mă... Cântecul tobelor, în față și în spate... Iar vântul mă împingea înainte...

Tobele, vântul m-au împins spre ușa domului din stâncă... Ne-au condus în Templul Poporului Scund.

Mușchiul moale sclipind... Crucea de ametist, scânteietoare...

Brațele lui Evalie se încolăciseră în jurul gâtului meu... Am strâns-o la piept... Atingerea buzelor ei era ca focul dulce, secret, al vieții...

În Templul Poporului Scund se făcuse liniște. Tobele tăcuseră. Strălucirea crucii cu buclă, de lângă groapa în care se găsea Krakenul slăbise.

Evalie a tresărit și a țipat în somn. I-am atins buzele și s-a trezit.

— Ce s-a întâmplat, Evalie?

— Leif, iubitul meu, am visat un șoim alb care încerca să-și înfigă ciocul în inima mea!

— A fost doar un vis, Evalie!

S-a înfiorat, și-a ridicat capul și s-a aplecat peste mine, încât părul ei mi-a acoperit fața.

— Dar tu ai izgonit șoimul... Apoi a venit un lup alb și s-a năpustit asupra mea!

— A fost doar un vis, Evalie, flacără a sufletului meu!

M-a privit, de sub cortul părului ei.

— Ai izgonit lupul cel alb... Am vrut să te sărut, dar între noi a apărut o față...

— O față?

— Fața lui Lur! a șoptit Evalie. Râdea de mine! Iar tu ai plecat cu ea și am rămas singură...

— Un vis mincinos! Dormi, iubita mea!

A oftat. După o tăcere îndelungată, mi-a zis:

— Ce porți la gât, Leif? Un dar prețios, de la o femeie?

— Nu-i de la o femeie, Evalie... Jur că-ți spun adevărul!

M-a sărutat și a adormit.

Am fost un prost că nu i-am spus totul atunci, la umbra simbolului străvechi... Am fost un prost și nu i-am spus nimic...

12

Pe podul Nansur

CÂND AM IEȘIT din templu, dimineața, aproape o sută de bărbați și femei ne așteptau, răbdători. Cred că erau aceiași care ne urmaseră atunci când pătrunsesem prima dată în stânca sub formă de dom.

Femeile s-au înghesuit în jurul lui Evalie. Aduseseră haine și au acoperit-o din cap până în picioare. A plecat cu ele, fără să-mi arunce vreo privire, fără un cuvânt. În toate gesturile era ceva de ceremonial. Arăta ca o mireasă condusă de niște domnișoare de onoare din lumea elfilor.

Bărbații se strânseseră în jurul meu. Printre ei se găsea și Sri. Am fost încântat, pentru că, indiferent de dubiile celorlalți, el nu avea nimic împotriva mea. M-au rugat să merg cu ei și m-am dus, fără să pun vreo întrebare...

Ploua și în jur se simțeau umezeala și căldura de junglă. Vântul bătea în rafale regulate, ritmice, ca noaptea trecută. Ploaia părea că se condensează din aerul de deasupra, mai puțin atunci când, purtate de briză, picăturile zburau în linii aproape orizontale. Totul mirosea ca un vin parfumat. Pluteam de parcă aș fi cântat și aș fi dansat... Se auzeau tunete. Nu cele ale tobelor, tunete adevărate.

Purtam doar o cămașă și pantaloni. Îmi înlocuisem cizmele cu niște sandale. Într-un minut, eram leoarcă. Am ajuns la un izvor și ne-am oprit. Sri mi-a spus să mă dezbrac și să intru în apă.

Izvorul era fierbinte, mă înviora... M-am bălăcit în el, simțindu-mă din ce în ce mai bine. Mă întrebam ce fusese în mintea pigmeilor când ne conduseseră în templu, pe mine și pe Evalie. Se părea că teama lor de mine dispăruse. Bănuiam că mă crezuseră aflat, în vreun fel, sub stăpânirea lui Khalk'ru, aidoma oamenilor cu care semănam. Nu foarte mult, dar suficient pentru a nu se ignora lucrul acesta. Și, fiindcă nu puteau să mă ucidă fără să-i zdrobească sufletul lui Evalie, au încercat să mă țintuiască, așa cum făcuseră cu Krakenul, simbolul lui Khalk'ru. Așa că m-au țintuit chiar prin intermediul lui Evalie...

Am ieșit din izvor mai dus pe gânduri decât intrasem. M-au înfășurat într-un veșmânt cu falduri ciudate. Apoi au ciripit, au cântat, au râs și au dansat.

Sri ducea hainele și cingătoarea mea. Nu vroiam să le pierdă, așa că m-am ținut după el. Ne-am oprit în fața peșterii lui Evalie.

După un timp s-a produs agitație, iar din peșteră a ieșit Evalie, însoțită de mai multe femei, care dansau în jurul său. Au condus-o spre locul unde așteptam, apoi au plecat cu toții, dansând.

Asta a fost totul. Ceremonia, dacă fusese o ceremonie, se sfârșise. Într-un fel, simțeam că m-am căsătorit.

Am privit-o pe Evalie. Se uita la mine, rezervată. Părul ei nu mai flutura, liber, ci fusese împletit cu grijă în jurul capului, urechilor și gâtului. Purta șorțul mic al matroanelor pigmee și voalurile argintii, ca o pânză de păianjen. A râs, m-a luat de mână și am intrat în peșteră.

A doua zi, târziu, în cursul după-amiezei, am auzit un semnal din trâmbițe. Aproape. Au răsunat îndelung, puternic, de parcă ar fi chemat pe cineva. Am ieșit amândoi, în ploaie, să auzim mai bine. Am observat că vântul își schimbase direcția, de la nord spre vest și că bătea cu putere. Știam deja că în țara din miraj acustica era ciudată, că nu aveam cum să-mi dau seama cât de aproape se găseau trâmbițașii. Erau departe, pe malul râului, dar nu știam la ce distanță se afla acesta față de dealul fortificat al pigmeilor. Pe ziduri am zărit o oarecare agitație, dar nici un fel de panică.

Apoi, un ultim semnal, răgușit, batjocoritor, urmat de un râs a cărui batjocură era și mai enervantă, pentru că venea din partea unui om. M-a scos din indiferența în care căzusem, m-a făcut să văd roșu înaintea ochilor.

— Acesta e Tibur, a spus Evalie. Bănuiesc că a fost la vânătoare, cu Lur. Cred că râdea de tine, Leif...

Își strâmbase nasul, disprețuitoare, dar colțul gurii ei ascundea un zâmbet apărut când îmi văzuse furia.

— Cine-i acest Tibur, Evalie?

— Ți-am mai spus. Tibur Fierarul, îi conduce pe ayjiri, împreună cu Lur. Vine des, când stau pe Nansur... Am discutat de multe ori cu el. E foarte, foarte puternic!

— Da? am făcut eu, încă mai enervat. Și de ce vine Tibur pe pod când ești și tu?

— Pentru că mă dorește, mi-a răspuns ea, liniștită.

Ura mea față de Tibur-cel-Care-Râde a crescut și mai mult.

— O să-i treacă râsul, dacă o să pun mâna pe el! am mormăit, îmbufnat.

— Ce-ai zis? m-a întrebat ea.

I-am tradus. A vrut să-mi spună ceva și s-a oprit, cu ochii plini de groază. Am auzit un fosnet deasupra capului.

Din ceață apăruse o pasăre mare, ce plutea la cincisprezece picioare deasupra noastră, privindu-ne cu ochi galbeni, încărcați de ură. O pasăre mare, o pasăre albă.

Șoimul alb al Femeii-Care-Face-Vrăji!

Am condus-o iute pe Evalie în peșteră și am pândit pasărea. S-a rotit de trei ori deasupra mea, apoi a dispărut, țipând, în ceață.

M-am întors la Evalie, care se ghemuise pe culcușul de piei. Își desfăcuse părul, lăsându-l să-i curgă peste umeri, ca o pelerină. M-am aplecat asupra ei și i-am dat pletele la o parte. Plângea. Mi-a cuprins gâtul cu brațele și m-a strâns cu putere la piept. I-am simțit inima bătându-i ca o tobă.

— Evalie, iubito, n-ai de ce să te temi!

— Șoimul alb, Leif!

— E doar o pasăre...

— Nu. L-a trimis Lur...

— Te înșeli, draga mea. O pasăre zboară unde dorește. Vâna ceva sau s-a rătăcit prin ceață.

— Știi, Leif, că am visat un șoim alb...

Am ținut-o în brațe. După un timp, m-a împins și mi-a zâmbit. Dar în ziua aceea n-a mai fost veselă... Noaptea a avut coșmaruri, s-a strâns la pieptul meu și a vorbit în somn...

În ziua următoare, s-a întors Jim. Eram cam stânjenit. Ce-o să creadă despre mine? N-a părut deloc surprins când a auzit ce se

întâmplase în lipsa lui. Mi-am dat seama că pigmeii aflaseră știrea prin intermediul tobelor și că discutaseră și cu el.

— E un lucru bun, a zis Jim, după ce terminasem de povestit. Dacă n-ai de gând să pleci de aici, e soluția cea mai bună pentru voi doi. Iar dacă pleci, s-o iei pe Evalie cu tine! Sau n-ai de gând?

M-am enervat.

— Ascultă, indianule! Nu-mi place cum vorbești! O iubesc!

— Bine. Să pun altfel problema. Dwayanu o iubește?

Am tresărit de parcă mi-ar fi dat o lovitură. În timp ce căutam un răspuns potrivit, a apărut Evalie. S-a repezit la Jim și l-a sărutat. El a bătut-o pe umăr, ca un frate mai mare. Evalie m-a privit, a venit lângă mine, mi-a luat capul între mâini, l-a tras spre ea și m-a sărutat și pe mine. Altfel decât pe Jim...

M-am uitat spre el, peste umărul ei. Părea obosit și preocupat.

— Nu te simți bine, Jim?

— Ba da. Sunt doar îngrijorat. Am întâlnit... Anumite lucruri.

— Ce anume?

— De exemplu, tlan'usi, lipitorile mari. N-aș fi crezut, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Iar dacă le-aș fi văzut mai demult, n-aș fi intrat în râu. Pe lângă ele, lupii sunt niște porumbei blânzi!

Mi-a povestit că în prima seară făcuseră popas la marginea câmpiei.

— Locul ăsta e mult mai mare decât am crezut, Leif. Am străbătut mai multe mile decât părea să aibă valea pe care am zărit-o înainte de a intra în miraj. Probabil că el ne-a derutat...

A doua zi umblaseră prin pădure și junglă, prin păpurișuri și mlaștini. Ajunseseră la o baltă străbătută de un drum mai ridicat. Merseseră pe el până intersectaseră un altul. În locul unde cele două drumuri care traversau mlaștina se întâlneau, se afla o movilă mare, circulară, cu vârf rotunjit. Pigmeii se opriseră acolo și făcuseră focul din trestii și frunze. Ieșea un fum dens, aromat, care se împrăștia încet peste smârcuri. Când focul s-a încins bine, pigmeii au început să bată tobele într-un ritm iute, sincopat. După un timp, a zărit ceva mișcându-se în mlaștină, lângă movilă.

— Între mine și marginea gorganului era un șir de pigmei, mi-a explicat el. Am fost încântat de lucrul ăsta, când am văzut ce s-a ivit din smârc. La început, mâlul s-a ridicat, lăsând să iasă ceea ce părea a fi un limax enorm, roșu. Limaxul s-a târât pe uscat și am realizat că era, de fapt, o lipitoare. Mi s-a făcut rău când am văzut-o! Din cauza

mărimii. Avea o lungime de peste șapte picioare și stătea acolo, oarbă, tremurând, cu gura deschisă, ascultând tobele, lăfăindu-se în fumul parfumat! Apoi au ieșit altele! S-au strâns vreo sută, grupate în semicerc, cu capetele fără ochi îndreptate spre noi, sugând fumul, palpitând în ritmul tobelor!

Câțiva pigmei s-au dus și au luat lemne aprinse din foc. Au plecat de la răscruce, continuând să bată tobele. Cei care rămaseră pe loc au stins focul. Lipitorile au pornit-o după purtătorii de torțe, iar ceilalți pigmei le mânau din urmă. Eu încheiam plutonul. Am mers așa până la malul râului. Acolo au încetat să bată în tobe și au aruncat lemnele fumegânde în apă, împreună cu un pumn de fructe. Nu din acelea cu care ne frecaseră Sri și Sra, ci niște boabe roșii. Lipitorile cele mari s-au târât pe țărm, apoi în râu, ținându-se după fum și mirosul poamelor.

Ne-am întors și am ieșit din mlaștină, făcându-ne tabăra la marginea ei. Au vorbit toată noaptea, prin intermediul tobelor. Vorbiseră și în noaptea anterioară și erau îngrijorați. Am crezut că-i preocupa același lucru care-i făcuse să plece în expediție. Nu mi-au spus nimic. Ieri dimineață se înveseliseră, nu mai aveau nici o grijă. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva, că primiseră știri bune între timp. Erau atât de încântați, încât mi-au povestit motivul pentru care se bucurau. Nu a fost același cu al tău, a chicotit el, dar, într-un fel, seamănă... Dimineața am mai mânat câteva sute de tlan'usi acolo unde au crezut ei de cuviință, apoi ne-am întors.

— Asta-i tot? l-am întrebat, bănuitor.

— Pentru noaptea asta, da, mi-a răspuns el. Sunt obosit, mi-e somn... Du-te cu Evalie și lasă-mă să mă odihnesc până dimineață.

Am plecat, hotărât să aflu a doua zi ce-mi ascunsese. Nu eram deloc convins că morocăneala lui se datora doar oboselii și lipitorilor.

Însă dimineața am uitat de toate.

Când m-am trezit, Evalie lipsea. Am ieșit din cort. Lipsea și Jim. Oamenii Poporului Scund erau de mult în picioare și munceau de zor. Lucrau întotdeauna dimineața. După-amiaza și noaptea cântau, băteau tobele, dansau... Mi s-a spus că Evalie și Jim se aflau la sfat, cu bătrânii. M-am întors în cort.

După un timp au apărut și ei. Evalie avea fața palidă, ochii tulburi, încețoșați de lacrimi. Jim făcea tot posibil ca să arate vesel.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat, cuprins de îngrijorare.

— Vei pleca într-o călătorie, mi-a spus Jim. Nu vroiai să vezi podul Nansur?

— Ba da.

— Vom merge acolo. Să-ți pui hainele tale și cizmele. Dacă drumul va semăna cu cel pe care l-am făcut eu, s-ar putea să ai nevoie de ele. Piticii se strecoară peste tot, dar noi avem altă statură...

M-am uitat, plin de mirare, la el. Sigur, vroiam să văd podul Nansur, dar de ce se purta atât de bizar? M-am îndreptat spre Evalie, însă ea și-a ferit privirea.

— De ce plângi, Evalie? Ce s-a întâmplat?

S-a smuls din brațele mele și a intrat în peșteră. Am urmat-o. Scotea voaluri dintr-un cufăr. Am prins-o și am întors-o cu fața spre mine.

— Ce te-a supărat, Evalie?

Apoi mi-a trecut ceva prin minte. I-am dat drumul.

— Cine a avut ideea să merg la podul Nansur?

— Poporul Scund... Bătrânii... M-am împotrivit... Nu vreau să mergi acolo... Ei au spus că trebuie să te duci...

— *Trebuie* să mă duc? Deci tu și Tsantawu *nu* trebuie să mergeți... Doar dacă vreți să mă însoțiți...

— Să încercc cineva să mă țină departe de tine! a zis ea, bătând furioasă cu piciorul în pământ.

Eram lămurit. Mă cam enervau pigmeii ăștia exagerat de scrupuloși. Înțelegeam de ce vroiau să merg la Nansur. Piticii nu erau convinși că magia lor, inclusiv căsătoria cu Evalie, avusese efectul dorit. Urma să privesc locuința dușmanului, iar ei îmi vor păndi reacțiile. O treabă destul de cinstită. Poate că va fi acolo și Femeia-Care-Face-Vrăji, probabil și Tibur, Tibur care o dorea pe Evalie, Tibur care râsese de mine!

Și m-am simțit pregătit să merg spre podul Nansur.

Mi-am pus hainele și, în timp ce mă încălțam, m-am uitat la Evalie. Își strânsese părul și-l acoperise cu o bonetă. Își învesmântase trupul în voaluri și-și pusese niște sandale cu talpă groasă, ale căror curele îi acopereau gambele, ca niște cizme. A zâmbit, văzându-mi uimirea.

— Nu-mi place când se uită Tibur la mine.

Am îmbrățișat-o, iar ea și-a lipit buzele de ale mele, într-un sărut arzător...

Jim ne aștepta la ieșire, împreună cu vreo cincizeci de pigmei.

Am traversat câmpia, îndreptându-ne spre nord. Am coborât dealul, am trecut de un turn și am apucat-o pe o cărare asemănătoare celei pe care venisem în țara Poporului Scund. Am străbătut un desiș de ferigi, în șir indian, tăcuți. Am pătruns într-o pădure de conifere deasă, prin care se strecura drumul întortocheat. Am mers așa mai mult de o oră, fără să ne oprim. Pigmeii păreau neobosiți. M-am uitat la ceas. Porniserăm la drum cu patru ore în urmă și parcurseserăm vreo douăsprezece mile. Nicăieri, nici un semn de viață. Nici păsări, nici animale, doar pădure.

Evalie era cufundată în gânduri, Jim redevenise un indian taciturn și nici eu nu aveam chef de vorbă. A fost o călătorie tăcută. Nici măcar pigmeii nu pălăvrăgeau după obiceiul lor. Am ajuns la un izvor cu apă scânteietoare și ne-am potolit setea. Unul dintre pitici și-a pus în față o tobă mică, cilindrică și a transmis un mesaj. Din depărtare i s-a răspuns prin alte bătăi.

Am pornit iar la drum. Coniferele începuseră să se rărească. În stânga, departe, în jos, se vedea sclipind râul alb. Și pădurea uriașă de pe malul celălalt. Apoi coniferele s-au terminat și am ajuns într-o zonă stâncoasă. Chiar în fața noastră se ridica un gurgui de piatră, la baza căruia curgea râul. Ascundea vederii ce era în spatele său. Pigmeii s-au oprit și au mai transmis un mesaj, prin intermediul tobei. Răspunsul a venit din apropiere, apoi la marginea stâncii au lucit vârfuri de lănci. Un grup de războinici micuți ne privea cu atenție. Ni s-a făcut semn și ne-am apropiat, traversând spațiul liber.

Peste stâncă urca un drum lat, pe care puteau trece șase cai, unul lângă altul. Am mers pe el, am ajuns în vârful dealului și am văzut podul Nansur și orașul Karak, plin de turnuri.

Cândva, cu mii sau sute de mii de ani în urmă, acolo fusese un munte ce se ridica din fundul văii. Nanbu, râul alb, îl rosese pe tot, cu excepția unei vânc întunecate, de adamantină. Nanbu coborâse mereu, mâncând din piatra moale de dedesubt și lăsând un pod ce arăta ca un curcubeu din marmură neagră. Arcul gigantic de piatră se întindea peste abis ca zborul curbat al unei săgeți.

Pe fiecare din maluri, baza podului era constituită dintr-un podiș, sculptat, ca și Nansur, din muntele inițial. Cel pe care stăteam eu era neted. În partea opusă a râului se vedea o ridicătură uriașă, dreptunghiulară, din aceeași rocă neagră din care fusese făcut Nansur. Nu părea construită, ci săpată în piatră. Acoperea o

suprafață impresionantă. Turnuri și turnulețe, pătrate sau rotunde se ridicau acolo și totul era înconjurat de ziduri.

Imensa citadelă ca de abanos avea ceva care m-a izbit, dându-mi sentimentul de lucru deja cunoscut, pe care-l avusesem călărind printre ruinele aflate în oaza din Gobi. Semăna cu orașul Dis, pe care l-a văzut Dante în Infern. Iar vechimea atârna peste cetate, ca un strai îndoliat.

Apoi am descoperit că Nansur fusese sfărâmat. Între arcul ce pornea din partea în care mă aflam și cel ce se ridica dinspre citadela neagră exista o ruptură, ca și cum un ciocan uriaș ar fi izbit acolo, întrerupând volta exact la jumătatea ei. Mi-am amintit de distrugerea Podului Înghețat pe care călăreau Walkyriile, când duceau sufletele războinicilor în Walhalla și mi s-a părut că sfărâmarea Nansurului fusese o blasfemie la fel de mare.

În jurul citadelei se înghesuiau nenumărate clădiri, multe în afara zidurilor. Construcții din piatră cenușie sau brună, cu grădini care se întindeau pe acri întregi. De fiecare parte a orașului, câmpuri fertile și livezi înflorite. Am văzut un drum larg ce ducea în depărtare, către stâncile ascunse de ceața verde. Am avut impresia că zăresc gura neagră a peșterii de la capătul lui...

— Karak! a șoptit Evalie. Podul Nansur! Dragul meu Leif, sufletul mi-e atât de greu...

Abia o auzeam, furat de priveliștea cetății. Începuseră să mă năpădească amintiri ascunse. Le-am respins și mi-am pus brațul pe umerii lui Evalie. Mi-am dat seama de ce fusese construită citadela acolo. Fiindcă se putea controla ambele capete ale văii, iar înainte ca Nansur să fi fost sfărâmat, se supraveghea și partea aceasta a malului.

Am simțit, deodată, nevoia de a mă duce mai aproape, de a privi Karakul de la capătul sfărâmat al podului. Nu mai suportam încetineala pigmeilor. Am luat-o înainte. Soldații din garnizoană m-au înconjurat, șoptind între ei, privindu-mă, atenți, cu ochii lor galbeni... Au început să se audă tobe răpăind.

Din citadelă au răspuns trâmbițele.

Alergam pe Nansur. Mă cuprinsese o grabă febrilă. Am împins piticii deoparte, nerăbdător. Vocea lui Jim m-a avertizat:

— Ai grijă, Leif! Ai grijă!

Nu i-am acordat nici o atenție și am urcat pe Nansur. Mi-am dat seama, destul de vag, că era lat, că pe laturi avea parapete, că stânca

fusese roasă de copitele cailor și de picioarele oamenilor și că, dacă râul îi dăduse formă, mâna omului desăvârșise opera.

M-am oprit la un pas de marginea rupturii. Sub mine, cam la o sută de picioare, fierbea râul alb. Acolo nu se aflau șerpi, dar în curentul lăptos s-a zărit un trup mare, roșu, ca de limax, monstruos. Apoi altul și altul, toate cu guri rotunde... Lipitorile Poporului Scund, stând de pază.

Între zidurile cetății negre și capătul podului se întindea o piață largă. Era goală. În ziduri, porți masive din bronz. Am simțit în mine o tresărire ciudată, un nod în gât... Am uitat-o pe Evalie, l-am uitat pe Jim. Privind intrarea aceea, am uitat totul.

Am auzit un trâmbițat puternic, un zăngănit de drugi de metal, iar porțile s-au deschis. Din spatele lor a ieșit un grup de călăreți condus de două persoane, una pe un armăsar mare, negru, cealaltă pe unul alb. Au traversat în grabă piața, au coborât de pe cai și au urcat pe pod. S-au oprit în fața mea, dincolo de ruptura largă, măsurând cam cincizeci de picioare.

Pe calul negru venise Femeia-Care-Face-Vrăji. Cealaltă persoană trebuia să fie Tibur Fierarul, Tibur-cel-Care-Râde. Nu mă interesau nici vrăjitoarea, nici însoțitoarele ei. Nu aveam ochi decât pentru Tibur.

Era cu un cap mai scund decât mine, dar puterea, probabil mai mare decât a mea, i se vedea în umerii imenși, în trupul solid. Părul roșu îi atârna, lucind puternic, pe umeri. Avea o barbă roșie, ochi de un albastru-violet, iar în colțul buzelor un surâs. Gură mare, largă, o gură zâmbitoare. Dar rictusul de pe figura lui Tibur nu era deloc vesel.

Purta o cămașă de zale, iar în partea stângă îi atârna un ciocan greu, de luptă. M-a măsurat din creștet până la tălpi, cu o căutătură batjocoritoare. Ura pe care o simțisem față de Tibur înainte de a-l întâlni era nimic față de ce clocotea în mine acum!

Am privit-o apoi pe Femeia-Care-Face-Vrăji. Ochii ei de albăstrea mă sorbeau, preocupați, uimiți, amuzați. Și ea purta o cămașă de zale, peste care i se scurgeau cozile roșii. Cei pe care-i vedeam înghesuindu-se în spatele lor nu contau.

Tibur a făcut un pas înainte.

— Bine ai venit, Dwayanu! a strigat el. Ce te-a adus din locul în care ai stat ascuns până acum? Provocarea mea?

— Tu erai cel care lătrai ieri? am răspuns. *Hai!* Ai avut grijă să rămâi la distanță mare, câine roșu!

În grupul din jurul Vrăjitoarei s-au auzit râsete. Erau doar femei, cu pielea albă, cu părul roșu. Lângă Tibur stăteau doi bărbați înalți. Femeia-Care-Face-Vrăji nu spunea nimic, sorbindu-mă doar cu privirea, în care se citeau calcule ciudate...

Figura lui Tibur s-a întunecat. Unul dintre bărbați s-a apropiat și i-a spus ceva. L-a ascultat, apoi a strigat spre mine:

— Ai devenit mai slab în timpul călătoriei tale? După obiceiul străvechi, ca să te recunoaștem drept marele Dwayanu, trebuie să te supui încercărilor strămoșești!

A apucat ciocanul de luptă ce-i atârna la șold și l-a azvârlit spre mine.

Ciocanul se rotea prin aer, apropiindu-se cu viteza unui glonț, deși aveam impresia că abia se mișcă. Vedeam limpede cum cureaua care îl ținea legat de mâna lui Tibur se legăna încet în timpul zborului...

În mintea mea se deschideau uși... Încercările strămoșești... *Hai!* Cunoșteam jocul ăsta... Am așteptat, neclintit, așa cum prevedea obiceiul... Nu conta cât de încet părea că vine arma grea... Aveam impresia că mâna care s-a întins s-o prindă se mișca la fel de lent...

Am apucat ciocanul. Cântărea douăsprezece livre, dar l-am prins fără efort, de coada metalică. *Hai!* De unde știam trucul ăsta? Ușile se deschideau tot mai mult... Și am aflat altul. Cu cealaltă mână am strâns cureaua care lega ciocanul de brațul lui Tibur și am smucit-o spre mine.

Râsul îi înghețase pe figură. Îl trăgeam spre capătul sfărâmat al podului. Am auzit, în spatele meu, țipetele ciripite ale pigmeilor...

Femeia-Care-Face-Vrăji a scos un cuțit și a retezat cureaua. L-a tras pe Tibur de pe marginea prăpastiei. M-a apucat furia. Nu așa era jocul! Conform încercărilor străvechi, provocarea îl privea doar pe cel care o făcuse!

Am răsucit ciocanul greu deasupra capului și l-am aruncat înapoi, spre Tibur. A zburat șuierând, iar cureaua părea rigidă, atât de tare se întinsese. S-a dat la o parte, dar nu suficient de repede. Barosul l-a lovit în umăr și a ricoșat, reușind totuși să-l doboare.

De data asta, peste prăpastie a răsunat râsul meu!

Femeia a pășit înainte, uimirea ștergându-i liniștea ce-o afișase până atunci. Nu mai părea amuzată, nu! Tibur s-a ridicat cu greu în

genunchi, privindu-mă, cu râsul transformat în orice, numai în bucurie nu.

În creierul meu s-au deschis alte uși ascunse... Nu vor crede că sunt Dwayanu! *Hai!* O să le arăt cu lor! Am scotocit în buzunarul cingătorii și am scos punga de piele, am luat din ea inelul lui Khalk'ru și l-am pus în deget. Lumina verde s-a reflectat în el. Piatra galbenă părea să crească, iar caracatița neagră să se miște...

— Sunt Dwayanu? Priviți aici! Sunt sau nu Dwayanu?

Am auzit o femeie țipând. Am recunoscut vocea. Am auzit un bărbat strigându-mă, chemându-mă... Am recunoscut și acel glas. Ușile micuțe s-au închis, zăvorând la loc amintirile ce ieșiseră de acolo...

Cea care țipase era Evalie! Iar cel care striga la mine era Jim! Ce-i apucase? Evalie stătea în fața mea, cu brațele întinse. În ochii ei căprui, neîncredere, scârbă, oroare... Șiruri de pigmei s-au strâns în jurul celor doi, despărțindu-i de mine. Lăncile și săgețile lor țințeau spre inima mea. Șuierau ca o grămadă de șerpi aurii, cu figurile deformate de ură, cu privirile ațintite asupra inelului lui Khalk'ru, pe care îl țineam încă deasupra capului.

Mi-am dat seama că pe fața lui Evalie era aceeași ură, iar în ochii ei, aceeași scârbă profundă.

— Evalie! am strigat și am vrut să mă reped la ea.

Mâinile pigmeilor s-au tras înapoi, întinzând corzile arcurilor.

— Nu te mișca, Leif! Vin la tine!

Jim a făcut un pas. Imediat, pigmeii l-au înconjurat. S-a zbătut și s-a prăbușit sub ei.

— Evalie! am strigat din nou.

Am văzut cum dispare scârba, iar în locul ei apare disperarea. A dat un ordin. O mulțime de pigmei a năvălit pe lângă ea, lăsând jos arcurile și năpustindu-se către mine. Îi priveam prostit. Printre ei se afla și Sri...

M-au izbit ca niște mici berbeci de asediu. M-au împins până ce, brusc, n-am mai simțit nimic sub tălpi...

Cu pigmeii agățați de picioarele mele, ca niște terrieri, m-am prăbușit peste marginea Nansurului...

CARTEA FEMEII-CARE-FACE-VRĂJI

13

Karak

AM AVUT ATÂTA MINTE să-mi ridic mâinile deasupra capului, încât am căzut cu picioarele înainte. M-a ajutat și faptul că pigmeii erau încă atârnați de ele. Când am atins apa, m-am scufundat adânc. Există părerea că un om care se înecă își retrăiește, în câteva secunde, tot trecutul, de parcă ar derula în minte un film, în sens invers. Nu știu dacă așa e. Tot ce știu este că în timp ce mă scufundam în Nanbu și ieșeam apoi la suprafață, am gândit mai repede ca oricând.

Am înțeles, în primul rând, că Evalie dăduse ordin să fiu aruncat de pe pod. Chestia asta m-a umplut de furie. De ce nu așteptase, de ce nu-mi acordase posibilitatea de a-i spune ce-i cu inelul?! Apoi mi-am amintit că avusesem nenumărate ocazii să-i povestesc totul, dar n-o făcusem. Iar pigmeii nu păreau dispuși să aștepte explicații... Evalie, cerându-le să lase armele din mâinile și să mă împingă în apă, îmi dăduse o șansă să scap cu viață, chiar dacă era foarte redusă. Am înțeles că făcusem o prostie scoțând inelul într-un moment așa de tensionat, că nu-i puteam condamna pe pigmei pentru că mă crezuseră un emisar al lui Khalk'ru. Mi-am amintit de disperarea din ochii lui Evalie, iar furia mi s-a topit într-o disperare asemănătoare...

După aceea mi-a venit o idee, foarte academică, în măsură să explice legenda străvechiului zeu norvegian Thor și a ciocanului său

Mjolnir, Zdrobitorul, care se întorcea la loc după ce-și lovea ținta. Văzusem cum procedase Tibur și mi-a fost limpede că scalzii lăsaseră deoparte amănuntul cu cureaua, pentru ca povestea să pară mai miraculoasă. Altă legătură între uiguri, sau ayjiri, și aesiri! Trebuia neapărat să-i spun lui Jim! Apoi mi-am dat seama că nu aveam cum să mă întorc și să-i povestesc, pentru că pigmeii mă așteptau și m-ar fi aruncat iar printre lipitori, în caz că le-aș mai fi călcat teritoriul. În fața unei asemenea perspective, am simțit cum mă acoperă transpirația, dacă așa ceva i se poate întâmpla unui om cufundat în apă! Mai bine lăncile sau săgețile Poporului Scund, ori ciocanul lui Tibur, decât gurile acelea care sugeau!

Am ieșit la suprafață, mi-am șters ochii și am văzut, la numai douăzeci de picioare de mine, silueta roșie, de limax, a unuia dintre animalele uriașe. M-am uitat disperat în jur. Curentul puternic mă târâse la câteva sute de yarzi de pod, spre malul pe care se găsea Karakul. Am privit spre lipitoare. Venea încet, dar sigur, spre mine... M-am decis să mă scufund, pentru a încerca să ajung la mal. Dacă n-or fi și altele prin preajmă...

S-a auzit un strigăt. Sri ridicase un băț, îndreptându-l spre Karak și-mi ciripea. Era limpede, îmi spunea să mă duc cât mai repede acolo. Uitasem complet de Sri, din clipa în care se alăturase, plin de furie, celor ce mă atacaseră. Îl nedreptățisem... A înaintat spre lipitoarea enormă și a lovit-o peste gură. Creatura s-a întors spre el, l-a adulmecat... N-am așteptat să văd urmarea, ci am pornit-o cât am putut de repede spre mal.

Apa era înțesată de fărpturi roșii, care alunecau încet. Nu mai încăpea nici o îndoială, fără Sri n-aș fi scăpat de acolo. A înotat tot timpul în jurul meu, gonind monștrii, până am reușit să ies pe uscat, într-un loc sigur. Pigmeul auriu mi-a adresat un ultim strigăt, pe care nu l-am înțeles. L-am urmărit — în timp ce zăceam pe stânci, gâfâind — cum plutea prin apa râului ca un pește zburător, galben, urmat de limacșii cu spinări roșii.

M-am uitat în sus, spre podul Nansur. Capătul de pe malul opus mișuna de pigmei care nu mă slăbeau din ochi. Celălalt capăt era gol. Am privit în jur. Zăceam în umbra zidurilor citadelei negre, care ajungeau la sute de picioare înălțime, de necucerit... Până la ziduri se întindea o piață asemănătoare celei traversate de Tibur și Lur, când ieșiseră pe porțile de bronz. De jur-împrejur, case din piatră, cu un singur etaj. Printre ele, pomișori înfloriți. În spatele caselor se vedeau

altele, mai mari, mai pretențioase, izolate. Într-un colț al pieții, un târg în aer liber.

Spre mine năvălea o mulțime de oameni, din case și din târg. Rapizi, dar tăcuți, fără să vorbească între ei, fără să mă amenințe. Mi-am căutat pistolul, dar mi-am adus aminte că nu-l mai purtam de mult. În mână mi-a strălucit ceva...

Inelul lui Khalk'ru. Îl avusesem în deget atunci când pigmeii mă aruncaseră în apă. Din cauza lui ajunsesem aici. Efectul său nu putea fi mai mic asupra acestor oameni, decât asupra piticilor. L-am răsucit astfel încât piatra să-mi ajungă în palmă.

Mulțimea era lângă mine. În majoritate femei și fete, cu același soi de îmbrăcăminte, o rochie lungă până la pământ, care le lăsa descoperit sânul drept. Aveau, toate, părul roșu și ochii albaștri, pielea albă ca laptele, cu un pic de roz-delicat. Înalte, puternice, cu trupuri minunate. Semănau cu soțiile sau fiicele vikingilor venite să întâmpine o corabie-dragon întoarsă de pe mări îndepărtate. Copiii, ca niște îngerași cu ochi albaștri... M-am uitat atent la bărbați. Și ei aveau coamă roșie și ochi albaștri. Cei bătrâni purtau bărbi scurte, cei tineri erau rași. Nu atingeau statura femeilor. Nimeni nu mă egala în înălțime. Nu aveau nici un fel de arme.

S-au oprit, tăcuți, la câțiva yarzi depărtare, zgâindu-se la părul meu blond.

La marginea mulțimii s-a produs o busculadă. Câteva femei își croiau drum spre mine. Purtau fuste scurte, săbii la brâu, iar în mâini țineau lănci. Spre deosebire de semenele lor, aveau pieptul acoperit. M-au înconjurat, aproape atingându-mă cu vârfurile de lance.

Ochii celei care le conducea sclipeau, mândri. Ochi de soldat, nu de femeie.

— Străinul blond! Luka ne-a zâmbit azi!

Cea de lângă ea i-a șoptit câteva cuvinte, pe care le-am priceput cu ușurință:

— Tibur o să ne dea mai mult decât Lur!

— E prea riscant! a răspuns conducătoarea. O să ne bucurăm mai mult timp de răsplata lui Lur. Păcat de el...

Mi-a arătat cu lancea poarta cetății.

— Într-acolo, Păr Bălai! Păcat că nu mă înțelegi... Ți-aș fi spus ceva care să te ajute... Dacă ai fi plătit, bineînțeles...

Mi-a zâmbit și m-a împins. I-am rânjit și eu. Semăna cu un sergent pe care-l cunoscusem în timpul războiului. Apoi i-am zis:

— Anunț-o pe Lur să mă întâmpine cu o escortă de onoare, femeie cu limbă ascuțită!

S-a holbat la mine și a scăpat lancea din mână. Era limpede că, deși mă căutau cu toții, nu li se spusese că vorbeam uigura.

— Anunț-o imediat pe Lur! Altfel, pe Khalk'ru...

N-am terminat fraza. Am răsucit inelul și am ridicat mâna.

Mulțimea s-a înfiorat, cuprinsă de teamă. Oamenii au căzut în genunchi, cu capetele plecate. Fețele femeilor-soldat se albiseră. Îngenunchează o dată cu ceilalți. S-a auzit un zăngănit de grilaje, iar în zidul citadelei s-a deschis o poartă.

Din spatele ei au apărut, ca și cum mi-ar fi auzit cuvintele, Lur, Tibur și trupa care mă văzuse pe pod.

Au rămas pe loc, observând mulțimea îngenunchează. Tibur și-a îmboldit calul, dar Femeia-Care-Face-Vrăji a întins mâna, l-a oprit și i-a spus ceva.

Femeia-soldat mi-a atins piciorul.

— Permite-ne să ne ridicăm, stăpâne!

Am dat din cap, iar ea a sărit imediat spre femeile sale, care m-au înconjurat din nou. Am văzut în ochii celei care le comanda teamă și rugă. I-am zâmbit, șoptindu-i:

— Nu-ți fie frică, n-am auzit nimic.

— O să ai un prieten în Dara, a mormăit ea. Pe Luka! Ne-ar fi fiert de vii, dacă ar fi aflat ce-am spus!

— Eu n-am auzit nimic.

— Am să-ți dăruiesc ceva în schimb, a șoptit ea. Să fii atent la mâna stânga a lui Tibur, dacă vei lupta vreodată cu el!

Călăreții se apropiau încet. Pe măsură ce înaintau, am văzut că figura lui Tibur era întunecată. Își stăpânea furia cu greu. S-a oprit la marginea mulțimii, abătându-și mânia asupra oamenilor îngenunchează. Am avut senzația, o clipă, că vroia să-i calce în picioarele cailor.

— Ridicați-vă, porcilor! De când se îngenunchează în fața altcuiva decât a conducătorilor din Karak?

Oamenii s-au ridicat, înspăimântați, înghesuindu-se să facă loc călăreților.

Tibur se uita la mine. Degetele îi tremurau pe ciocan. Cei doi bărbați care-l însoțeau s-au apropiat, cu săbii lungi în mâini. Femeia-Care-Face-Vrăji nu spunea nimic, privindu-mă intens, cu o detașare care mă îngrijora. Era clar că nu se hotărâse de partea cui să fie, că

aștepta ceva de la mine, care s-o facă să se decidă. Nu-mi plăcea situația în care mă aflam. Dacă ar fi trebuit să lupt singur împotriva a trei bărbați călare, n-aș fi avut nici o șansă. Fără să mai pun la socoteală și femeile-soldat... Aveam senzația că Lur nu vroia să fiu ucis imediat, dar nici nu mi-ar fi sărit în ajutor. Oricum, nu țineam deloc să fiu bătut, legat și târât în Karak.

M-a cuprins furia împotriva celor care îndrăzneau să-*mi* stea în cale, oprindu-*mă* să merg acolo unde doream. Și o aroganță trezită de amintirile misterioase care mă bântuiau de când purtam inelul lui Khalk'ru.

Amintirile acelea îmi fuseseră de folos pe podul Nansur, atunci când Tibur aruncase ciocanul spre mine. Ce-mi spusese Jim? Că-i lăsasem frâu liber lui Dwayanu, în clipa când o înfruntasem pe Femeia-Care-Face-Vrăji? Atunci, să-l las liber... Era singura ieșire... Calea celor curajoși... *Calea din străbuni*...

Auzeam, parcă aievea, cuvintele din urmă!

Mi-am deschis mintea amintirilor. Și lui Dwayanu.

Am simțit un șoc puternic, apoi un fel de val năpustindu-se către conștient, către cel care fusese cândva Leif Langdon. Am încercat să-l resping, înainte ca el să-mi întunece complet rațiunea. A dat înapoi, dar nu prea mult. Nu mi-a păsat, atâttimp cât nu mă stăpânea.

Am împins soldații în lături și m-am îndreptat spre Tibur. Ceva din ceea ce se petrecuse în interiorul meu mi se întipărise pe față, îmi modificase trăsăturile. Ochii Femeii-Care-Face-Vrăji îmi oglindeau frământarea. Tibur a lăsat ciocanul, a dat calul înapoi. Am vorbit, cu o voce care îmi suna străină:

— Unde mi-e armăsarul? Unde-mi sunt armele? Unde mi-s drapelul și lăncierii? De ce tac tobele și trâmbițele? Așa e primit Dwayanu în orașul ayjirilor? Pe Zarda, așa ceva e de neiertat!

Atunci Lur a zis, cu o ironie ascunsă în vocea ei limpede, profundă, ca de clopot:

— Stăpânește-te, Tibur! Voi vorbi eu cu... Dwayanu. Tu, dacă ești Dwayanu, nu ai de ce să ne condamni. A trecut mult timp de când nu ai mai fost zărit de ochi omenești. În țara asta n-ai ajuns niciodată. Cum să te recunoaștem? Când te-am văzut prima dată, fugeai de noi, împreună cu câinii galbeni. Dacă nu te-am primit așa cum ar trebui să fie primit Dwayanu într-un oraș ayjir e pentru că nici un oraș ayjir n-a fost vizitat vreodată de Dwayanu!

Raționamentul ei era perfect, iar partea din mine care rămăsese Leif Langdon și care se chinuia să dețină controlul asupra mea îi dădea dreptate. Simțeam însă cum crește furia aceea irațională... I-am arătat inelul lui Khalk'ru.

— Poate că nu-l cunoașteți pe Dwayanu, dar pe el da!

— Știm doar că-l ai. Nu și de unde. El singur nu dovedește nimic.

Tibur se apropiase, rânjind.

— Spune-ne de unde vii! Ești vreo lepădătură din Sirk?

Mulțimea fremăta. Femeia-Care-Face-Vrăji s-a tras lângă el și i-a șoptit:

— Puterea ta nu stă în cap, Tibur!

I-am răspuns, nepăsător:

— Vin din Țara-Mamă a Ayjirilor, țara care v-a vomitat strămoșii, broască roșie!

Am privit spre Lur. O nimerisem în plin! Am văzut-o încordată, cu ochii de albăstrea întunecați, cu buzele roșii întredeschise. Femeile ei șușoteau între ele, iar mulțimea clocotea.

— Minți! a răcnit Tibur. Nu mai trăiește nimeni în Țara-Mamă! Nu mai suntem decât noi, cei de aici! Khalk'ru a supt orice urmă de viață, cu excepția celei din Karak! Minți!

Și a dus mâna spre ciocan.

Am văzut roșu în fața ochilor. Totul era acoperit de o ceață sângerie. Calul de lângă mine era un animal de rasă, un armăsar murg, puternic, asemănător celui negru care mă purtase prin oaza din Gobi. L-am apucat de bot și l-am tras în genunchi. Luat prin surprindere, călărețul s-a clătinat și mi-a picat la picioare. S-a ridicat imediat, ca o pisică, ținând sabia îndreptată spre mine. L-am prins de braț înainte de a apuca să lovească și l-am izbit cu pumnul stâng în falcă. S-a prăbușit. I-am smuls sabia și m-am aruncat pe calul care se săltase în picioare. Până ca Tibur să facă vreun gest, îi pusesem deja vârful sabiei în gât.

— Stai! Te recunosc drept Dwayanu! Oprește-te!

Vocea Femeii-Care-Face-Vrăji se auzise încet, aproape în șoaptă.

Am râs și am apăsat mai tare vârful sabiei în gâtul lui Tibur.

— Sunt Dwayanu sau lepădătură din Sirk?

— Ești Dwayanu! a gâfâit el.

Am râs iar.

— Atunci, condu-mă în Karak, să-ți iert obrăznicia!

I-am luat sabia din gât.

Da, i-am luat-o, deși, pe toți zeii nebuni din mintea mea amestecată, rătăcită, aș fi vrut să o înfig cât mai adânc!

Dar n-am înfipt-o, iar momentul prielnic a trecut... I-am spus femeii:

— Vino lângă mine. Lasă-l pe Tibur înainte.

Bărbatul pe care-l doborâsem se ridicase. Lur a zis ceva uneia dintre femeile ei, iar aceasta a descălecat și l-a ajutat, împreună cu celălalt însoțitor al lui Tibur, să urce în șa.

Am trecut călare prin piață, îndreptându-ne spre zidurile negre ale citadelei.

14

În citadela neagră

ZĂVOARELE care închideau poarta au zăngănit. Intrarea era largă, printr-un culoar lung, plin de soldați. Cei mai mulți, femei. Mă priveau, iar instruirea lor se dovedea temeinică, pentru că au rămas tăcute, dându-ne onorul cu sabia ridicată.

Am pătruns într-o piață imensă, mărginită de roca neagră a zidurilor, pavată cu piatră, stearpă. Acolo se strînseseră peste cinci sute de soldați, și aceștia în majoritate femei, care arătau identic: puternice, cu ochi albaștri, cu părul roșu.

În cealaltă parte a pieții se afla un grup de călăreți strânși în preajma unui portal. Ne-am îndreptat spre ei. Păreau că aparțin aceleiași categorii ca și cei care mă încadraseră pe drum.

Am trecut pe lângă un bazin circular, cu diametrul de o sută de picioare, unde apa fierbea și colocotea, scoțând aburi. Un izvor termal. În jurul lui se ridicau coloane zvelte din piatră, cu câte un braț întins, ca de spânzurătoare, de care atârnau lanțuri subțiri. Un loc care nu-mi plăcea. În orice caz, nu-mi părea de bun augur... Impresia produsă mi se citea, probabil, pe față, pentru că Tibur mi-a explicat, politicos:

— Oala noastră de fiert.

— Nu-i prea ușor să scoți ciorba din ea...

L-am văzut tresărind.

— Nu mâncăm carnea pe care o fierbem acolo, mi-a explicat el, și mai politicos, apoi a izbucnit în râs.

Mi s-a făcut greață, înțelegând ce vroia să spună. Lanțurile erau destinate să țină carne omenească, torturată prin cufundare lentă în cazanul acela diavolesc... M-am mulțumit însă să dau din cap și să trec mai departe.

Femeia-Care-Face-Vrăji nu ne acorda nici o atenție. Rămăsese gânditoare, cu privirea în gol. Din când în când trăgea totuși cu coada ochiului spre mine. Am ajuns lângă portal. Le-a făcut un semn celor de acolo, o mulțime de femei și fete cu păr roșu și câțiva bărbați. Au descălecat. Femeia s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Răsucește-ți inelul, să nu se vadă piatra!

M-am supus, fără s-o întreb nimic, apoi m-am uitat la cei care ne așteptaseră. Femeile purtau veșminte ce le lăsau pieptul descoperit, pantaloni largi, strânși la glezne, cingători cu două săbii, una lungă și una scurtă. Bărbații erau îmbrăcați în bluze ușoare și pantaloni asemănători cu cei ai femeilor. La cingători, în loc de săbii, atârnau ciocane, precum acela al Fierarului, dar mai mici. Femeile care se strânseseră în jurul meu atunci când ieșisem din râu fuseseră frumoase, dar cele de aici erau mai atrăgătoare, mai fine, cu o înfățișare de persoane culte, pe care celelalte n-o aveau. Se uitau la mine direct, încercând să-și formeze o părere, așa cum făcuseră femeile-soldat și conducătoarea lor. Îmi priveau, fascinate, părul blond. Pe toate figurile se zărea acea cruzime latentă pe care o sugera și gura senzuală a lui Lur.

— Vom descăleca aici, mi-a zis Femeia-Care-Face-Vrăji, și vom merge într-un loc unde vei fi primit mai bine!

Am dat din cap, indiferent. Mă gândeam că făcusem o prostie venind singur în mijlocul unor asemenea oameni. Dar nu avusesem de ales. Decât, poate, să mă fi dus la Sirk, un oraș a cărui poziție nu o cunoșteam. Însă chiar dacă aș fi reușit să ajung acolo, n-aș fi fost decât un fugar urmărit și pe malul acesta, așa cum eram pe celălalt. Astfel gândea partea din mine care rămăsese Leif Langdon. Cea care era Dwayanu gândea cu totul altfel. Încinsese flacăra insolenței și aroganței care mă salvaseră până acum, mă făcuseră să răcnesc că ayjirii nu aveau dreptul să-mi pună întrebări sau să-mi stea în cale. Să pretind, insistent, a fi întâmpinat cu steaguri desfășurate, în ropotul tobelor și sunetul trâmbițelor. Partea care era Leif Langdon spunea că nu mai rămăsese drum de întors, că trebuia să continuu circul pe

care-l începusem. Cealaltă parte — amintirile străvechi, reîncarnarea lui Dwayanu sau sugestiile posthipnotice ale preotului din Gobi — îmi spunea că n-am de ce să-mi fac griji, că nu-i nici un circ, că totul e adevărat. Că ar trebui să zdrobesc insolența câinilor degenerați ai Marii Rase, să nu mai fiu atât de laș!

Am descălecat, privindu-i arogant pe oamenii aceia care nu mă scăpau din ochi. Mă fixau din jos, pentru că număram cel puțin patru inchi în plus față de cel mai înalt dintre ei. Lur m-a luat de braț și, prins între ea și Tibur, am pătruns, pe sub portal, în citadela cea neagră.

Am mers printr-un vestibul întins, luminat slab prin deschizăturile înguste tăiate în roca lustruită. Am trecut printre grupuri de femei-soldat care salutau în tăcere. Am străbătut coridoare lungi, până am ajuns la o ușă bine păzită. Acolo, Lur și Tibur și-au trimis escorta înapoi. Ușa s-a deschis încet. Am intrat și s-a închis după noi.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost Krakenul.

Se întindea pe un perete al camerei în care pătrunsesem. Inima mi-a tresărit, am simțit o dorință nestăvilită de a mă întoarce și a o lua la fugă. Apoi am văzut că făptura Krakenului era doar un mozaic din ceramică. Nu, câmpul galben în care se afla era un mozaic, caracatița fiind cioplită în piatra întunecată a zidului. Ochii săi impenetrabili, din marmură neagră, mă priveau cu acea răutate ascunsă, pe care pigmeii reușiseră s-o imite atât de bine în simbolul încătușat din stânca lor ca un dom.

Lângă Kraken s-a mișcat ceva. O făptură care mă fixa cu privirea de sub o glugă neagră. În prima clipă, am crezut că-i chiar preotul cel bătrân din Gobi. Apoi mi-am dat seama că bărbatul acela nu-i chiar atât de în vârstă și că avea ochii de un albastru-limpede, închis. Fața lipsită de zbârcituri, rece, albă, fără expresie, de parcă ar fi fost cioplită în marmură. Mi-am amintit de ce-mi povestise Evalie și am știut că necunoscutul nu putea fi decât Yodin, Înaltul Preot. Stătea pe un tron, în spatele unei mese pe care se aflau suluri ca de papirus și cilindri din metal roșu, probabil cutiile în care se păstrau sulurile. În dreapta și în stânga lui, alte tronuri.

A ridicat o mână albă, subțire și m-a salutat:

— Vino la mine, tu, care-ți spui Dwayanu!

Vocea era calmă, rece, ca și figura lui, dar politicoasă. Am avut impresia că-l aud pe bătrânul preot din Gobi. M-am dus într-acolo, cu aerul celui care face o favoare cuiva aproape egal cu el, nu ca unul

care se supune unui ordin. Pentru că așa gândeam. Probabil că a simțit acest lucru, fiindcă în ochi i-a sclipit spaima.

— Am auzit că ai un anumit inel...

Cu aceeași senzație că fac o plăcere unui inferior, am răsucit bijuteria cu piatra în afară și am întins mâna. S-a uitat la ea atent, iar figura lui albă și-a pierdut imobilitatea. A vârât mâna la cingătoare și a scos un alt inel, pe care l-a așezat alături de al meu. Nu era la fel de mare, iar piatra avea altă formă. Le-a examinat, după care, cu o respirație șuierândă, mi-a prins mâinile și le-a întors, privindu-mi palmele. Apoi le-a dat drumul, lăsându-se pe spate.

— De ce ai venit la noi? m-a întrebat.

M-a cuprins furia.

— Dwayanu e un mesager oarecare, ce trebuie să fie interogat? i-am răspuns cu asprime.

Am ocolit masa și m-am așezat pe unul din tronurile de lângă el.

— Aduceți-mi ceva de băut! Mi-e sete! Până nu mi-o potolesc, n-o să mai scot o vorbă!

Figura albă a tresărit ușor, iar Tibur a mormăit ceva, privindu-mă urât, roșu la față. Femeia-Care-Face-Vrăji mă fixa și ea, de data asta fără urmă de ironie. Interesul ei speculativ crescuse. Mi-am dat seama că tronul pe care mă așezasem era al lui Tibur și am râs:

— Bagă de seamă, Tibur! Să nu fie un semn divin!

Înaltul Preot a intervenit, împăciuitor:

— Calmează-te, Tibur! Dacă este cu adevărat Dwayanu, nici o cinste nu-i prea mare pentru el! Ai grijă să fie adus vinul!

Fierarul s-a uitat întrebător spre Yodin. Lur a observat și a zis repede:

— O să mă ocup eu.

S-a dus până la ușă, a deschis-o și a dat un ordin paznicului, apoi a așteptat. Tăceam cu toții. Mă gândeam la multe lucruri. De exemplu, că nu-mi plăcuse schimbul de priviri dintre Tibur și Yodin, că trebuia să am încredere în Lur, că ea va gusta vinul mai întâi... Că ar fi fost bine să le spun cât mai puțin despre felul în care ajunsesem în Țara Umbrită... M-am gândit și la Jim... Și la Evalie, iar sufletul m-a durut îngrozitor, simțind singurătatea de coșmar în care mă aflam. Apoi, mândria celeilalte părți din mine a ieșit la iveală și am vrut s-o încătușez din nou...

A fost adus vinul. Femeia-Care-Face-Vrăji a pus ulciorul și cupa pe masă, în fața mea, a turnat licoarea galbenă în cupă și mi-a întins-o. I-am zâmbit:

— Paharnicul trebuie să bea primul, așa se obișnuia în vremurile vechi... Iar mie îmi sunt dragi datinile din străbuni.

Tibur și-a mușcat buzele, auzindu-mă, dar Lur a luat cupa și a golit-o. A umplut-o din nou și i-a întins-o lui Tibur. Am simțit dorința răutăcioasă să-l împing pe Fierar.

— Ai fi făcut același lucru dacă ai fi adus tu vinul, Tibur?

Am luat cupa și am sorbit. Era un vin bun... Aroganța revenea, biciuită de băutură. Am umplut cupa și am dat-o deoparte.

— Vino, Lur. Stai lângă noi. Și tu, Tibur.

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a așezat, liniștită, pe al treilea tron. Tibur se uita la mine, iar în ochii lui am zărit ceva nou, acea chibzuială pe care o văzusem mai înainte la Lur. Preotul cu fața albă privea în gol. Mi-am dat seama că toți trei erau prinși în propriile lor gânduri, că Tibur devenise nesigur... Când mi-a răspuns, vocea lui pierduse orice urmă de agresivitate:

— Bine, Dwayanu...

Apoi a luat o bancă pe care a așezat-o lângă masă, într-un loc de unde putea să ne privească pe toți trei.

— Voi răspunde la întrebările tale, i-am zis lui Yodin. Am venit aici la chemarea lui Khalk'ru.

— Ciudat, mi-a răspuns el. Eu, Înalt Preot al lui Khalk'ru, nu știu nimic despre o asemenea chemare...

— Nu cunosc motivul pentru care nu ai fost informat, i-am zis amabil. Întreabă-l pe cel pe care-l slujești.

— Dwayanu a trăit cu mult timp în urmă. Înainte de...

— Înainte de Sacrilegiu. Așa e. Și totuși sunt aici!

Pentru prima dată, vocea lui își pierduse siguranța.

— Ai auzit de Sacrilegiu? Omule, oricine ai fi, de unde vii?

— Vin din Țara-Mamă, i-am răspuns.

Și-a încleștat degetele de brațul meu și mi-a zis, ca și Tibur mai devreme:

— Țara-Mamă e o țară moartă. Khalk'ru, în furia lui, a distrus-o. Nu mai există viață decât aici, unde Khalk'ru este adorat!

Nu credea în ceea ce spusese. Mi-am dat seama după privirea involuntară pe care o aruncase spre ceilalți doi. Nici ei nu credeau în afirmația lui.

— Țara-Mamă a ajuns un morman de oase albite, i-am răspuns, orașele ei zac, toate, acoperite de țărână, râurile ei au secat și în albiile lor curge doar nisipul mânat de vântul fierbinte. Totuși există viață în Țara-Mamă, iar sângele străbun, deși diluat, clocotește și acum. În locul de unde vin, Khalk'ru este încă venerat și temut. În alte părți, pământul rodește ca altădată...

Mi-am umplut din nou cupa. Un vin cu adevărat bun... Simțeam cum crește aroganța în mine... Îl făcea pe Dwayanu tot mai puternic... Era totuși închis într-un loc sigur, mai bine să rămână acolo....

— Arată-mi locul de unde vii, a zis iute Înaltul Preot, întinzându-mi o tăbliță de ceară și un stil.

Am trasat conturul Asiei de Nord și al Alaskăi. Am marcat Podișul Gobi și poziția aproximativă a oazei, precum și cea a Țării Umbrite.

Tibur s-a aplecat să privească, apoi și ceilalți doi. Preotul a scotocit printre suluri, a ales unul, l-a comparat cu tăblița. Era o hartă, dar țărmurile nordice nu semănau cu cele pe care le cunoșteam eu. Pe ea, o linie trasa un fel de rută, acoperită cu tot felul de simboluri. M-am întrebat dacă nu cumva era chiar jurnalul de călătorie al celor din rasa străveche, când fugiseră din Gobi...

S-au mai uitat o dată. În ochii preotului se citea tulburarea, în cei ai lui Tibur o înțelegere plină de furie. Doar ochii Femeii-Care-Face-Vrăji rămaseseră limpezi, liniștiți. Ca și cum se lămurise și știa exact ce are de făcut.

— Da, e Țara-Mamă! a zis preotul. Spune-mi, străinul cu păr negru, care a traversat râul o dată cu tine, a venit și el tot de acolo?

Întrebarea era de-o ironie evidentă. Am început să nu-l mai agreez deloc pe Yodin.

— Nu. El a venit din țara cea veche a poporului Rrrllya.

Răspunsul l-a găsit complet nepregătit pe preot. Tibur a înjurat, uluit. Până și Lur a părut impresionată, cu tot calmul ei.

— Altă țară a poporului Rrrllya! Nu poate exista așa ceva! a șuierat Yodin.

— Și totuși există.

S-a gândit un timp, apoi a întrebat:

— E prietenul tău?

— Fratele meu, prin ritualul de sânge al poporului său.

— Va veni și el aici?

— Dacă îl voi chema. Dar n-o voi face. Nu încă. E mai bine să rămână, deocamdată, unde e...

Mi-a părut rău că am spus asemenea vorbe, de îndată ce îmi ieșiseră pe gură. Nu știu de ce, dar mi-ar fi plăcut să nu le fi rostit.

Preotul a rămas iar tăcut.

— Ne-ai spus lucruri ciudate, a zis el, în cele din urmă. Ai venit aici, pretinzând că ești Dwayanu... Te superi dacă o să ne sfătuim între noi?

M-am uitat în ulcior. Era pe jumătate plin. Îmi plăcea vinul, pentru că-mi alunga regretul după Evalie...

— Discutați cât doriți, i-am răspuns binevoitor.

S-au dus într-un colț al camerei, iar eu mi-am turnat altă cupă... Apoi alta... Am uitat de Evalie, am început să mă simt bine. Mi-ar fi plăcut să fie și Jim cu mine, dar îmi părea rău că spusesem că ar veni, dacă i-aș cere acest lucru... Am băut din nou și am uitat și de Jim. Mi-era bine... Dacă l-aș lăsa pe Dwayanu să se întindă încă un pic, m-aș simți și mai bine... Mi se făcuse somn... Ce-ar zice Barr dacă ar fi aici?...

M-am trezit brusc. Înaltul Preot stătea lângă mine, spunând ceva. Aveam impresia că vorbea de mult timp, dar nu-mi aminteam despre ce... Și senzația că trăsese cineva de degetul meu... Îl țineam strâns în pumn, încât piatra inelului îmi strivise pielea. Efectul vinului dispăruse complet. Am privit în cameră. Tibur și Femeia-Care-Face-Vrăji dispăruseră. Cum de nu-i văzusem plecând? M-am uitat la Yodin. Avea o figură încordată, jenată, dar se observa și o satisfacție profundă... O expresie foarte complexă, care nu mi-a plăcut deloc.

— Ceilalți s-au dus să pregătească o primire potrivită pentru tine, mi-a zis el. Să amenajeze o locuință, să procure îmbrăcămintea cuvenită...

M-am ridicat.

— Cuvenită lui Dwayanu?

— Nu încă, mi-a răspuns el, politicos. Doar pentru un oaspete onorat. Problema nu poate fi rezolvată fără alte dovezi.

— Ce dovezi?

Înainte de a-mi răspunde, m-a privit îndelung.

— Apariția lui Khalk'ru la rugăciunea ta!

M-am cutremurat. Mă privise atent și a remarcat.

— Potolește-ți nerăbdarea, mi-a zis, cu o voce de miere înghețată. N-o să aștepți prea mult. Probabil că n-o să ne mai vedem până atunci. Vreau să-ți cer un lucru...

— Ce anume?

— Să nu porți inelul lui Khalk'ru la vedere. Cu excepția, bineînțeles, a momentelor când consideri că este absolut necesar.

Lur îmi zisese la fel... Fusesem văzut totuși de o mulțime de oameni purtându-l, iar mult mai mulți auziseră despre el. Mi-a remarcat nehotărârea și mi-a zis:

— E un lucru sfânt. Nu știam că există, până nu l-ai arătat, când stăteai pe Nansur. Nu-i bine să irosești lucrurile sfinte! Eu nu-l port pe al meu decât atunci când e nevoie.

M-am întrebat în ce împrejurări considera el că-i necesar să-l poarte... Aș fi vrut să știu când mi-ar fi fost inelul de vreun ajutor... M-a scruntat cu privirea. Am sperat că nu-i în stare să citească gândurile.

— Nu văd nici un motiv să-ți resping cererea, i-am răspuns, scoțând inelul din deget și vârându-l în buzunar.

— Eram convins că o să fii de acord, a murmurat el.

S-a auzit un sunet ușor de gong. A apăsat într-o latură a mesei și ușa s-a deschis. Trei tineri, înveșmântați ca niște oameni de rând au intrat și au rămas umili în așteptarea unui ordin.

— Aceștia sunt servitorii tăi. Te vor conduce la locuința ta, mi-a zis Yodin, plecându-și privirea.

Am ieșit împreună cu cei trei tineri ayjiri. La ușă se afla o gardă compusă din vreo zece femei, conduse de un căpitan, o femeie cu ochi mândri. M-au salutat cu vioiciune. Am mers de-a lungul coridorului, iar la capătul lui am întors capul.

Tocmai la timp ca s-o văd pe Femeia-Care-Face-Vrăji strecurându-se în camera Înaltului Preot...

Am ajuns la o altă ușă păzită. Cineva a deschis-o și am fost condus înăuntru, împreună cu cei trei tineri.

— Și noi suntem servitorii tăi, stăpâne, mi-a zis căpitanul cu ochi îndrăzneți. Cere-ne orice dorești. Vom fi necontenit la ușa ta.

Mi-a înmânat un gong din jad, a salutat și a ieșit.

Camera arăta ciudat de familiară. Mi-am dat seama că semăna mult cu cea pe care o avusesem în oază. Aceleași canapele cu forme stranii, niște scaune de metal, același divan lat, jos, zidurile acoperite cu tapiserii, covorul gros de pe podea... Doar că aici nu se vedea nici o urmă de degradare. Sigur, unele tapiserii erau decolorate de timp, dar arătau încă bine, fără rosături sau cârpeli. Celelalte lucruri, minunat executate, parcă abia ieșiseră din mâinile meșterilor.

Draperiile străvechi tratau aceleași scene de vânătoare sau război ca și în odaia din oază. Cele noi reprezentau aspecte din țara din miraj. Pe una se vedea podul Nansur, pe alta o bătălie cu pigmeii, pe o a treia o pădure fantastic de frumoasă, printre copacii căreia se strecurau lupii albi ai lui Lur. Ceva nu era în regulă... Am privit îndelung, până mi-am dat seama. În camera din oază fuseseră și armele vechiului ei stăpân: săbii și lănci, coiful și scutul. Aici nu se afla nimic de acest fel. Mi-am amintit că, în momentul în care intrasem la Înaltul Preot, purtam sabia luată de la omul lui Tibur. Acum n-o mai aveam...

M-a cuprins neliniștea. M-am întors spre cei trei tineri ayjiri și am început să-mi deschei hainele. S-au apropiat tăcuți și m-au ajutat să mi le scot. Brusc, mi s-a făcut sete.

— Aduceți-mi apă! i-am zis unuia dintre ei.

Nu mi-a dat nici o atenție.

— Aduceți-mi apă, am repetat, crezând că nu mă auzise. Mi-e sete!

A continuat, liniștit, să-mi scoată cizmele. L-am bătut pe umăr.

— Vreau ceva de băut!

Mi-a zâmbit și a deschis gura. Nu avea limbă. Mi-a arătat urechile și am înțeles că-mi explica, în felul acesta, că nu auzea. Am arătat spre ceilalți și a dat din cap.

Neliniștea mea a crescut. Era, oare, un obicei al conducătorilor din Karak sau terțetul fusese pregătit special pentru a servi oaspeți deosebiți? Servitori tăcuți, care nu auzeau nimic... Eram oaspete sau prizonier?

Am lovit gongul cu degetul. Imediat, ușa s-a deschis, iar tânăra femeie-căpitan a apărut, salutând.

— Mi-e sete. Aduceți-mi apă.

Drept răspuns, a traversat camera și a tras într-o parte o draperie. În spatele ei se găsea o nișă adâncă, lată, adăpostind un bazin din care țâșnea un șuvoi, ca o fântână arteziană în miniatură. A luat o cupă dintr-un raft, a umplut-o și mi-a întins-o. Apa era rece, acidulată parcă.

— Mai dorești ceva, stăpâne? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap și a ieșit.

M-am întors spre cei trei surdomuți. Mi-au scos restul hainelor și au început să mă maseze cu un ulei ușor, volatil. Între timp, mintea a prins să-mi funcționeze mai bine. Eram convins, după vânătaia din palmă, că încercaseră să-mi tragă inelul din deget. Probabil că, înainte de a mă trezi după efectul băuturii, preotul cu fața albă îmi tot vorbise, întrebându-mă, scormonindu-mi prin minte... Pierdusem toată aro-

ganța care mă adusese aici. Eram prea mult Leif Langdon și prea puțin Dwayanu. Ce aflase preotul, ce mă întrebase, ce-i spusesem, oare?

M-am smuls din mâinile masorilor, m-am repezit la pantaloni și am căutat în buzunar. Inelul se afla acolo. Am scotocit după punga în care îl purtam de obicei. Dispăruse. Am lovit în gong, iar căpitanul mi-a răspuns îndată. Eram în pielea goală, dar n-am avut deloc impresia că mă găseam în fața unei femei.

— Ascultă-mă! Adu-mi vin și o cutiuță în care să intre un inel. Fă rost și de un lanț, ca să-mi prind cutiuța la gât. Ai înțeles?

— Da, stăpâne!

S-a întors repede, a pus pe masă ulciorul pe care-l ținea în mână și a căutat în bluză. A scos de acolo un medalion atârnat de un lanț din metal și l-a deschis.

— E bun, stăpâne?

M-am întors cu spatele spre ea și am introdus inelul în medalion. Intra perfect!

— Excelent! i-am spus. Însă n-am ce să-ți dau în schimbul lui...

Mi-a zâmbit.

— Sunt răsplătită îndeajuns că te-am servit, stăpâne, mi-a zis ea, încântată și a plecat.

Mi-am pus lanțul la gât, am băut o cupă, apoi alta. M-am întors la masori și, sub mâinile lor, am început să mă simt mai bine. Am băut în timp ce mă îmbăiau, am băut în timp ce mă tundeau și mă rădeau. Iar pe măsură ce beam, Dwayanu ieșea la suprafață, furios și plin de ranchiună.

Antipatia față de Yodin creștea și n-a scăzut deloc câtă vreme tertetul m-a îmbrăcat. Mi-au pus o cămașă de mătase, apoi o tunică impresionantă, galbenă, în care se împleteau fire metalice, albastre; pantaloni bufanți, din același material. Mi-au strâns mijlocul cu o cingătoare lată, împodobită cu geme. În picioare, sandale dintr-o piele moale, aurie. Mă bărbieriseră, iar acum mi-au pieptănat părul, pe care îl scurtaseră la ceafă.

Între timp, terminasem vinul. Mă simțeam un pic amețit, dar țineam să mă îmbăt zdravăn, pentru că eram prost dispus. Am bătut în gong. Vroiam vin și mai vroiam să știu când și ce voi mânca. Ușa s-a deschis, dar n-a intrat căpitanul, ci Femeia-Care-Face-Vrăji.

15

Lacul Fantomelor

LUR S-A OPRIT, cu buzele-i roșii întredeschise. Se vedea că fusese impresionată de schimbarea pe care o produseseră hainele ayjire și de munca muților asupra persoanei mele ude și murdare, pescuite din râu cu puțin timp în urmă. Ochii îi sclipeau, iar obrajii i se îmbujoraseră. S-a apropiat.

— Dwayanu, vrei să vii cu mine?

M-am uitat la ea și am zâmbit.

— De ce-aș vrea, Lur? Sau de ce nu?

Mi-a șoptit:

— Ești în pericol, că te numești sau nu Dwayanu! L-am convins pe Yodin să te lase cu mine până vei merge în templu. Așa vei fi în siguranță. Până atunci!

— De ce faci lucrul ăsta pentru mine, Lur?

N-a răspuns, doar mi-a pus mâna pe umăr și m-a privit cu ochii ei albaștri, ce deveniseră, deodată, blânzi... Deși bunul simț îmi spunea că altul era motivul pentru care mă ajuta, nu o pasiune subită, totuși atingerea ei, privirea aceea au făcut sângele să-mi gonească prin vene și mi-am stăpânit vocea cu greu.

— Voi merge cu tine, Lur!

A deschis ușa, spunând:

— Ouarda, pelerina și boneta!

S-a întors în odaie cu o pelerină neagră, pe care mi-a aruncat-o pe umeri, strângând-o la gât. Peste părul blond mi-a pus o bonetă strâmtă, asemănătoare celor frigiene, ascunzându-mi părul sub ea. În afară de înălțime, nu mă deosebeam prin nimic de un alt ayjir din Karak.

— Trebuie să ne grăbim, Dwayanu!

— Sunt gata. O clipă doar!

M-am dus la locul în care îmi erau hainele, le-am luat și le-am înfășurat în jurul cizmelor. Poate că o să am nevoie de ele... Femeia-Care-Face-Vrăji n-a comentat nimic, a deschis ușa și a ieșit. Căpitanul și garda așteptau pe coridor, împreună cu câteva din femeile lui Lur. Toate erau frumoase... Am observat că purtau cămăși de zale și, în afara celor două săbii obișnuite, ciocane de aruncat. Lur era înarmată și ea. Se așteptau la o luptă. Cu mine sau cu alții... Oricare le-ar fi fost dușmanul, nu-mi plăcea deloc treaba asta...

— Dă-mi sabia ta! i-am spus, deodată, căpitanului.

Femeia a ezitat.

— Dă-i-o! a zis Lur.

Am cântărit arma în mână. Nu mi se părea suficient de grea, așa cum mi-ar fi plăcut, dar era, oricum, o sabie. Am vârât-o la cingătoare și mi-am luat hainele vechi sub braț, ținându-le ascunse sub pelerină. Apoi am plecat, lăsând garda la ușă.

După vreo sută de yarzi, am pătruns într-o cameră goală. Culoarul fusese pustiu. Lur a oftat, ușurată, s-a dus la un perete și a împins o lespede care acoperea intrarea într-un coridor. Ne-am strecurat acolo, iar lespedea a pivotat, lăsându-ne în întuneric. Îndată a scânteiat ceva și încăperea s-a luminat. Două dintre femei țineau torțe, aprinse printr-o metodă necunoscută. Ardeau cu o flacără limpede, constantă, argintie. Soldații cu făcliile mergeau în frunte. După un timp, am ajuns la capătul gangului. Femeile au stins torțele, au împins altă lespede și am ieșit. Am auzit șoapte și, uitându-mă în jur, am descoperit că ne aflam la baza zidurilor citadelei negre, unde ne așteptau alte femei ale lui Lur, ținând niște cai de frâu. Una dintre ele a venit dinaintea mea cu un armăsar mare, sur.

— Încalecă și mergi lângă mine, mi-a spus Femeia-Care-Face-Vrăji.

Mi-am prins pachetul de șa și am dat pinteni surului. Am pornit-o la drum în tăcere. În țara de sub miraj nu se întuneca niciodată complet, rămânea o luminiscență slabă, verzuie, care în noaptea

aceea părea mai strălucitoare ca altă dată. Mă întrebam dacă nu cumva deasupra văii lumina luna plină. Și mă întrebam dacă vom merge departe... Nu mai eram beat, așa cum fusesem când venise Lur, dar, într-un fel, mă simțeam și mai amețit. Aveam o senzație bizară, plăcută, de iresponsabilitate lipsită de griji. Aș fi vrut să mă simt mereu așa. Speram că Lur avea suficient vin în locul în care mă ducea... Îmi venea să beau mereu...

Am străbătut orașul de lângă citadelă. Străzile erau pavate cu grijă, în case și grădini se vedeau lumini, se auzeau oameni cântând, acompaniați de tobe și fluiere. Oricât de sinistră părea fortăreața cea neagră, umbra ei nu-i impresiona pe locuitorii din Karak. Sau cel puțin asta fusese impresia mea atunci...

Am ieșit din oraș pe un drum neted, înconjurat de vegetație deasă. Moliile argintii, ca niște avioane de basm, planau deasupra noastră și, pentru o clipă, în fața ochilor mi-a apărut figura lui Evalie. Doar pentru o clipă. Surul mergea lin, iar eu am început să cânt o baladă veche, kirghiză, despre un îndrăgostit care călărește sub lumina lunii, spre iubita lui și despre ce găsește când ajunge la ea. Lur a râs, apoi mi-a pus mâna peste gură.

— Taci, Dwayanu! Suntem încă în pericol!

Am realizat că nu cântasem în kirghiză, ci în uigură. Probabil kirghizii o preluaseră de la uiguri. Apoi mi-am dat seama că nu auzisem niciodată balada în uigură. Vechile întrebări au început iar să-mi colcăie în minte, dar n-au rămas acolo mai mult decât o făcuse figura lui Evalie.

Din când în când, vedeam râul alb. După aceea am mers vreme îndelungată pe un drum îngust, printre culmile acoperite de verdeață. Când am ieșit dintre ele, drumul se bifurca. Am luat-o pe cel din stânga, înaintând trei sau patru mile, drept spre mijlocul pădurii ciudate. Copacii uriași își aruncau vârfurile spre înalturi. Candelabre, fanale și ghirlande de corole străluceau ca niște fantome de flori, în lumina palidă. Arborii solzoși păreau niște soldați de gardă, iar miresmele stranii, vaporii bizar de stimulativi deveniseră teribil de puternici. Țâșneau din pădure ritmic, de parcă ar fi fost pulsul sufletului ei îmbătat de viață.

Și am ajuns la capătul drumului și am văzut Lacul Fantomelor!

Nu cred că există în lume un loc de o asemenea frumusețe, care să-ți taie respirația, să-ți copleșească sufletul, ca lacul acela de sub

miraj, unde Lur își construise casa. Iar dacă nu fusese vrăjitoare înainte de a locui acolo, feericul ținut ar fi transformat-o imediat.

Lacul avea forma unui vârf de săgeată. Laturile mai lungi măsurau cel mult dé o milă. Era înconjurat de dealuri joase, acoperite de ferigi, ale căror frunze dantelate le îmbrăcau ca pe niște gigantice păsări ale paradisului. Țâșneau din ele ca niște arteziene, pluteau peste ele ca niște aripi uriașe, excesiv de verzi. Apa avea culoarea unui smarald limpede și strălucea, liniștită, netulburată, tot ca un smarald. Dar în jurul acestui luciu împietrit se învârtejea o mișcare continuă: cercuri luminoase, de un verde-argintiu, care izvorau iute și dispăreau; raze care se împleteau și se întretăiau în forme fantastice, însă ordonate geometric; spirale fosforescente. Nici una nu ajungea la suprafața apei, pentru a-i tulbura pacea. Ici, colo, ciucuri de scântei blânde, ca un amestec vaporos de rubine, safire, opale și perle strălucitoare. Sclipiri vrăjitorești. Crinii luminoși ai Lacului Fantomelor.

În punctul unde laturile vârfului de săgeată se întâlneau, nu mai creșteau ferigi. Peste stânci se întindea, ca un voal, o cascadă lată, susurând. Din ea se ridica un fel de ceață, amestectă cu apa ce curgea, dansând ușor pe suprafața ei, aplecându-se spre ea ca niște mâini care vroiau s-o salute. Iar din adâncurile lacului se înălțau alte cețuri, alunecând repede peste luciul de smarald, alăturându-se spectrelor ce dansau deasupra cascadei.

Așa arăta Lacul Fantomelor când l-am văzut prima dată, în timpul nopții din miraj, și nu s-a dovedit mai puțin frumos decât în timpul zilei.

Înaintam direct spre apă. În capăt se vedea un fel de insulă. Printre copaci se zăreau turnurile unui mic castel.

Ne-am mânat caii pe drumul drept, ce părea lemnul săgeții al cărei vârf îl alcătuia lacul. În jur nu mai erau ferigi care să ne ascundă. Fuseseră retezate, iar dealul rămăsese acoperit cu flori albastre. Drumul se transformase într-o șosea tăiată în piatră. Locul spre care ne îndreptam se afla pe o insulă, în fața căreia șoseaua se termina, iar între capătul ei și malul opus se întindea o prăpăstie lată de patruzeci de picioare. Lur a scos de la brâu un corn mic și a suflat în el. Îndată, o punte mobilă a început să coboare peste breșă. Am trecut pe ea și am fost întâmpinați de o garnizoană alcătuită din slujitoarele lui Lur. Am înaintat pe un drum șerpuit și am auzit, în urmă, scârțâitul punții ce se ridica. Ne-am oprit în fața locuinței Femeii-Care-Face-Vrăji.

Am privit-o cu interes, nu pentru că ar fi fost ceva nefamiliar, căci nu era cazul, ci pentru că nu mai văzusem un castel construit din piatra aceea bizară, verde, și cu atât de multe turnuri. Cunoșteam genul ăsta de clădire, i se spunea Castelul Doamnei, *Iana'rada*, sălașul favoritei, locul de odihnă și dragoste, după război sau după rezolvarea afacerilor plictisitoare ale statului.

Femeile au luat caii, au deschis uși largi, din lemn lustruit, iar Lur m-a condus înăuntru.

Ne-au întâmpinat fete cu vin și am băut cu sete. Limpezimea minții și sentimentul de detașare creșteau. Aveam impresia că mă deșteptasem dintr-un somn lung, rămânând, încă o vreme, tulburat de amintirea viselor. Nu fusesră doar vise... Preotul care mă trezise în deșertul ce acoperea vechea țară fertilă a ayjirilor nu fusese un vis. Însă oamenii printre care mă aflam acum nu erau ayjiri. Aici nu era Țara Ayjirilor, deși locuitorii făceau parte din rasa cea veche. Cum ajunsesem în acest ținut? Adormisem în templu, după ce... *Pe Zarda, trebuia să aflu ce se întâmplase! Să fiu prudent!* Apoi o izbucnire de furie a izgonit orice urmă de prudență și m-a cuprins o poftă năvalnică de a trăi, ca o libertate sălbatică oferită cuiva aflat de mult timp în închisoare și care vede, deodată, cum se sfărâmă zăbrelele, iar masa vieții se întinde în fața sa, plină cu tot ceea ce-i lipsise lui, invitându-l să se servească după plac. Brusc, o străfulgerare a faptului că sunt Leif Langdon, că știu cum am ajuns acolo, că trebuie să mă întorc la Jim și la Evalie. Străfulgerări iuți, scurte...

Mi-am dat seama că nu mai eram în holul castelului, ci într-o cameră mică, octogonală, având pereții acoperiți cu tapiserii. În ea se afla un pat lat, jos. O masă strălucind de aur și cristale, pe care ardeau lumânări groase. Bluza îmi dispăruse, purtam doar o tunică subțire, de mătase. Ferestrele deschise lăsau să pătrundă aerul înmiresmat. M-am apropiat de una dintre ele. Vedeam turnurile mai scunde și curtea castelului, iar în depărtare, lacul. Am privit pe altă fereastră. Cascada clipocea și susura la o mie de picioare mai încolo.

Am simțit o mână pe cap, care a alunecat pe umăr... M-am întors. Femeia-Care-Face-Vrăji se afla lângă mine.

Am avut impresia că-i prima dată când realizez cât e de frumoasă, că-i prima oară când o văd limpede. Părul ei arămiu era împletit într-o coadă groasă, care lucea ca aurul cel mai roșu, iar în ea fusese prins un șir de safire. Ochii îi străluceau însă mai tare decât ele. Rochia scurtă, din voaluri albastre, dezvăluia toate liniile

senzuale, plăcute, ale trupului ei. Buzele purpurii, pline, promiteau orice... Chiar și cruzimea întipărită pe ele ispitea...

Exista o fată oacheșă... Cum o chema? Ev... Eval... Nu-mi aduceam aminte... Nu mai avea nici o importanță... Era doar o fantomă, ca fantomele de ceață ce se ridicau de la picioarele cascadei...

Femeia-Care-Face-Vrăji a citit ce se ascundea în ochii mei. Mâna i-a alunecat de pe umăr și s-a oprit pe pieptul meu. S-a apropiat, cu privirea galeșă, dar ciudat de concentrată...

— Ești cu adevărat Dwayanu?

— El și nimeni altul, Lur.

— Cine a fost Dwayanu, cu mult, mult timp în urmă?

— Nu știu, Lur. Am dormit îndelung și am uitat multe. Dar acum sunt aici!

— Atunci, privește și amintește-ți!

Mâna ei mi-a părăsit pieptul, mi s-a așezat pe cap. Mi-a făcut semn, arătând spre cascadă. Încet, clipocitul ei se schimba, devenea răpăit de tobe, tropot de cai, zgomot de armată mărșăluind. Din ce în ce mai puternic. Cascada a vibrat și s-a întins peste stâncile negre, ca o cortină gigantică. Fantomele de ceață se amestecau, grăbite, în ea, năvălind din toate părțile. Tobele răsunau mai limpede, mai aproape. Brusc, cascada a dispărut! În locul ei se afla un oraș mare, înconjurat de ziduri. Două armate luptau și am știut că trupele care asediau cetatea vor fi mai întâi respinse. Am auzit tunetul copitelor a mii de cai, iar asupra asediaților s-a revărsat un râu de călăreți. Conducătorul lor purta zale sclipitoare, nu avea coif, iar părul blond fâlfâia în urma lui, în timp ce gonea. Și-a întors fața, iar fața aceea era a mea! Am auzit un strigăt asurzitor: „Dwayanu!" Călăreții au izbit ca un râu umflat de ploi, i-au năpădit pe apărători, i-au acoperit...

Am văzut apoi o armată în marș, împărțită pe companii, înzestrată cu ciocane de aruncat...

Am călărit, alături de conducătorul blond, în orașul cucerit. M-am așezat, o dată cu el, pe tronul celui pe care-l învinsese, în timp ce el hotăra, fără milă sau îndurare, moartea bărbaților și femeilor târâți în fața lui, zâmbind la auzul uletelor de violuri și jafuri ce răsunau de pretutindeni. Am mers și am stat cu el, pentru că nu mai eram în camera Femeii-Care-Face-Vrăji, ci în acel bărbat blond, geamănul meu, văzând ce vedea el, auzind ce auzea el, gândind ce gândea el.

Bătălii, turniruri, serbări, triumfuri, vânători cu șoimi și vânători cu câini mari, în frumoasa Țară a Ayjirilor, jocuri cu ciocanul, jocuri cu nicovala... Pe toate le-am cunoscut, stând lângă Dwayanu ca o umbră nevăzută. Am fost cu el în templele în care își slujea zeii. Am mers cu el la Templul Celui-Care-Dizolvă, Negrul Khalk'ru, Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii... El purta inelul care se găsea, acum, la pieptul meu. Dar când a intrat în templul lui Khalk'ru, am dat înapoi. Am simțit aceeași rezistență profundă, încăpățânată, ca la intrarea în templul din oază. Auzeam două voci, una mă îndemna să merg după Dwayanu, cealaltă îmi șoptea să n-o fac. Și nu puteam să nu mă supun acesteia din urmă...

Apoi, deodată, Țara Ayjirilor n-a mai existat! Am rămas privind spre cascadă, spre ceața strălucitoare. Însă eram Dwayanu!

În întregime Dwayanu! Leif Langdon încetase să existe!

Rămăseseră din el doar amintiri. Amintiri ca niște vise pe jumătate uitate, amintiri a căror sursă n-o mai știam, dar despre care bănuiam că erau adevărate. Care îmi spuneau că Țara Ayjirilor, pe care o condusesem, dispăruse complet, precum acel fantomatic ținut întrezărit în apa cascadei, că trecuseră secole, se ridicaseră și se prăbușiseră alte imperii, că aici era o țară străină, în care rămăsese doar un fragment muribund al gloriei străvechi.

Fusesem rege războinic și preot războinic, ținusem în mâinile mele un imperiu, viața și destinul unei rase!

Iar acum nu mai eram nimic!

16

Sărutările lui Lur

SUFLETUL mi-era plin de mâhnire, de cenușă amară, când m-am întors de la fereastră. M-am uitat la Lur, privind-o de la picioarele-i zvelte la ochi-i strălucitori. Iar mâhnirea și cenușa au dispărut.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei, râzând. Luka își învârtise roata și-mi împrăștiase imperiul, ca praful de pe o oală. Dar îmi lăsase ceva. În străvechea Țară a Ayjirilor fuseseră puține femei precum aceasta!

Preaslăvită fie Luka! Mâine dimineață îi voi aduce un sacrificiu, dacă femeia din fața mea se dovedește a fi cum cred!

Imperiul meu a dispărut. Și ce dacă? O să clădesc altul! Important era că trăiam!

Am râs iar, am apucat-o pe Lur de bărbie, i-am tras capul spre mine și mi-am lipit buzele de ale sale. M-a respins. În ochii ei se citea furia. Iar sub furie se ghicea îndoiala.

— Ai vrut să-mi amintesc. Ei bine, mi-am amintit! De ce ai deschis porțile amintirii, Femeie-Care-Faci-Vrăji, dacă nu aveai de gând să rămâi alături de ce va ieși de acolo? Sau știi mai puțin despre Dwayanu decât pretinzi?

A făcut un pas înapoi și a zis, furioasă:

— Eu îmi dăruiesc sărutările! Nu mi le ia nimeni!

Am prins-o în brațe, i-am strivit gura cu buzele mele, apoi i-am dat drumul.

— Eu le iau!

I-am lovit încheietura mâinii drepte, în care ținea un pumnal. Mă amuzam și mă întrebam unde îl avusese ascuns. I-am luat arma și am pus-o la brâu.

— Și smulg țepii celor pe care le sărut! Așa făcea Dwayanu pe vremuri, așa o să facă și acum!

S-a dat înapoi, cu ochii holbați. Știam ce-i în mintea ei. Crezuse că sunt un flușturatic, un impostor, un șarlatan. Avusese de gând să mă înșele, să mă supună voinței sale. Să mă ademenească. Pe mine, Dwayanu, care mă pricepeam la femei la fel de bine ca la război! Însă...

Era foarte frumoasă... Și era tot ce aveam în țara asta străină, ca să-mi încep domnia... I-am vorbit, iar vorbele îmi răsunau la fel de reci ca și gândurile:

— Să nu te mai joci cu pumnalul. Nu cu mine. Cheamă servitorii. Mi-e foame și mi-e sete. După ce o să mănânc și o să beau, vom discuta.

A ezitat, apoi a bătut din palme. Au intrat femei cu farfurii pline, cu ulcioare de vin, cu fructe. Am mâncat cu lăcomie, am băut cu poftă. Am mâncat și am băut fără să mă gândesc la Lur, ci la ce văzusem sub puterea vrăjilor ei, alăturându-le celor ce mi le amintisem, până atunci, despre oazele din deșert. Destul de puțin... Mâncam și beam în tăcere, iar Lur mă privea. M-am uitat în ochii ei și am zâmbit.

— Ai crezut că o să fiu sclavul tău, Lur! Să nu mai crezi niciodată asta!

Și-a sprijinit capul în mâini și m-a privit, peste masă.

— Dwayanu a murit de mult. Crezi că o frunză uscată poate să înmugurească iar?

— Eu sunt el.

Nu mi-a răspuns.

— Cu ce gând m-ai adus aici, Lur?

— Sunt sătulă de Tibur, de râsul lui, de prostia lui.

— Altceva?

— Yodin mă plictisește... Noi doi am putea conduce Karakul, dacă...

— Eh, acest „dacă" e cheia problemei, Femeie-Care-Faci-Vrăji! Despre ce-i vorba?

— Dacă poți să-l invoci pe Khalk'ru!

— Și dacă nu pot?

A dat din umerii ei albi și s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de speteaza scaunului. Am râs și i-am zis:

— În cazul ăsta, Tibur n-o să mai fie plictisitor, Yodin o să devină suportabil... Ascultă-mă, Lur! Glasul tău a fost cel care mă îndemna să intru în templul lui Khalk'ru? L-ai văzut așa cum l-am văzut eu? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, îți ghicesc gândurile! Vrei să te descotorosești de Tibur. Bine. Probabil că sunt în stare să-l omor. Vrei să scapi și de Yodin. Indiferent cine sunt, dacă pot să-l chem pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, n-o să mai fie nevoie de Yodin. Dacă Tibur și Yodin vor dispărea, vom rămâne doar noi doi. Și crezi că vei reuși să mă dirijezi după plac. Nu vei reuși, Lur!

M-a ascultat, liniștită și, tot liniștită, mi-a răspuns:

— E adevărat tot ce-ai spus...

A șovăit un timp, apoi obrajii i s-au îmbujorat. Ochii îi ardeau...

— Poate că există și un alt motiv pentru care te-am ales...

N-am întrebat-o care era acel motiv. Femeile încercaseră adeseori să mă înșele cu asemenea trucuri. S-a uitat în altă parte și, pentru o clipă, cruzimea gurii ei roșii s-a dezvăluit din plin.

— Ce i-ai promis lui Yodin, Femeie-Care-Faci-Vrăji?

S-a ridicat de pe scaun, cu brațele întinse spre mine, cu vocea tremurătoare:

— Nu ești bărbat, de-mi vorbești așa? Nu ți-am oferit puterea, dacă o împarți cu mine? Nu sunt frumoasă?

— Ești foarte frumoasă. Dar întotdeauna am știut ce capcane îmi întinde un oraș, înainte de a-l captura.

Când m-a auzit, din ochii ei au țâșnit flăcări albastre. S-a îndreptat repede spre ușă. Am fost mai iute decât ea, am prins-o în brațe, strângându-i mâna pe care o ridicase pentru a mă lovi.

— Ce i-ai promis Înaltului Preot, Lur?

I-am pus vârful pumnalului în gât, dar m-a privit fără frică.

Luka, rotește-ți roata, să nu fie nevoie s-o ucid!

Trupul său încordat s-a relaxat și ea a început să râdă.

— Lasă pumnalul. O să-ți spun tot.

I-am dat drumul și m-am așezat pe scaun. M-a privit de dincolo de masă și mi-a zis, parcă fără să-i vină a crede:

— Ai vrut să mă omori!

— Da, i-am răspuns.

— M-ai convins! Oricine ai fi, Păr Bălai, nu-s bărbați ca tine pe aici!

— Oricine aș fi?

Am văzut-o pierzându-și răbdarea.

— Între noi nu-i nevoie de minciuni! mi-a zis, furioasă. Sunt sătulă de ele! Oricine ai fi, nu ești Dwayanu! Îți mai spun o dată: o frunză uscată nu mai înverzește! Nici un mort nu învie!

— Dacă nu-s el, de unde au apărut amintirile pe care le-ai văzut adineauri? Au trecut din mintea ta în a mea, Femeie-Care-Faci-Vrăji, sau din a mea în a ta?

A dat din cap și am zărit o umbră de îndoială întunecându-i iute privirea.

— N-am văzut nimic. Am vrut să te fac să vezi ceva. N-am reușit. Orice ai văzut, a fost fără amestecul meu. N-am reușit să te fac să vezi ceea ce vroiam. N-am văzut nimic.

— Eu am văzut țara cea veche, Lur.

Mi-a răspuns, ursuză:

— N-am reușit să te fac să treci de poartă!

— Ce m-ai trimis să caut în Țara Ayjirilor, pentru Yodin?

— Pe Khalk'ru, mi-a răspuns ea, fără nici o intonație.

— De ce?

— Pentru că vroiam să fiu sigură că poți să-l invoci. I-am promis lui Yodin că o să aflu...

— Și dacă pot să-l chem?

— Trebuie să fii ucis imediat.

— Iar dacă nu pot să-l invoc?

— Atunci îi vei fi oferit în templu.

— Pe Zarda! am blestemat eu. Primirea de care a avut parte Dwayanu nu e cea de care se bucura pe vremuri! Oricum, ospitalitatea pe care o oferiți străinilor nu e menită să-i încurajeze pe călători! Sunt de acord cu tine în privința necesității de a-i elimina pe Tibur și pe preot. Dar de ce n-aș începe cu tine, vrăjitoareo?

— Pentru că nu ți-ar folosi la nimic, Păr Bălai! Privește!

M-a condus la una din ferestre. Vedeam șoseaua și dealul pe unde ieșisem din pădure. De-a lungul drumului erau înșirate femei-soldat. Între vârful dealului și apă se afla o companie întreagă! Nu aveam pe unde să fug. Vechea furie, rece a început să crească iar în mine. Mă privea, batjocoritoare.

— Mai e ceva, Păr Bălai...

Mi-am turnat vin, am înălțat cupa spre ea și am băut.

— Viața e plăcută în țara asta. Cel puțin pentru cei care o conduc. N-am nici un chef s-o schimb. Cu excepția celor ce ți le-am zis despre Tibur și Yodin. Și a unui lucru despre care o să-ți vorbesc mai târziu. Știu că lumea s-a schimbat mult, de când strămoșii noștri au fugit din Țara Ayjirilor. Știu că există viață în afara acestui loc ascuns, în care Khalk'ru i-a condus pe strămoși. Lucrul ăsta îl știu și Tibur, și Yodin, și încă vreo câțiva... Ceilalți bănuiesc, numai... Dar nici unul dintre noi nu dorește să părăsească ținuturile de aici, atât de plăcute. Nici nu le vrea invadate de alții. Mai ales nu dorim ca oamenii noștri să plece. Unii ar încerca s-o facă, dacă ar fi convinși că există câmpii verzi, păduri, râuri curgătoare și atâtea alte regiuni populate. Pentru că, ani nenumărați, au crezut că restul lumii e un pustiu, că preaputernicul Khalk'ru, supărat după Marele Sacrilegiu, când ayjirii s-au revoltat și i-au distrus templul, a anihilat orice formă de viață, cu excepția celei de aici, care există doar pentru că el o permite, cât timp i se va oferi Sacrificiul Străvechi. Ai înțeles, Păr Bălai?

Am dat din cap.

— Profeția despre Dwayanu este foarte veche. El a fost cel mai mare dintre regii poporului nostru. A trăit cu sute de ani înainte ca ayjirii să-și întoarcă fața de la Khalk'ru, să se opună Sacrificiului, iar drept pedeapsă, deșertul a devastat țara... În acele vremuri de neliniște, când se pregătea războiul intern ce i-a distrus pe ayjiri, s-a născut profeția: Dwayanu se va întoarce, pentru a restaura gloria străbună. Nu era nimic nou în asta, Păr Bălai! Și alte popoare au Dwayanul lor: Mântuitorul, Eliberatorul, Cel-Care-Schimbă-Soarta... Am citit în sulurile pe care le-au luat strămoșii, când au fugit. Nu cred în asemenea povești. Pot apărea noi Dwayanu, însă cei vechi n-au cum să se întoarcă! Poporul cunoaște totuși profeția, poporul va crede în orice îi făgăduiește eliberarea de ceea ce nu-i place. Sacrificiile aduse lui Khalk'ru nu sunt iubite de ai noștri, pentru că toți cei sacrificați provin din rândurile lor. Le îndură, fiindcă se tem de ce s-ar întâmpla dacă ele nu vor mai avea loc. Iar acum, Păr Bălai, am ajuns la tine. Când te-am văzut prima dată și te-am auzit răcnind că ești Dwayanu, m-am sfătuit cu Tibur și cu Yodin. Am crezut că vii din Sirk. Apoi mi-am dat seama că nu puteai fi de acolo, pentru că erai cu un alt bărbat.

— Cu un alt bărbat? am întrebat eu, plin de uimire.

M-a privit, bănuitoare.

— Nu ți-l amintești?

— Nu. Îmi aduc aminte că te-am mai văzut. Aveai un șoim alb și erai însoțită de alte femei. Te-am zărit din râu...

S-a aplecat spre mine, privindu-mă cu atenție.

— Îți amintești de Rrrllya? De Poporul Scund? De o fată oacheșă, care se numește Evalie?

Poporul Scund? O fată oacheșă, Evalie? Parcă-mi aminteam ceva, dar foarte vag... Apăruseră, probabil, în visele pe care le uitasem... Ba nu, erau lucruri reale... Oare?

— Parcă-mi amintesc ceva, Lur, dar nu prea clar...

S-a uitat la mine, cu o exaltare ciudată în ochi.

— Nu te mai frământa! Nu te-ai trezit suficient! O să discutăm mai târziu despre ei. Sunt dușmani. Să continuăm. Dacă ai fi fost din Sirk, dându-te drept Dwayanu, i-ai fi unit pe toți nemulțumiții, ai fi fost conducătorul de care aveau nevoie. Dacă veneai din afară, erai și mai periculos, pentru că ai fi dovedit că mințisem oamenii. Ți s-ar fi alăturat nu numai poporul, ci și soldații. Probabil că o vor face de acum încolo... Ce soluție ne-ar fi rămas nouă? Doar să te ucidem.

— Mă întreb de ce n-ați făcut-o când ați avut ocazia...

— Ai încurcat toate planurile. Ai arătat inelul! L-au văzut mulți, iar și mai mulți te-au auzit spunându-ți Dwayanu.

Mi-am amintit... Veneam dinspre râu... Cum ajunsesem în apă? Podul... Nansur... Se întâmplase ceva acolo, sus... Totul era învăluit în ceață... Poporul Scund... Îmi aminteam ceva despre pitici... Păreau speriați de mine... Nu le purtam dușmănie... Am încercat zadarnic să leg imaginile disparate în ceva coerent...

Vocea lui Lur m-a trezit din meditație.

— L-am convins pe Yodin că nu era bine să te ucidă imediat. S-ar fi aflat și ar fi avut loc tulburări, din care Sirk ar fi ieșit întărit. Cei mai nemulțumiți ar fi fost soldații. „Cum vine asta, apare Dwyanu, iar voi îl omorâți?" I-am spus lui Yodin: „O să-l iau cu mine. N-am încredere în Tibur, care ne poate distruge cu prostia și aroganța lui. Există o cale mai comodă să scăpăm de străin; să-l mănânce Khalk'ru, să dovedească dreptatea noastră, arătând că-i doar un fanfaron și un mincinos. După aceea, n-o să mai apară nimeni răcnind că el e Dwayanu!"

— Deci Înaltul Preot nu crede că-s Dwayanu?

— Chiar mai puțin decât mine! a zâmbit ea. Nici Tibur. Însă și pe ei și pe mine ne frământă cine ești, de unde vii, cum și pentru ce ai sosit aici. Arăți ca un ayjir. Asta nu înseamnă nimic. Ai semnele străvechi în palme, fapt ce nu dovedește însă decât că ai sânge străvechi în vene. Ca și Tibur, de exemplu, iar el nu-i un Izbăvitor! a spus ea, iar râsul i-a sunat ca un mănunchi de clopoței. Ai inelul. Unde l-ai găsit, Păr Bălai? Știi puține lucruri despre felul în care se folosește. Yodin a aflat chiar de la tine, când dormeai. Și tot el a observat că te-ai schimbat la față și ai vrut să fugi, când l-ai văzut pe Khalk'ru în camera lui. Să nu negi, Păr Bălai, pentru că am remarcat și eu! Nu, Yodin nu te consideră un rival în privința Celui-Care-Dizolvă. Am profitat de faptul că nu era complet sigur, că exista în el o umbră de îndoială și așa ai ajuns aici.

Am privit-o cu admirație, am ridicat paharul și am băut în cinstea ei. Am bătut din palme, iar servitoarele au intrat pe dată.

— Strângeți masa. Aduceți vin!

Au adus alte ulcioare și cupe. După ce au ieșit, m-am dus la ușă și am tras zăvorul. Am apucat un ulcior și l-am golit pe jumătate, dintr-o suflare.

— Pot să-l invoc pe Cel-Care-Dizolvă, Femeie-Care-Faci-Vrăji!

I s-a oprit respirația. Tremura. Focurile albastre din ochii ei deveniseră fierbinți, fierbinți...

— Vrei să-ți dovedesc?

Am scos inelul, l-am pus în deget și am ridicat mâinile...

Un suflu rece a umplut camera. Lur s-a repezit la mine și mi-a tras brațele în jos. I se albiseră buzele.

— Nu! Nu! Te cred, Dwayanu!

Am izbucnit în râs. Frigul straniu a dispărut, tiptil...

— Ce-o să-i spui preotului, vrăjitoareo?

Sângele îi revenise în obraji. A ridicat ulciorul și a sorbit din el. Mâna îi era sigură. Grozavă femeie, Lur asta!

— O să-i spun că n-ai nici o putere.

— Am să-l chem pe Cel-Care-Dizolvă. Îl voi ucide pe Tibur, îl voi ucide și pe Yodin. Altceva ce dorești?

A venit lângă mine și și-a lipit sânii de pieptul meu.

— Să distrugi Sirkul! Să-i izgonești pe pitici! Atunci, noi doi vom conduce singuri!

Am băut iar din vin.

— Îl voi invoca pe Khalk'ru, îi voi elimina pe Tibur și pe preot, voi cuceri cetatea Sirk și mă voi război cu piticii, dacă...

M-a privit îndelung în ochi. Brațele ei mi-au încolăcit umerii...

Am întins mâna și am stins lumânarea. Întunericul verde al nopții din miraj se strecura prin ferestre. Șoapta cascadei părea un râs blajin...

— Vreau plata în avans. Așa făcea Dwayanu pe vremuri! Și nu sunt eu Dwayanu?

— Ba da! a șoptit Femeia-Care-Face-Vrăji.

Și-a scos șirul de safire din păr, și-a despletit cozile, lăsând liber părul-i roșu-auriu. Brațele ei îmi cuprinseseră gâtul... Buzele i s-au apropiat de ale mele, s-au contopit cu ele...

S-a auzit bocănit de copite pe drum. O chemare îndepărtată. Un ciocănit în ușă. Femeia-Care-Face-Vrăji s-a trezit și s-a ridicat, somnoroasă, sub cortul mătăsos al părului ei.

— Tu ești, Ouarda?

— Da, stăpână. Un mesager de la Tibur.

— Spune-i că ești ocupată cu slujitul zeilor tăi, Lur, am zâmbit eu.

Și-a apropiat capul de al meu, iar cortul mătăsos ne-a acoperit pe amândoi.

— Transmite-i că sunt ocupată. Îmi slujesc zeii. Să aștepte până dimineața sau să se întoarcă la Tibur cu mesajul ăsta!

Și și-a lipit buzele de ale mele.

Pe Zarda! Era ca pe vremuri: dușmani de ucis, un oraș de jefuit, un popor de condus în luptă, brațele moi ale unei femei...

Aveam de ce să fiu mulțumit!

CARTEA LUI DWAYANU

17

Judecata divină a lui Khalk'ru

NOAPTEA VERDE umpluse de două ori vasul țării de sub miraj, în timp ce eu beam și petreceam cu Lur și femeile ei. Avuseseră loc jocuri cu săbiile, cu ciocanele, dueluri... Femeile acelea erau niște războinici adevărați! Oțel călit sub o piele mătăsoasă! Mă încolțiseră zdravăn, deși mă știam atât de puternic și de agil! Dacă Sirk avea asemenea apărători, n-o să fie ușor de cucerit!

Din privirile și șoaptele lor, mi-am dat seama că n-o să rămân singur dacă Lur o să plece spre Karak. Dar n-a plecat. A stat tot timpul cu mine și n-a mai sosit nici un mesager, de la Tibur sau altcineva. Sau, dacă a venit vreunul, eu nu l-am aflat. Lur trimisese un mesaj scurt Înaltului Preot, prin care îl înștiința că nu se înșelase, că, într-adevăr, nu-l puteam invoca pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii. Eram fie impostor, fie nebun. Cel puțin așa mi-a spus ea. N-aveam de unde să știu dacă îl mințise pe el sau mă mințea pe mine. Nici nu-mi păsa. Eram prea ocupat să trăiesc!

Nu-mi mai zicea Păr Bălai. Doar Dwayanu. Iar toată măiestria ei în dragoste (și nu era o novice) o folosea să mă lege cât mai strâns de ea.

Ne găseam în zorii celei de-a treia zile. Stăteam lângă fereastră, privind cum scad focurile de bijuterie cețoasă ale crinilor luminoși, cum se ridică, încet, încet, spectrele neguroase... Sclavii cascadei...

Credeam că Lur doarme. Am auzit-o mișcându-se și m-am întors. Se trezise și mă privea prin voalul roșu al părului... Arăta, mai mult ca niciodată, a vrăjitoare...

— Azi-noapte a venit un trimis al lui Yodin. Astăzi te vei ruga lui Khalk'ru.

M-a trecut un fior. Sângele a început să-mi zvâcnească în timpane. Întotdeauna simțisem așa când trebuia să-l trezesc pe Cel-Care-Dizolvă. Un sentiment al puterii, mai plăcut decât cel al victoriei, diferit de acesta. Un simțământ de putere neomenească, de mândrie. Și o furie profundă împotriva Ființei care era dușmanul Vieții, împotriva demonului care se hrănea cu carnea și sângele Țării Ayjirilor, cu sufletul ei.

Femeia mă privea, atentă.

— Ți-e teamă, Dwayanu?

M-am așezat lângă ea și i-am dat la o parte voalul părului.

— De ce sărutările tale au fost mai înfocate în noaptea asta, Lur? De ce au fost atât de tandre? Tandrețea, Femeie-Care-Faci-Vrăji, îți stă bine, dar nu se prea potrivește cu felul tău de-a fi. Ți-a fost teamă? Pentru mine? M-ai moleșit, Lur!

Ochii i-au fulgerat, iar fața i s-a înroșit, auzindu-mi râsul.

— Nu crezi că te iubesc, Dwayanu?

— Nu atât cât iubești puterea!

— Tu mă iubești?

— Nu atât cât iubesc puterea, i-am răspuns, râzând.

M-a privit printre pleoapele întredeschise și mi-a zis:

— Se vorbește mult despre tine în Karak. Devii o amenințare. Yodin regretă că nu te-a ucis când a avut ocazia, dar știe că ar fi fost și mai rău dacă o făcea... Tibur regretă că nu te-a ucis când ai ieșit din rău și insistă să nu mai pierdem vremea. Yodin a declarat că ești un profet fals, făgăduind că, până la urmă, Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii va dovedi acest lucru. Crede în ce i-am spus eu. Sau are, poate, vreo armă secretă... Tu, a adăugat ea, cu o ironie evidentă, care ești în stare să-mi ghicești gândurile, probabil că poți să i le citești și pe ale lui și să te aperi! Poporul cârtește, nobilii cer să fii dus în fața lor, soldații au de gând să-l urmeze pe Dwayanu, de îndată ce se vor convinge că-i cel adevărat... Oamenii n-au astâmpăr, împrăștie zvonuri... Ai devenit stânjenitor. Așa că astăzi va trebui să-l înfrunți pe Khalk'ru.

— Dacă-i adevărat ce mi-ai spus, cred că nu-i nevoie să-l invoc pe Cel-Care-Dizolvă pentru a ajunge conducător în Karak!

A zâmbit.

— O asemenea idee nu se potrivește cu șiretenia ta din vechime! Vei fi supravegheat îndeaproape. O să fi ucis înainte de a apuca să strângi măcar câțiva adepți. De ce n-ar face-o? N-au nimic de pierdut. poate doar ceva de câștigat... Cum rămâne cu ce mi-ai promis?

Am luat-o în brațe, am ridicat-o și am sărutat-o.

— N-am de gând să mă las ucis! O să-mi țin promisiunile, Lur!

Dinspre șosea s-au auzit tropote de cai, zăngănit de arme, răpăit de tobe. M-am dus la fereastră. Lur a sărit din pat și a venit lângă mine. Spre noi se îndrepta un detașament de vreo sută de oameni. De lănci atârnau drapele aurii, cu simbolul negru al lui Khalk'ru. Călăreții s-au oprit în fața punții ridicate. L-am recunoscut pe Tibur, care purta pe umeri o pelerină galbenă, iar pe piept Krakenul.

— Au venit să te ia la templu. Trebuie să-i las să intre.

— De ce nu? am întrebat, indiferent. Dar n-am de gând să plec înainte de a mânca. Iar dacă o să călăresc alături de Fierar, vreau să-mi dai o cămașă de zale.

— Vei merge alături de mine, a spus ea, și o să fii înarmat cu o suliță. N-ai de ce să te temi în drum spre templu. Pericolul te așteaptă înăuntrul lui.

— Pomenești prea mult despre teamă, Femeie-Care-Faci-Vrăji! i-am zis, încruntat. Sună din corn! Tibur și-o fi închipuind că mi-e frică să-l întâlnesc! Și n-am chef să creadă asta!

A lansat un semnal spre garnizoana de lângă pod. Am auzit scârțâitul punții, apoi tropotul copitelor în curtea castelului. Camerista lui Lur și-a făcut apariția, ieșind apoi împreună cu stăpâna ei.

M-am îmbrăcat încet. În drum spre holul de la intrarea în castel m-am oprit în sala de arme. Văzusem acolo o sabie care-mi plăcuse, avea greutatea cu care fusesem obișnuit. Lungă, curbată, dintr-un metal de calitate, asemănătoare celor pe care le folosisem în Țara Ayjirilor. Am luat-o în mâna stângă, apoi am ales alta, mai ușoară, pentru dreapta. Mi-am amintit că mi se atrăsese atenția să mă feresc de stânga lui Tibur... Ah, da, femeia-soldat... Am zâmbit. Tibur ar trebui să se ferească de stânga mea! Am luat și un ciocan, nu atât de greu ca al Fierarului, care exagera, din orgoliu. Puteai manevra mai bine un baros mai ușor. Mi-am legat de antebraț cureaua tare ce atârna de coada lui, apoi m-am dus să-l întâmpin pe Tibur.

În hol așteptau câțiva nobili ayjiri, în majoritate bărbați. Lur stătea alături de ei, dar am observat că-și plasase soldații în posturi

strategice și că femeile ei erau bine înarmate. Am considerat acest lucru o dovadă a bunei sale credințe, deși contrazicea afirmația ei că nu aveam de ce să mă tem până în interiorul templului. Tibur și ceilalți m-au salutat cu respect, mai puțin unul, un bărbat cât mine de înalt, care stătea lângă Fierar. Avea ochi albaștri, reci, în care se citea criminalul înnăscut. O cicatrice îi brăzda fața, de la tâmpla stângă la bărbie, iar nasul îi era sfărâmat. Soiul de om pe care, în vremurile de altădată, l-aș fi trimis împotriva unor triburi deosebit de neascultătoare... Exista în el o aroganță care mă enerva. M-am stăpânit. Nu era momentul să declanșez vreun conflict, nu trebuia să trezesc vreo bănuială în mintea Fierarului. Salutul pe care i l-am adresat conținea o fină vibrație a fricii, a dorinței de împăcare.

Am păstrat aceeași atitudine și în timpul mesei. A fost mai dificil o singură dată, când Tibur s-a întors spre crestat, râzând:

— Ți-am spus că-i mai înalt ca tine, Rascha! Armăsarul sur e al meu!

Ochii albaștri s-au ațintit asupra mea.

— E al tău...

Tibur mi-a explicat:

— Se numește Rascha Sfarmă-Spinări! După mine, cel mai puternic om din Karak! Păcat că trebuie să-l întâlnești pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii! Mi-ar fi plăcut să văd o luptă între voi doi...

M-a cuprins furia și am dus mâna la sabie. Am reușit totuși să mă stăpânesc și să răspund, cu o grabă exagerată:

— Ai dreptate! Poate ar trebui să amânăm pe altă dată întâlnirea din templu!

Lur a tresărit și s-a uitat la mine, dar Tibur a mușcat din momeală, cu ochii sclipind de răutate.

— Exclus, e vorba de cineva care nu poate fi lăsat să aștepte! Dar după aceea...

Râsul lui a zguduit masa. Ceilalți i s-au alăturat. Crestatul rânjea. *Pe Zarda, nu mai suport! Ai grijă, Dwayanu, i-ai înșelat pe vremuri, o să-ți înșeli dușmanii și acum!*

Am golit o cupă, apoi alta. Am râs împreună cu ei, ca și cum n-aș fi înțeles de ce râdeau. Dar mi-am întipărit figurile lor în memorie!

Am călărit tot drumul alături de Lur, înconjurați de femeile ei. Înaintea noastră, Tibur și Sfarmă-Spinări, cu câțiva dintre soldații cei mai solizi. În spate, batalionul cu drapele galbene. La urmă de tot, un alt batalion, al soldaților Femeii-Care-Face-Vrăji.

Arătam extrem de descurajat. Din când în când, Tibur și ai săi se uitau la mine. Le auzeam râsul. Lur călărea în tăcere, ca și mine. M-a privit întrebător, iar eu am plecat capul.

În fața noastră se înălța citadela neagră. Am intrat în oraș. Cu timpul, uimirea din ochii lui Lur se transformase în dispreț. Râsul Fierarului devenise batjocoritor.

Străzile gemeau de oameni. Am oftat și am fost gata să-mi părăsesc înfățișarea fricoasă, morocănoasă, dar am continuat să merg liniștit. Lur și-a mușcat buzele și mi-a șuierat la ureche, fremătând:

— Ți-ai bătut joc de mine, Păr Bălai? Te târăști ca un câine biciuit!

Am întors capul, să nu-mi vadă fața. Pe Luka, mi-era greu să-mi stăpânesc râsul!

În mulțime se auzeau șoapte și murmur. Nici strigăte, nici aclamații. Peste tot, soldați cu săbii și ciocane, lănci și sulițe pregătite. Și arcași. Înaltul Preot nu risca nici un pic...

Nici eu.

Nu aveam intenția să declanșeze un masacru, nici să-i dau lui Tibur un motiv să scape de mine, să dezlănțuie lăncile și săgețile asupra mea. Lur crezuse că nu mă pândește nici un pericol în drum spre templu, ci doar înăuntrul lui. Eu știam că lucrurile stăteau exact pe dos.

Așa că în Karak nu intrase un Izbăvitor, un erou, un războinic demn de admirație, ci un om nesigur sau, mai degrabă, foarte sigur de ceea ce urma să i se întâmple... Oamenii care îl așteptaseră pe Dwayanu au simțit asta și au rămas tăcuți, lucru ce l-a încântat pe Fierar. Și pe mine, care abia așteptam să-l întâlnesc pe Khalk'ru. Ca un mire mireasa... Și nu vroiam să fiu oprit, înainte de a-l întâlni, de vreo săgeată, lance sau ciocan.

Iar posomorala de pe fața Femeii-Care-Face-Vrăji creștea, o dată cu furia și disprețul din ochii ei.

Am ocolit citadela și am pornit pe un drum larg, ce ducea spre culmi. Galopam, cu drapelele desfășurate, în răpăitul tobelor. Am ajuns la o intrare gigantică, tăiată în stâncă. De câte ori trecusem de asemenea porți! Am descălecat, șovăind și m-am lăsat dus de Tibur și Lur într-o cămăruță săpată în piatră, nu fără a mă împotrivi un pic.

M-au părăsit acolo, fără un cuvânt. Am privit în jur și am zărit lăzile în care se păstrau veșmintele de sacrificiu, potirele pentru purificare, vasele pentru miruirea invocatorului lui Khalk'ru.

Ușa s-a deschis și l-am văzut pe Yodin, intrând cu un aer triumfător. Mi-am dat seama că se întâlnise cu Fierarul și Femeia-Care-Face-Vrăji, iar aceștia îi povestiseră cum venisem: ca o victimă pentru sacrificiu. Lur îi povestise, convinsă că spune adevărul, ceea ce spera el să afle. Dacă avusese de gând să mă trădeze — și mă trădase —, era convinsă acum, la fel ca Tibur și oamenii lui, că aveau de-a face cu un mincinos și un escroc. Dacă nu ar fi avut de gând să mă trădeze, aș fi învățat-o cum să-l mintă pe Yodin.

După el au intrat doisprezece preoți îmbrăcați în robele sacre. Înaltul Preot purta veșmântul galben, cu tentaculele strânse în jurul trupului. În deget îi strălucea inelul lui Khalk'ru.

— Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii îți așteaptă ruga, Dwayanu! a zis el. Mai întâi însă trebuie să fii purificat.

Am dat din cap. Au săvârșit ritualurile necesare, iar eu m-am supus, ca unul care nu era obișnuit cu ele, dar care vrea să lase impresia că le cunoaște. În ochii lui Yodin lucea o răutate satisfăcută.

Ritualurile de purificare s-au sfârșit. Yodin a luat dintr-o ladă un anteriu asemănător cu al său și m-a îmbrăcat cu el. Am rămas pe loc, așteptând.

— Pune-ți inelul, mi-a amintit el, ironic. Ai uitat că trebuie să-l porți?

Am desfăcut medalionul și mi-am pus inelul în deget. Preoții au ieșit din cameră, ducându-și tobele. I-am urmat, împreună cu Yodin. Se auzea zgomotul ciocanului lovind o nicovală uriașă. Am recunoscut vocea lui Tubalka, cel mai vechi zeu, cel care-l învățase pe om să căsătorească focul cu metalul... Salutul lui Tubalka, omagiul său adus lui Khalk'ru...

Exaltarea străveche, extazul puterii întunecate năvăleau în mine. Îmi era greu să nu mă dau de gol. Am ajuns la capătul coridorului și am intrat în templu.

Hai! Îl onorau cum se cuvine pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, în altarul acela îndepărtat! Un templu mai somptuos decât cele din Țara Ayjirilor. Tăiat în inima muntelui, ca toate templele lui Khalk'ru. Coloanele groase, cu secțiunea pătrată, care mărgineau amfiteatrul se înălțau spre tavanul pierdut în întuneric. Împrăștiate pe podea, trepiede din metal răsucit, din care se ridicau, în spirală, flăcări de un galben-palid. Focurile ardeau liniștit, fără zgomot. La lumina lor stearsă, vedeam coloanele îndepărtându-se, ajungând, parcă, până în inima vidului...

Din amfiteatru mă priveau fețe. Sute de fețe. Figuri de femei, sub flamurile brodate cu însemnele clanurilor ai căror oameni luptaseră alături de mine, conduși de mine, în multe bătălii sângeroase. Doamne, ce puțini bărbați rămăseseră! Spre mine priveau fețe de femei... Femei-nobil, femei-cavaler, femei-soldat... Sute... Cu ochi albaștri, nemiloși... Pe figurile lor nu se zărea nici urmă de milă sau blândețe feminină... Erau războinici...

Doamne! Trebuia să le tratez ca pe niște războinici, nu ca pe niște femei!

Apoi am văzut că la marginea amfiteatrului se găseau plasați arcași cu săgețile pregătite, ațintite spre mine.

Opera lui Tibur? Sau a preotului, temător că aș încerca să fug? Nu-mi plăcea treaba asta, dar n-aveam ce face.

Luka, zeiță iubită, învârte-ți roata astfel încât nici o săgeată să nu pornească înainte de a începe ritualul!

M-am întors și am privit spre amvonul mistic — ușa dinspre neant a lui Khalk'ru. Se afla la o sută de pași de mine, atât de lată și înaltă era platforma de piatră. Aici adâncitura avea forma unei pâlnii. Amvonul mistic arăta ca un disc gigantic, de câteva ori mai mare decât cel mai înalt om. Nu ca pătratul de un galben-strălucitor prin care se întruchipa Khalk'ru în templele din vechea patrie. Pentru prima oară, m-am simțit cuprins de îndoială. Era aceeași Ființă? Încrederea răutăcioasă a Înaltului Preot nu se baza, oare, și pe altceva decât pe disprețul față de mine?

Dar în suprafața aurie plutea simbolul Celui-Mai-Mare-Decât-Zeii. Corpul lui întunecat, uriaș, atârna în spațiul galben, ca într-un ocean clocotind. Tentaculele țâșneau ca niște raze monstruoase ale unei stele negre, iar ochii lui înspăimântători scrutau templul, de parcă ar fi cuprins totul, fără să vadă nimic... Simbolul era neschimbat. Strânsoarea puterii obscure din subconștientul meu s-a declanșat iar, impunându-și mai puternic voința.

Am descoperit că între mine și amvon se întindea un semicerc de femei. Tinere, abia ieșite din adolescență, dar purtând deja rod. Le-am numărat, erau douăsprezece, fiecare în adâncitura unei cupe pentru sacrificiu, cu lanțurile de aur la mâini. Peste umerii albi, peste sânii tineri, curgeau voalurile părului lor roșcat. Mă fixau cu niște ochi albaștri, în care se furișase groaza... Nu puteau s-o ascundă de mine, pentru că eram foarte aproape, dar o ascundeau față de cei care le priveau din amfiteatru. Stăteau în cupe, mândre, drepte, sfidătoare.

Ai! Curajoase mai era femeile din Karak! Am simțit din nou mila veche, revolta de demult.

În centrul semicercului de femei se afla un al treisprezecelea inel, prins de podeaua templului prin niște lanțuri din aur. Gol, cu încheietoarea cingătorii groase de metal descuiată.

Al treisprezecelea inel! Inelul pentru Sacrificiul Războinicului! Gol, în așteptarea mea!

M-am uitat la Yodin. Stătea lângă preoții care băteau în tobe. A privit spre mine. Tibur se afla la marginea estradei, lângă nicovala lui Tubalka. Avea ciocanul în mână, iar în ochi aceeași bucurie lacomă ce se citea pe figura Înaltului Preot. N-am văzut-o pe Femeia-Care-Face-Vrăji.

Yodin a înaintat un pas și a grăit către întinderea întunecată a templului, în care se afla adunarea nobililor:

— Aici e cineva care-și spune Dwayanu. Dacă este cu adevărat Dwayanu, atunci Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii, puternicul Khalk'ru, îi va asculta ruga și-i va accepta sacrificiul. Dar dacă puternicul Khalk'ru va rămâne surd la vorbele lui, se va dovedi că omul acesta e doar un mincinos și un impostor. Iar Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii mă va asculta pe mine, fiindcă eu l-am servit cu credință. Escrocul va fi înlănțuit în Inelul Războinicului, pentru a fi pedepsit. M-ați auzit? E drept ce-am propus? Răspundeți-mi!

Din adâncurile templului s-au auzit vocile celor prezenți:

— Te-am auzit! E drept!

Înaltul Preot s-a întors spre mine, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar, indiferent ce intenții avusese, s-a răzgândit. De două ori a ridicat mănunchiul de clopoței din aur și l-a scuturat, de două ori Tibur a înălțat ciocanul și a izbit nicovala lui Tubalka.

Din adâncul templului a izbucnit cântul străvechi, rugăciunea antică pe care o învățaseră strămoșii noștri de la Khalk'ru, atunci când el îi alesese, în vremuri de mult uitate, dintre toate popoarele de pe pământ. L-am ascultat ca unul care aude o melodie fără nici un înțeles. Tibur nu mă slăbea din ochi o clipă. Stătea cu mâna pe ciocan, gata să-l zvârle dacă aș fi încercat să fug. Nici Yodin nu-și lua privirea de pe mine.

Cântecul se sfârșise.

Am ridicat iute mâinile, făcând semnul străvechi, mișcând inelul după cum impunea ritualul. În templu a năvălit primul suflu rece, care anunța sosirea lui Khalk'ru.

Hai! Ce fețe au făcut Tibur și Yodin, simțind suflul acela! Îți mai arde de râs, Tibur? *Hai!* Acum nu mai puteau să mă oprească! Fierarul n-ar îndrăzni să-și zvârle ciocanul sau să le spună arcașilor să tragă! Nici Yodin să mă facă să încetez ritualul!

Am uitat de ei. Am uitat de Yodin și Tibur. Ca de fiecare dată, am uitat și de Sacrificiu, în exaltarea întunecată a rugăciunii.

Piatra galbenă își tremura apele, zguduită, parcă, de bubuitul tobelor; a devenit subțire ca aerul, apoi a dispărut!

Acolo unde fusese ea, a apărut Khalk'ru, cu tentaculele negre unduind, cu trupul negru plutind, alunecând în spații incomensurabile...

Tobele răsunau mai puternic, mai iute.

Brațele negre se întindeau... Femeile nu le zăriseră, aveau ochii ațintiți asupra mea... Reprezentam ultima speranță ce licărea în disperarea lor. Eu, care-l invocasem pe cel ce urma să le distrugă!

Brațele le-au atins, iar speranța le-a dispărut de pe chip. Tentaculele colcăiau peste umerii lor, alunecau peste piepturile lor, le îmbrățișau, coborau spre mijlocul lor, spre picioarele lor... Tobele și-au început zborul iute spre crescendoul punctului culminant al Sacrificiului...

Vaietul femeilor s-a ridicat deasupra bubuiturilor de tobe. Trupurile lor albe au devenit o ceață cenușie, s-au transformat în umbre, au dispărut o dată cu vaietul. Lanțurile de aur au căzut, zăngănind, pe stâncă...

Oare ce se întâmpla? Ritualul se sfârșise, Sacrificiul fusese acceptat, dar Khalk'ru rămăsese!

Iar frigul lipsit de viață se târa spre mine, mă înconjura...

Un tentacul unduitor se furișa înainte. A trecut încet, încet de Inelul Războinicului, apropiindu-se mereu.

Se întindea spre mine!

Am auzit o voce. Intona cuvinte mai vechi decât cele pe care le știam. Cuvinte? Nu cuvinte, ci sunete care-și trăgeau rădăcinile din vremuri imemoriale, dinaintea ivirii omului pe lume.

Înaltul Preot le rostea, în limba pe care o vorbise Khalk'ru încă înainte de apariția vieții! Îl mâna pe Cel-Mai-Mare-Decât-Zeii spre mine! Ca să mă ducă pe drumul celor sacrificați!

M-am repezit spre Yodin. L-am prins în brațe și l-am ținut între mine și tentaculul care mă căuta. L-am ridicat ca pe o păpușă și l-am aruncat spre Khalk'ru. A trecut prin tentacul ca printr-un nor, lovind

lanțurile care atârnau de Inelul Războinicului. A rămas agățat în ele, rostogolindu-se spre cingătoarea de aur.

Am ridicat mâinile și m-am auzit strigând spre Khalk'ru aceleași silabe neomenești. Nu le cunoșteam înțelesul și nu-l știu nici acum. N-am habar de unde le aflasem.

Știu doar că nu erau sunete potrivite pentru buze omenești.

Dar Khalk'ru le-a auzit și le-a dat atenție. A ezitat. Ochii săi impenetrabili au privit spre mine și prin mine. Apoi tentaculul s-a îndoit, l-a încercuit pe Yodin... Un țipăt strident și acesta a dispărut!

Khalk'ru cel viu plecase. Oceanul care clocotea, strălucind galben, se afla din nou la locul lui, iar silueta neagră plutea, inertă, în el.

Am auzit un clinchet pe stâncă. Inelul lui Yodin, care căzuse pe marginea adânciturii. M-am aplecat și l-am luat.

Tibur, cu ciocanul înălțat pe jumătate, mă privea de lângă nicovală. I-am luat barosul din mână și i-am dat un pumn, aruncându-l cât colo.

Am ridicat ciocanul și am zdrobit inelul lui Yodin pe nicovală.

Iar din templu a țâșnit un strigăt tunător:

— Dwayanu!

18

Lupii lui Lur

STRĂBĂTEAM PĂDUREA, alături de Femeia-Care-Face-Vrăji. Șoimul alb de pe mâna-i înmănușată mă înfrunta cu ochi răuvoitori. Nu mă plăcea... În jurul nostru, o mulțime de femei. Câteva, ale mele, îmi apărau spatele, ținându-se aproape de mine. Ca pe vremuri. Am vrut, întotdeauna, să-mi știu spatele asigurat. Indiferent dacă mă găseam între prieteni sau dușmani.

Armurierii îmi făcuseră o cămașă ușoară de zale. Toți, și Lur și soldații ei, purtau asemenea cămăși. Și toți erau înarmați până-n dinți. Eu aveam două săbii, un pumnal lung și ciocanul legat de curea. Mergeam să spionăm cetatea Sirk.

De cinci zile ocupam tronul Înaltului Preot și conduceam Karakul, împreună cu Femeia-Care-Face-Vrăji și cu Tibur. Lur venise și-și ceruse iertare, în felul ei mândru. Tibur, căruia îi dispăruseră toată aroganța și insolența, căzuse în genunchi, jurându-mi supunere și explicându-mi, destul de logic, că îndoielile lui fuseseră justificate. I-am acceptat supunerea, știind însă că, mai devreme sau mai târziu, urma să-l ucid, chiar dacă nu i-aș fi promis lui Lur că o voi face. Dar de ce să-l omor cât timp îmi era de folos? Reprezenta o armă bine ascuțită, iar dacă o să mă tai, folosind-o, avea să fie doar vina mea. Mai bine un cuțit strâmb, dar ascuțit, decât unul drept, însă tocit.

Iar Lur... Carne dulce, delicată, de femeie. Țineam la ea? Nu chiar.

În timp ce călăream prin pădurea înmiresmată, mă cuprinsese un gen de letargie, un fel de oboseală...

În Karak mi se aduseseră omagii și dovezi de supunere, mai multe decât ar fi fost necesare oricărei mândrii rănite. Eram idolul soldaților, treceam pe străzi în aclamațiile mulțimii, iar mamele își ridicau copiii, să mă vadă. Destui rămâncau totuși tăcuți, plecându-și capetele sau aruncându-mi căutături umbrite de ură ascunsă și teamă.

Dara, căpitanul cu ochi curajoși, care mă avertizase în privința lui Tibur, și Naral, fata cea mândră, care-mi dăruise medalionul deveniseră ofițerii gărzii mele personale. Îmi erau devotate și-mi vorbeau deschis. O întrebasem chiar în dimineața aceea pe Dara de ce unii se uitau urât la mine.

— Vrei un răspuns cinstit, stăpâne?

— Bineînțeles, Dara.

— Sunt cei care așteaptă un Izbăvitor, unul care să sfărâme lanțurile, să deschidă porțile, să aducă libertate. Ei spun că Dwayanu nu-i decât un alt călău care-l hrănește pe Khalk'ru, ca și Yodin. Poate nu mai rău, dar cu nimic mai bun.

Mi-am amintit de speranța stranie din ochii femeilor ce urmau să fie sacrificate. Se așteptaseră să fiu Izbăvitorul...

— Tu ce crezi, Dara?

— Cred ce crezi tu, stăpâne! Numai că nu m-aș sinchisi dacă aș vedea cingătorile de aur zdrobite...

În timp ce călăream, mă gândeam la discuția noastră, iar șoimul lui Lur mă privea cu ură. Ce era Khalk'ru? Îmi puneam această întrebare tot mai des. E posibil ca nemărginirea să se strângă într-o formă care să vină la chemarea celui ce poartă inelul? Sau, mai bine zis, ar putea să fie de acord cu așa ceva? Imperiul meu întins, de sub soare, lună și stele fusese doar un fir de praf în comparație cu imperiul Spiritului Neantului. Oare ceva atât de mare s-ar mulțumi să se restrângă într-un fir de praf?

Ai! Nu mă îndoiam că Dușmanul Vieții *exista*! Dar cel care venea la chemarea inelului era însuși Dușmanul Vieții? Iar dacă nu era, merita să i se aducă omagiul acela cumplit?

Un urlet de lup. Femeia-Care-Face-Vrăji și-a dat capul pe spate și i-a răspuns. Șoimul și-a scuturat aripile, țipând. Am ieșit la un

moment dat dintre copaci, într-o poiană acoperită cu mușchi. Lur s-a oprit și a scos încă un urlet de lup.

Deodată, fiarele au apărut în jurul nostru. Lupi albi, cu ochi sclipind verde, ațintiți asupra lui Lur. Ne înconjuraseră, cu limbile roșii atârnând printre colții strălucitori. Un foșnet discret și, brusc, cercul s-a dublat... Iar alții se strecurau printre copaci. Cercul s-a triplat, s-a împătrit... Un brâu lat, de un alb-viu, străbătut de flăcările stacojii ale limbilor, presărat de smaraldele scânteietoare ale ochilor...

Armăsarul meu a tresărit. I-am simțit sudoarea.

Lur a dat pinteni calului și a înaintat. A pătruns încet în mijlocul lupilor albi, a ridicat mâna și a spus ceva. Un exemplar imens a ieșit din haită și s-a apropiat de ea. Și-a pus laba, ca un câine, pe scara șeii. Ea s-a aplecat și i-a luat botul în mâini, șoptindu-i ceva. Lupul părea că ascultă. Apoi s-a retras alăuri de ceilalți și a rămas locului, privind-o. Am râs.

— Ești femeie sau lupoaică, Lur?

— Am prieteni, Dwayanu, pe care n-o să reușești să mi-i iei!

Ceva din glasul său m-a făcut să mă uit la ea atent. Era prima dată când se dovedea geloasă sau supărată din cauza popularității mele. Și-a ferit privirea.

Lupul uriaș a ridicat capul și a scos un urlet. Cercul s-a împrăștiat. Fiarele au pornit înaintea noastră, ca niște călăuze, apoi s-au topit în umbrele verzi.

Pădurea s-a rărit, în locul copacilor au apărut ferigi uriașe și a început să se audă un șuierat bizar. S-a făcut mai cald, iar aerul s-a umplut de umezeală. Deasupra noastră pluteau cununi de ceață. Nu vedeam nici o urmă, dar Lur înainta, sigură, ca pe un drum bine însemnat.

Am ajuns la un desiș ce părea de netrecut, iar Lur s-a lăsat să alunece de pe cal.

— De aici vom merge pe jos, Dwayanu. Mai e puțin...

M-am dus lângă ea. Batalionul a descălecat, dar a rămas pe loc. Noi doi ne-am strecurat printre ferigi. Lupul cel mare ne călăuzea. Lur a dat la o parte crengile și în fața noastră a apărut Sirkul!

În dreapta se înălța un turn tăiat în stâncă, mustind de umezeală, cu câte o ferigă, ici, colo, care, agățată de piatră, arunca o umbră de verdeață asupra ei. În stânga, la patru bătăi de săgeată, un turn asemănător, ascuns în ceață. Între cele două turnuri, o platformă înaltă de rocă neagră, a cărei bază, neted, se cufunda într-un șanț cu apă, lat de

două bătăi de săgeată. Platforma se curba în afară, iar de la o culme la cealaltă se întindea zidul unei fortărețe.

Hai! Dar ce șanț cu apă! De sub stânca din dreapta se năpustea, sălbatic, un torent. Vuia și clocotea, iar vaporii ce se ridicau din el unduiau către zidul de piatră, ca un voal întins și cădeau peste noi, în picături mărunte, fierbinți. Torentul curgea, fierbând, de-a lungul temeliei de rocă întunecată a cetății, iar din el țâșneau jeturi de aburi și bule imense care se spărgeau, împrăștiind stropi opăritori.

Fortăreața nu era înaltă, ci turtită, solidă, cu fațada întreruptă doar de ferestruici pentru arcași, aproape de vârf. Sus de tot, în dosul crenelurilor, se vedeau scânteieri de lănci și capete de paznici. Spre centru existau două turnuri, iar în fața lor, pe malul dinspre noi, un dig, sprijin pentru un pod mobil. Am zărit și podul îngust, ridicat între cele două turnuri, ca un catarg.

În spatele fortăreței, stânca se înălța fără s-o atingă. Între ele se întindea o prăpăstie lată, cam cât o treime din lungimea platformei. Malul dinspre noi fusese curățat de copaci și ferigi. Nu aveai unde să te ascunzi.

Proscrișii din Sirk își aleseseră bine locul! Nici un asediator nu ar fi reușit să treacă înot șanțul cu apă, unde geyserul făcea să țâșnească, fără încetare, jeturile vuinde ale curentului iute și bulele fierbinți. Nu-l puteai astupa cu pietre sau copaci, încât să-ți croiești drum spre zidurile cetății. Nu aveai cum să ataci Sirkul pe aici... Era limpede... Dar Sirk nu însemna doar ceea ce văzusem.

Lur îmi urmărea privirea, ghicindu-mi gândurile.

— Sirk se întinde în spatele acestei porți, a spus ea, arătând parapetul dintre stânci. Dincolo-i o vale, în care se află orașul, câmpurile, turmele... Nu există altă cale de acces.

Am dat din cap, preocupat. Examinam stâncile din spatele fortăreței. Spre deosebire de turnurile lipite de platformă, nu erau netede. Avuseseră loc avalanșe, pietrele prăbușite formaseră terase. Dacă ajungeai neobservat acolo...

— Putem să ne apropiem de stânca din care pornește torentul, Lur?

M-a prins de braț, cu ochii aprinși:

— Ce-ai văzut, Dwayanu?

— Nu știu încă. Poate nimic. Avem cum să mergem mai aproape de torent?

— Vino!

Ne-am strecurat până la marginea desișului și am luat-o de-a lungul lui. Lupul cel alb mergea în frunte, cu toate simțurile în alertă. Aerul devenise mai fierbinte, plin de aburi, irespirabil... Șuieratul se auzea tot mai tare. Ne târam printre ferigi, uzi până la piele. În sfârșit, am văzut izvorul. Nu țâșnea direct din stâncă, ci de sub ea, iar căldura și mirosul mă năuceau. Am rupt o fâșie din tunică și mi-am legat-o peste gură și nas. Am examinat piatra, bucată cu bucată, îndelung, apoi m-am întors.

— Putem să ne înapoiem, Lur.

M-a întrebat, grăbită:

— Ce-ai văzut, Dwayanu?

Ceea ce văzusem însemna sfârșitul cetății Sirk. Dar nu i-am spus. Ideea nu se copsese suficient... Și nu obișnuiam să spun altora planuri nedefinitivate. E un lucru periculos. Trebuie să aștepți ca bobocul să se dezvolte (ferit de mâini hoțești, trădătoare sau de băgăreții bine intenționați), până ajunge floare. Lasă-ți planurile să se maturizeze, testează-le. Doar astfel poți să apreciezi — cu mintea limpede — toate aspectele. Nu-mi plăcea să primesc sfaturi. Prea multe pietre aruncate într-un izvor îl nămolesc. De aceea eram Dwayanu! I-am spus lui Lur:

— Nu știu încă... Am o idee. Trebuie să mă gândesc bine.

Mi-a răspuns, supărată:

— Știi că nu sunt proastă și că mă pricep la război. Ca și la dragoste... Aș putea să te ajut...

I-am zis, enervat:

— Încă nu. Când o să-mi fac planul, o să ți-l spun.

N-a mai scos o vorbă. Când am ajuns la femeile care ne așteptau, s-a întors spre mine și a zis, într-o șoaptă blândă:

— Nu vrei să-mi spui? Nu suntem egali, Dwayanu?

— Nu! i-am răspuns, lăsând-o să decidă singură dacă răspunsul era valabil doar pentru prima întrebare sau pentru ambele.

Am încălecat și ne-am întors în pădure.

Mă gândeam la ce văzusem, la importanța fiecărui amănunt, când am auzit din nou urletul lupilor. Un urlet puternic, insistent. Chemând. Femeia-Care-Face-Vrăji și-a ridicat capul său mândru, ca să asculte, apoi și-a îmboldit calul. Am pornit după ea. Șoimul alb a dat din aripi și și-a luat zborul, țipând.

Am gonit prin pădure, apoi am ieșit într-o pășune plină de flori. Acolo se găsea un omuleț pe care lupii îl încercuiseră. Alergau acum

în jurul lui. Când au văzut-o pe Lur, au încetat să urle și s-au așezat pe labele din spate. Lur și-a strunit calul și s-a apropiat încet de ei. I-am observat figura. Era dură, trufașă.

M-am uitat la omuleț: mărunt, abia ajungându-mi până la șold, dar bine proporționat. Un pigmeu auriu, cu părul până la pământ. Un Rrrllya. Îi văzusem reprezentați pe tapiseriile din palat, dar era primul pe care îl întâlneam în carne și oase. Oare? Nu știu de ce, dar simțeam că avusesem, cândva, legături strânse cu omuleții...

Șoimul alb se rotea deasupra lui, apoi cobora fulgerător, lovindu-l cu ghearele și cu ciocul. Omulețul ținea o mână în fața ochilor, iar cu cealaltă încerca să respingă pasărea. Femeia-Care-Face-Vrăji a scos un strigăt ascuțit, chemând șoimul. Acesta a zburat spre ea, iar omulețul și-a lăsat mâinile în jos. M-a văzut și m-a strigat, întinzând brațele spre mine, ca un copil.

În strigătul lui, în gestul lui, se simțeau chemare, nădejde, încredere. Părea un puști speriat, care cerea ajutor de la cineva pe care-l cunoaște. În ochii lui se vedea aceeași speranță pe care o văzusem murind în ochii femeilor sacrificate. N-o s-o las să moară și în ochii omulețului!

Mi-am mânat calul lângă cel al lui Lur și am trecut prin bariera lupilor. M-am aplecat și am luat omulețul în brațe. S-a agățat de mine, șoptind niște cuvinte stranii, cântate.

M-am uitat spre Lur. Își oprise calul lângă lupi. A strigat:

— Dă-mi-l!

Omulețul s-a strâns și mai tare lângă mine, bâlbâind niște sunete bizare. Înțelesese și mă ruga să nu-l cedez Femeii-Care-Face-Vrăji.

Am râs și am clătinat din cap spre ea. În ochii ei albaștri a lucit o furie incontrolabilă. N-avea decât! Omulețul o să fie în siguranță! Am dat pinteni calului și am trecut prin rândurile de lupi. În depărtare, sclipea apa râului. Am mânat calul într-acolo.

Lur a scos un strigăt sălbatic, plin de mânie. Am simțit un fâlfâit de aripi deasupra capului, am izbit cu pumnul și am nimerit șoimul. L-am auzit țipând, furios și îndurerat. Omulețul s-a strâns și mai mult lângă mine.

Un trup alb a săltat și a rămas agățat o clipă de șaua mea, cu ochii verzi privind drept într-ai mei, cu botul roșu plin de bale. M-am uitat în urmă. Haita de lupi năvălea spre mine, urmată de Lur. Fiara s-a repezit din nou. De data asta îmi scosesem sabia și i-am înfipt-o în

gât. Atunci s-a năpustit alta, sfâșiindu-mi tunica. L-am ținut pe omuleț cu o mână și am lovit iar.

Râul era aproape, ajunsesem deja pe mal. L-am ridicat pe pitic cu amândouă mâinile și l-a aruncat în apă, cât de departe am putut. Apoi m-am întors, cu ambele săbii pregătite, hotărât să înfrunt fiarele.

Lur a strigat, iar animalele s-au oprit din goană atât de brusc, încât cel din frunte s-a împiedicat și s-a rostogolit la pământ. Am privit spre râu. Capul pigmeului se vedea undeva, departe, cu părul lung plutind în urma lui. Se apropia de malul celălalt.

Lur a venit lângă mine, cu fața palidă, cu ochii duri, ca niște bijuterii albastre. Mi-a zis, cu vocea sugrumată de furie:

— De ce l-ai salvat?

M-am gândit îndelung și i-am răspuns:

— N-am vrut să văd murind, a doua oară, speranța în ochii cuiva care avea încredere în mine.

M-a privit, uluită. Mânia nu-i scăzuse.

— I-ai rupt aripa șoimului meu, Dwayanu!

— La ce ții mai mult, Femeie-Care-Faci-Vrăji, la aripa lui sau la ochii mei?

— Mi-ai omorât doi lupi!

— La ce ții mai mult, Lur, la lupi sau la gâtul meu?

Nu mi-a răspuns, ci s-a întors în tăcere la femeile ei. Apucasem totuși să-i văd ochii plini de lacrimi. Poate de furie, poate din alt motiv. Dar a fost prima dată când am zărit-o pe Lur plângând.

Am ajuns în Karak fără să ne vorbim. Ea îngrijindu-și șoimul rănit, iar eu meditând la ceea ce observasem pe stâncile din Sirk.

Nu ne-am oprit în Karak. Îmi era dor de liniștea și frumusețea Lacului Fantomelor. I-am spus-o lui Lur, care mi-a acceptat dorința cu indiferență. Am călărit mai departe și am ajuns tocmai când se lăsa întunericul. Am cinat împreună cu femeile sale, în holul imens. Lur nu mai era morocănoasă și, dacă-mi păstra totuși ranchiună, își ascundea bine sentimentele. Ne-am înveselit, iar eu am băut zdravăn. Cu cât beam mai mult, cu atât îmi devenea mai limpede felul în care putea fi cucerită cetatea Sirk. Făcusem un plan bun... După un timp, m-am dus cu Lur în turnul ei, de unde am privit cascada și spectrele cețoase ce ieșeau de acolo. Atunci planul s-a limpezit întru totul.

Apoi m-am gândit din nou la Khalk'ru... Am observat că Lur mă privea, atentă.

— La ce meditezi, Dwayanu?

— La faptul că n-o să-l mai invoc niciodată pe Khalk'ru.

A zis încet, neîncrezătoare:

— Nu poți face așa ceva, Dwayanu!

— Ba pot!

S-a albit la față, dar a continuat:

— Dacă n-o să i se ofere Sacrificiul, Khalk'ru va șterge orice urmă de viață din ținutul nostru! Va deveni un deșert, la fel ca Țara-Mamă!

— Oare? Nu cred în povestea asta! Bănuiesc că nici tu nu crezi, Lur. În vremurile vechi, au existat o mulțime de ținuturi unde nu se auzise de Khalk'ru, unde popoarele nu-i aduceau sacrificii și uite că nu s-au transformat în pustiuri! Mai știu, deși n-am habar de unde anume, că există și acum o mulțime de țări care nu-l venerează pe Khalk'ru, iar în ele există viață. Chiar aici, Rrrllya, Poporul Scund, nu-l onorează, ba am auzit chiar că-l urăște, iar țara de dincolo de Nanbu nu-i mai puțin fertilă decât cea de aici!

— Asemenea zvonuri au circulat și în Patria-Mamă, cu veacuri în urmă. Au devenit tot mai puternice, iar urmarea a fost că străvechea Țară a Ayjirilor s-a transformat în deșert.

— Cred că motivele au fost altele, nu furia lui Khalk'ru.

— Și care să fi fost ele?

— Nu știu. Dar tu n-ai văzut niciodată soarele, luna și stelele. Eu le-am văzut. Iar un bătrân înțelept mi-a spus că dincolo de soare și lună există alți sori, cu planete în jurul lor, iar pe ele, viață. Spiritul Haosului care distruge acești sori e prea întins ca să se ghemuiască într-un lucru mărunt, cum e un biet templu, dintr-un colțișor al Pământului și să-și manifeste prezența.

— Khalk'ru e Khalk'ru pretutindeni, mi-a răspuns ea. El e copacul ce se veștejește, primăvara care usucă... Orice suflet se înclină în fața lui. El îl atinge și de îndată apare oboseala vieții, ura față de viață, dorința morții eterne... El atinge pământul și locul în care creșteau fânețele se transformă în nisip, iar turmele devin sterpe. Khalk'ru există!

Am meditat la cele pe care mi le spusese. Păreau destul de logice. Dar în argumentația ei exista un punct slab.

— Nu te contrazic, Lur. El e Dușmanul Vieții. Dar cel care apare în timpul ritualului este chiar Khalk'ru?

— Cine altul? Așa ni s-a transmis din vechime...

— Nu știu cine e, iar în vechime s-au spus multe lucruri care s-au dovedit a fi greșite. Eu nu cred că în templu a apărut Khalk'ru, Sufletul Neantului, Cel-la-Care-Trebuie-Să-Se-Întoarcă-Toată-Viața, sau ce titluri o mai fi având! Nu cred nici că încetarea Sacrificiului va însemna sfârșitul vieții de aici!

A spus, foarte calmă:

— Ascultă-mă, Dwayanu! Nu mă interesează dacă este Khalk'ru sau altcineva cel care apare în timpul Sacrificiului! Mă interesează doar să nu părăsesc țara asta, să o păstrez neschimbată. Aici sunt fericită. Am văzut soarele, luna și stelele. Am văzut și lumea din afară, în apele cascadei... Nu vreau să merg în lumea aia, unde nu există un loc atât de frumos ca Lacul Fantomelor! Dacă încetează Sacrificiul, cei pe care îi ține aici doar teama vor pleca, îi vor urma și alții... Viața de până acum se va sfârși o dată cu Sacrificiul. Totul va fi pustiu și va trebui să plecăm... Chiar dacă țara nu se va transforma în deșert, oamenii vor afla că i-am mințit și vor merge să caute locuri mai plăcute, unde să fie mai fericiți ca aici. Dwayanu, așa ar fi și așa ceva nu trebuie să se întâmple!

A așteptat zadarnic să-i răspund. Atunci a întrebat:

— Dacă nu mai vrei să-l invoci pe Khalk'ru, de ce nu alegi pe cineva care s-o facă în locul tău?

M-am uitat iute la ea. Să înstrăinez inelul și, o dată cu el, puterea?

— Altu-i motivul, nu cel pe care mi l-ai zis! Care-i, Dwayanu?

I-am răspuns, tăios:

— Sunt mulți care mă numesc „cel care-l hrănește pe Khalk'ru". Călăul lui. Nu-mi place! Nici ceea ce văd în ochii femeilor nu-mi place!

— Deci asta era! a zis ea, cu dispreț. Somnul îndelungat te-a făcut slab, Dwayanu! Mai bine spune-mi ce plan ai pentru cucerirea cetății Sirk și lasă-mă pe mine să-l realizez! Ai suflet prea moale pentru un război!

Disprețul ei m-a rănit. Am sărit în picioare, răsturnând scaunul și am ridicat mâna, s-o plesnesc. M-a înfruntat, mândră, fără urmă de teamă în ochi. Am lăsat brațul în jos.

— Nu-s chiar atât de slab, ca să joc după cum îmi cânți, vrăjitoareo! Nici ca să renunț la înțelegerea noastră! Ți l-am dat pe Yodin. O să-ți dau și Sirkul, și tot ce ți-am promis! Să lăsăm pentru altă dată problema Sacrificiului! Când vrei să-i vin de hac lui Tibur?

Mi-a pus mâinile pe umeri, privind, zâmbitoare, în ochii mei furioși. Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu și mi-a atins buzele cu buzele ei roșii, fierbinți.

— Acum ești Dwayanu! a șoptit. Cel pe care îl iubesc! Ah, Dwayanu, dacă m-ai iubi atât cât te iubesc eu!

O iubeam atât cât puteam iubi o femeie. E adevărat, nu exista alta ca ea! Am ridicat-o în brațe, am strâns-o și m-am lăsat copleșit de vechiul neastâmpăr, de vechea dragoste de viață.

— O să-ți dau Sirkul! Și pe Tibur, când vei dori!

A meditat un pic.

— Nu încă... E puternic, are mulți prieteni... Ne va fi de folos, ca să cucerim cetatea, Dwayanu... Poate după aceea...

— Așa gândeam și eu. Măcar într-o problemă ne-am înțeles.

— Mai există una în care ne înțelegem, a zis Lur, privindu-mă ciudat.

— Care?

— Mi-ai spus-o chiar tu...

Altceva n-am obținut de la ea. Târziu am înțeles ce vrusese să spună... Prea târziu...

Vinul îmi plăcea. Am băut mai mult decât ar fi trebuit. Dar planul pentru cucerirea cetății Sirk îmi devenise și mai clar.

În ziua următoare, m-am trezit aproape de amiază. Lur plecase. Dormisem de parcă aș fi fost drogat. Îmi aminteam extrem de vag ce se întâmplase în timpul nopții, cu excepția faptului că mă certasem din nou cu Lur. Motivul însă nu-l mai știam. Nu-mi mai păsa de Khalk'ru. Am întrebat-o pe Ouarda unde-i plecase stăpâna. Mi-a spus că se auzise de două femei care fuseseră pregătite pentru următorul sacrificiu și care izbutiseră să fugă. Lur bănuia că vroiau să ajungă în Sirk. Le hătuia cu lupii. M-am supărat că nu m-a trezit și nu m-a luat cu ea. Mi-ar fi plăcut să-i văd animalele în acțiune... Arătau precum câinii mari pe care-i foloseam în Țara Ayjirilor ca să urmărim fugarii.

Nu m-am întors în Karak. Mi-am petrecut ziua duelându-mă, luptând sau înotând în Lacul Fantomelor. După ce-mi dispăruse mahmureala...

La căderea nopții, s-a întors Lur.

— Le-ai prins? am întrebat-o.

— Nu. Au reușit să ajungă în Sirk. Am sosit chiar când treceau puntea...

Mi s-a părut cam nepăsătoare, dar n-am dat importanță faptului. În noaptea aceea a fost veselă și tandră. Atât de tandră, încât am simțit că în sărutările ei se ascunde ceva. Parcă regret... Dar nici acestei impresii nu i-am dat importanță...

19

Cucerirea cetății Sirk

CĂLĂREAM IARĂȘI prin pădure, spre Sirk, alături de Femeia-Care-Face-Vrăji. Ne însoțea și Tibur. În urma noastră, căpitanii mei, Dara și Naral. După ele, Ouarda și douăsprezece fete zvelte, puternice, cu pielea dungată bizar, în verde și negru, lipsite de orice veșmânt, în afara unei cingători prinse în jurul șoldurilor. Apoi patru batalioane de nobili, conduse de prietenul lui Tibur, Rascha. În spatele lor, mărșăluind în tăcere, o mie din cei mai buni luptători din Karak.

Era noapte. Pentru ca planul să reușească, trebuia să ajungem la marginea pădurii între miezul nopții și zori. Copitele cailor fuseseră înfășurate în cârpe, încât nici cea mai atentă ureche să nu le audă tropotul, iar pedestrașii mergeau fără zgomot. Trecuseră cinci zile de când cercetasem fortăreața.

Cinci zile de pregătiri grijulii, secrete. Doar Femeia-Care-Face-Vrăji și Fierarul știau ce aveam de gând. Cu toate precauțiile, se răspândise totuși zvonul că pregăteam un atac împotriva Poporului Scund. Eram încântat de asta. Până la plecare, nici măcar Rascha, sau cel puțin așa credeam, nu știuse că ne îndreptăm spre Sirk. Nu exista nici un pericol să-i anunțe cineva pe cei de acolo și să fie pregătiți. Știam că oamenii pe care îi atacam aveau mulți prieteni în Karak, inclusiv în rândul celor care alunecau, tăcuți, în urma noastră. Esența

planului meu o constituia surpriza. De aceea înfășurasem copitele cailor, de aceea mărșăluiam prin noapte, de aceea treceam, fără un sunet, prin pădure, de aceea, când s-a auzit primul urlet al lupilor, Lur a descălecat și a dispărut în întunericul verde.

Ne-am oprit, așteptând să se întoarcă. Nimeni n-a scos o vorbă. Urletele au încetat, Lur a revenit din pădure și a încălecat. Lupii alergau în fața noastră, ca niște câini bine dresați, adulmecând drumul — cercetași fără milă, de care n-ar fi putut scăpa nici un spion și nici un călător oarecare, ce venea ori se ducea spre Sirk.

Dorisem să atac mai devreme. Întârzierea mă iritase și nu mi-a plăcut că fusesem obligat să-i dezvălui planul lui Tibur. Lur îmi explicase că Fierarul, care urma să ne fie de folos în cucerirea cetății, trebuia să știe totul, că era mai puțin periculos dacă ar fi fost informat, decât dacă n-ar fi știut nimic și ar fi devenit bănuitor. Avea dreptate. Iar Tibur era un luptător destoinic, cu prieteni puternici...

Așa că i-am povestit ceea ce văzusem, atunci când fusesem cu Lur lângă șanțul de apărare al cetății: crângul viguros de ferigi care se întindea, într-o linie neregulată, dar și neîntreruptă, de-a lungul stâncilor negre, de la pădure până la geyser, urcând spre parapet. Bănuiam că ascundea o alunecare de teren sau o crăpătură, care formase un fel de tobogan. Oameni cu nervi tari și picioare sigure ar fi putut să se cațăre până în acel loc, iar de pe stâncă, să sară în fortăreață și să acționeze conform planului nostru...

Ochii lui Tibur sclipiseră și el râsese cum nu-l mai auzisem de la invocarea lui Khalk'ru. Făcuse doar o observație:

— Prima verigă a lanțului e cea mai slabă, Dwayanu!

— E adevărat, dar a fost pusă acolo unde lanțul apărării din Sirk e cel mai slab.

— În orice caz, nu mi-ar plăcea să fiu primul care să-i încerc rezistența!

Cu toată neîncrederea mea, i-am fost recunoscător pentru sinceritate.

— Mulțumește zeilor că ești atât de greu, Izbitor-în-Nicovală! Nu te văd întrecându-te cu ferigile la cățăratul pe stânci! Altfel, te-aș fi ales pe tine!

M-am uitat pe schița pe care le-o făcusem, ca să le explic.

— Trebuie să izbim iute! De cât timp ai nevoie ca să fii gata, Lur?

Am apucat să văd un schimb rapid de priviri între cei doi. Dar bănuiala mi-a dispărut când Lur mi-a răspuns:

— În ce privește soldații, putem porni la noapte. Nu știu însă cât va dura până-i vom alege pe cei care or să se cațăre... Trebuie să-i testăm... Va necesita ceva timp...

— Cât, Lur? Trebuie să acționăm repede!

— Trei zile... Cinci zile... Cât de repede o să se poată. N-am cum să-ți promit că vom reuși mai degrabă...

A trebuit să mă mulțumesc cu atât.

Iar acum, după cinci nopți, mărșăluiam spre Sirk. În pădure nu era nici întuneric, nici lumină. O opacitate stranie, în care ne mișcam ca niște umbre. Deasupra noastră pluteau moliile, pâlpâind, iar sclipirile florilor construiau felinare... Tot parfumul pădurii se trezise la viață. Numai noi eram purtătorii morții...

Armele soldaților fuseseră acoperite, pentru ca lucirea lor să nu-i trădeze. Vârfurile lăncilor, înnegrite. Nici o scânteiere metalică, la vreunul dintre noi. Pe tunicile soldaților, Roata lui Luka, pentru ca prietenii să nu fie confundați cu dușmanii, o dată intrați în Sirk. Lur alesese simbolul negru al lui Khalk'ru, dar nu fusesem de acord.

Am ajuns la locul în care hotărâsem să lăsăm caii. Ne-am despărțit în tăcere. Sub conducerea lui Tibur și Rascha, un grup s-a strecurat prin pădure și prin desișul de ferigi, către marginea luminișului din fața punții mobile.

Împreună cu mine și cu Femeia-Care-Face-Vrăji au venit câteva zeci de nobili, Ouarda și fetele goale, o sută de soldați cu arcuri și tolbe atârnate în spate. Mai aveau securi scurte, de luptă, săbii și pumnale. Cărau scări lungi din frânghie, pe care îi pusesem să le facă după modelul celor folosite în alte timpuri, când avusesem de rezolvat probleme asemănătoare. Duceau și scări din lemn, la fel de lungi, flexibile. Eu eram înarmat doar cu o secure și un paloș. Lur și nobilii aveau ciocane și săbii.

Ne-am îndreptat spre torentul al cărui vuiet devenea tot mai puternic, cu fiecare pas.

M-am oprit brusc și am tras-o pe Lur lângă mine.

— Femeie-Care-Faci-Vrăji, poți vorbi, într-adevăr, cu lupii tăi?

— Da, Dwayanu.

— M-am gândit că n-ar fi rău să atragem privirile apărătorilor spre altă parte a parapetului. Dacă lupii s-ar lupta și ar urla în celălalt colț al fortificației, amuzându-i pe paznici...

A scos un țipăt grav, ca un urlet de lupoaică. Imediat a apărut lângă ea lupul cel uriaș, care o salutase rândul trecut. Blana de pe ceafă i s-a zbârlit, văzându-mă, dar n-a scos nici un sunet. Lur s-a lăsat în genunchi lângă el, i-a luat capul în mâini și i-a șoptit ceva. Fiara a dispărut, la fel de brusc cum apăruse. Femeia s-a ridicat, având în priviri ceva din focul verde care ardea în ochii sălbăticiunii.

— Paznicii or să aibă parte de-o distracție pe cinste!

Am simțit un fior de-a lungul șirei spinării. Asta era vrăjitorie curată! N-am zis însă nimic. Ne-am continuat drumul în tăcere, până la locul din care privisem stânca. Am dat ferigile deoparte și ne-am apropiat de fortăreață.

În dreapta, destul de aproape, se înălța peretele stâncii care, trecând peste torentul în clocot, alcătuia cel dintâi bastion. Tufișurile care ne ascundeau se cățărau pe ea, ca niște valuri verzi năvălind dinspre temelie. Între noi și șanțul de apărare se întindea un spațiu de vreo zece pași, sterp din cauza picăturilor fierbinți. Zidurile fortărețci erau doar la o aruncătură de suliță. Atingeau stânca undeva, sus, într-un punct abia vizibil din pricina voalurilor groase de aburi. Iată ce mă făcuse să spun că veriga noastră cea mai slabă se afla în locul în care apărarea fortăreței era, și ea, cea mai slabă! Pentru că în colțul acela nu stătea nici o santinelă. Considerau că nu-i nevoie, dat fiind căldura și vaporii geyserului. Cum să traverseze cineva torentul chiar la izvor, în zona cea mai fierbinte? Cine ar fi putut urca pe stânca netedă, verticală, alunecoasă? Dintre toate pozițiile, aceasta părea de necucerit, deci nu avea nevoie să fie păzită. Dar dacă știai cum să procedezi, constituia locul cel mai potrivit să ataci...

Am privit atent. Pe o distanță de două sute de pași, nici un paznic. De undeva, din spatele fortăreței, sclipea un foc. Arunca umbre mișcătoare pe terasele de stânci prăbușite lângă culme. Un lucru bun, pentru că, atunci când vom ajunge acolo, vom fi și noi doar niște umbre mișcătoare. I-am făcut semn Ouardei și i-am arătat pietrele pe care urmau să se cațăre fetele dezbrăcate. Erau alături de culmea care se curba sub parapet. Aveau înălțimea a douăzeci de oameni... Și-a chemat fetele și le-a explicat. Au dat din cap, privind iute spre cazanul șanțului de apărare, apoi spre prăpăstia alunecoasă. Unele dintre ele tremurau... Nu le-am condamnat pentru asta...

Ne-am dus spre temelia stâncii. Existau destule crăpături de care să se agațe cârligele treptelor de frânghie. Le-am desfășurat, apoi am proptit de piatră scările de lemn. Am arătat spre toboganul care

reprezenta cheia spre Sirk și le-am sfătuit, cât de bine m-am priceput, pe cele ce urmau să se cațăre. Știam că terasele nu erau mai largi decât un lat de palmă, dar ici, colo existau adâncituri, ieșituri în care îți puteai propti picioarele, agăța degetele, din moment ce se vedeau fire de ferigă.

Hai! Aveau curaj, fetele acelea subțiri! Le-am prins de cingători funii lungi, pe care le desfășuram, pe măsură ce urcau. S-au uitat una la alta, la fețele lor vopsite și au zâmbit. Prima s-a cățărat spre tobogan, ca o veveriță, agățându-se cu mâinile și picioarele. A dispărut într-o clipă, verdele și negrul ce-i dungau trupul pierzându-se în verdele și negrul stâncii. Prima frânghie îmi aluneca încet, încet printre degete.

I s-a adăugat alta, apoi alta, până când s-au adunat șase frânghii cățărătoare. Au pornit și celelalte, funiile lor fiind ținute de mâinile puternice ale Femeii-Care-Face-Vrăji.

Hai! Ce pescuit bizar! Care-și propunea să țină fetele-pești afară din apă! Încet (Doamne, cât de încet!), frânghiile îmi alunecau printre degete... Și printre degetele lui Lur... Încet... Încet... Dar tot mai sus.

Probabil că prima fată a ajuns acum deasupra cazanului... Am avut o imagine fugară a căderii ei de pe piatra alunecoasă și a aburului din izvor învăluind-o...

Firul s-a oprit în mâna mea. S-a oprit, apoi s-a întins din nou, atât de iute, că mi-a tăiat pielea! S-a oprit iar... Ca o undiță de care se prinsese un pește mare... Am simțit funia smucindu-se. Fata căzuse! Carnea i se dizolva în cazan...

S-a oprit și a doua frânghie, s-a întins, apoi s-a smucit... Și a treia...

Trei fete pieriseră!

I-am șoptit lui Lur:

— Au căzut trei!

— Iar la mine două! mi-a răspuns ea.

Am observat că ținea ochii închiși, dar mâinile care prindeau frânghiile erau nemișcate, sigure.

Dispăruseră cinci dintre fetele zvelte! Rămăseseră doar șapte.

Luka, răsucește-ți roata!

Încet, încet, oprindu-se des, funiile rămase îmi alunecau printre degete. Acum, cea de-a patra fată ajunsese, pesemne, deasupra șanțului... Deasupra parapetului... Inima îmi bătea să-mi sară din piept...

Doamne! Căzuse și ea!

— Alta! i-am șoptit lui Lur.

— Și alta! mi-a răspuns ea, aruncând frânghia din mână.

Au rămas doar cinci! Doar cinci! *Luka, îți voi ridica un templu în Karak, doar pentru tine, zeiță milostivă!*

Ce-a fost asta? O tragere repetată de funie! Semnalul! Una reușise să treacă! Fii slăvită și binecuvântată, fată subțirică!

— A rămas doar una, Dwayanu! mi-a șoptit Femeia-Care-Face-Vrăji.

Am gemut, uitându-mă la ea...

Din nou o întindere a frânghiei! Scăpase încă una!

— Ultima de la mine a trecut! mi-a șoptit apoi și Lur.

Trecuseră trei! Trei care stăteau ascunse printre stânci! Pescuitul se terminase. Sirk se afla, pe trei sferturi, în mâna mea! Îl prinsesem în laț!

Mă cuprinsese o slăbiciune pe care n-o cunoscusem niciodată. Fața lui Lur era albă ca varul, cu cearcăne negre sub ochii sclipitori.

Venise rândul nostru. Fetele care căzuseră vor avea curând tovarăși...

Am luat frânghia din mâna lui Lur și am transmis mesajul. Mi s-a răspuns imediat. Am legat de capetele celor trei corzi niște funii groase.

Au pornit în sus, tot mai sus...

Apoi a venit rândul scării de frânghie. Podul pe care urma să mergem. Un pod ușor, dar solid. Cu trepte din lemn, cu cârlige la capăt, care, o dată prinse, nu se mai desprindeau. Scara a lunecat în sus... Deasupra ferigilor... Prin răsuflarea fierbinte a cazanului... Ascunsă în răsuflarea aceea... Ascunsă de ceața verde de pe stâncă... Urca, urca mereu...

Cele trei fete o ridicau repede. Scara a vibrat în mâinile mele, s-a oprit! I-am fixat capătul pe pământ.

Drumul spre Sirk era deschis!

M-am întors spre Femeia-Care-Face-Vrăji. Rămăsese privind în depărtare. În ochi îi lucea lumina verde a lupilor ei. Deodată, prin vuietul torentului, am auzit urletul fiarelor sale. Undeva, departe.

S-a relaxat și mi-a zâmbit.

— Da, pot vorbi cu lupii, Dwayanu!

Am încercat scara. Era bine întinsă.

— O să urc primul, Lur. Să nu mă urmeze nimeni până nu ajung sus. După aceea, Dara și Naral. Să-mi asigure spatele.

Ochii lui Lur au scânteiat.

— Te urmez eu! Căpitanii tăi or să vină după mine!

M-am gândit. Bine, așa să fie!

— Cum dorești, Lur. Dar să nu urci până n-am ajuns sus. După aceea, Ouarda să trimită soldații. Să nu se cațăre mai mult de zece o dată! Să-și lege cârpe peste gură și nas înainte de a porni. Numeri încet până la treizeci și apoi trimiți următorul grup. Leagă-mi securea și sabia la spate, Lur! Aveți grijă să-și țină toți armele așa. Urmăriți cum îmi folosesc mâinile și picioarele!

M-am apucat cu brațele de scară, ținându-mi picioarele depărtate, apoi am început să urc, ca un păianjen. Încet, ca să învețe și ei. Scara se clătina puțin, dar fusese întinsă bine.

Am ajuns deasupra crângului de ferigi... Apoi la marginea torentului... Deasupra lui... Curentul se zvârcolea sub mine, mă atrăgea, răsuflarea fierbinte a geyserului vrând, parcă, să mă transforme într-o stafidă... Nu vedeam decât treapta de deasupra mea.

Slavă lui Luka pentru asta! Deoarece, dacă eu nu zăream mai nimic, nici alții nu mă puteau zări pe mine!

Am trecut de izvor, am trecut de stâncă, am ajuns lângă parapet. Am sărit și m-am ascuns printre pietre. Am scuturat scara. Un răspuns imediat. Se simțea o greutate la capătul ei... Care creștea mereu...

Mi-am dezlegat securea și sabia.

— Dwayanu!

M-am întors. Erau cele trei fete. Am început să le laud, reținându-mi râsul. Verdele și negrul curseseră, se combinaseră în șuvoaie grotești...

— Sunteți nobile! Începând chiar de acum! Verdele și negrul vor fi blazonul vostru! Mult timp se va pomeni în Karak despre ce ați săvârșit voi în noaptea asta!

M-am uitat spre fortificație. Până la ea se întindea o suprafață netedă, de piatră și nisip, lată cam cât jumătate din bătaia unei săgeți. Un grup de soldați stătea în jurul focului, iar un altul, mai mare se afla lângă parapet, aproape de turnurile ce încadrau puntea mobilă. Și mai mulți se găseau însă la celălalt capăt al zidului, privind lupii.

Cele două turnuri se ridicau direct din temelia de piatră. Cel din stânga era doar un perete neted. Cel din dreapta avea o poartă largă, deschisă, nepăzită. Dacă nu luam în seamă soldații de lângă foc... Între turnuri, o rampă lată, ce ducea la podul mobil.

Am simțit o atingere pe braț. Lur ajunsese lângă mine. Imediat după ea au sosit cei doi căpitani. Apoi, unul câte unul, soldații. I-am pus să-și încordeze arcurile, să-și scoată săgețile. S-au topit în întunericul verde și, la adăpostul stâncilor, s-au pregătit.

O zguduire... Două zguduiri... Un țipăt țâșnind ca o săgeată prin vuietul torentului! Scara tremura, se răsucea... Din nou, un strigăt disperat... Apoi scara s-a prăbușit...

— Dwayanu, s-a rupt scara?

Ai! Ouarda!

— Potolește-te, Lur! Cred că au auzit țipătul! Scara nu avea cum să se rupă!

— Trage-o sus, Dwayanu!

Am ridicat-o împreună. Era ușoară așa că am săltat-o repede.

Fusese retezată cu o lovitură de cuțit sau de secure.

— Trădare!

— Dar cum?... Cu Ouarda de pază?...

M-am ghemuit în umbra stâncilor.

— Dara, anunță soldații! Spune-i lui Naral să se strecoare la celălalt capăt al șirului! Când voi da semnalul, să înceapă să zboare săgețile. Să tragă doar de trei ori. Prima dată în cei din jurul focului, iar după aceea în paznicii de lângă turnuri. Apoi să mă urmeze. Ai înțeles?

— Am înțeles, stăpâne!

Ordinul a fost transmis de-a lungul șirului. Am auzit zbârnâitul corzilor.

— Sunt mai puțini decât mi-ar fi plăcut, Lur, dar nu avem ce face, trebuie să atacăm. Nu putem ieși din Sirk decât pe drumul pe care o să ni-l croim cu sabia.

— Știu... Mă gândeam la Ouarda... a spus ea, cu o voce tremurătoare.

— E în siguranță. Dacă trădarea s-ar fi întins, am fi auzit zgomot de luptă. Nu mai avem timp de vorbit, Lur! Trebuie să acționăm iute! După ce-și va lua zborul și cel de-al treilea val de săgeți, vom năvăli spre turnurile de lângă poartă.

Am dat semnalul. Arcașii s-au ridicat, iar săgețile au țâșnit spre cei din jurul focului. Puțini dintre ei au rămas în viață... Imediat, al doilea nor ucigător s-a abătut asupra celor de lângă poartă.

Hai! Ce țintași dibaci! Cum cădeau dușmanii! Încă o dată!

Șuierat de săgeți. Cântec de corzi de arc. Doamne, asta însemna să trăiești din nou!

Am sărit de pe stânci, urmat de Lur. Femeile au năvălit după noi. Ne-am repezit drept spre turnuri. Când soldații de la capătul parapetului au realizat ce se întâmplă, noi ajunsesem deja la jumătatea drumului.

S-au auzit strigăte, sunet de trâmbițe, iar aerul a tremurat sub bubuitul unui gong imens, din bronz, ce dăduse alarma în cetatea care dormea. Am grăbit pasul. Sulițe cădeau asupra noastră, în jurul nostru șuierau săgeți. De pretutindeni se iviseră paznici, încercând să ne oprească.

Am ajuns la turnurile ce supravegheau podul și ne-am năpustit înăuntrul celui deschis!

Nu toți. O treime căzuseră, loviți de lănci și săgeți. Am trântit poarta în urma noastră, am tras zăvoarele masive care o încuiau. Exact la timp. De partea cealaltă se auzeau izbiturile paznicilor înșelați.

Camera în care ne ascunsesem era din piatră, mare, goală. Nu exista altă ieșire în afară de ușa grea pe unde intrasem. Mi-am dat seama imediat de motiv: cei din Sirk nu se așteptaseră să fie atacați dinăuntru. În zid erau deschideri pentru tras cu arcul în cei aflați dincolo de șanțul de apărare; și platforme pentru arcași. Într-o parte se aflau roți zimțate și manivele, care ridicau sau coborau puntea. M-am repezit la ele și am început să le învârt. Roțile s-au răsucit, iar podul a început să coboare!

Femeia-Care-Face-Vrăji a sărit pe o platformă pentru arcași, s-a aplecat în afară, și-a dus cornul la buze și a scos un sunet prelung. Semnalul pentru Tibur și oamenii lui.

Bocănitul în poartă încetase. Loviturile se transformaseră în izbituri puternice, ritmate, de berbec. Lemnul gros tremura sub ele, iar zăvoarele scârțâiau. Lur mi-a zis:

— Podul e coborât, Dwayanu! Tibur năvălește pe el. Se luminează, au apărut zorile... Și-au adus și caii!

Am blestemat:

— Luka, fă-i să nu le vină ideea să treacă peste punte călare!

— Au făcut-o deja! El, Rascha și încă o ceată... Restul au descălecat...

Hai!

— Trag în ei cu săgeți, de pe zidul fortăreței! Lăncile plouă asupra lor... Sirk își ia vama...

Dinspre porți s-a auzit un trosnet. Lemnul plesnise...

Un tumult furios. Strigăte și țipete. Zăngănit de săbii izbind în săbii, șuier de săgeți. Și peste toate, râsul lui Tibur.

Berbecul nu mai forța intrarea.

Am tras zăvoarele, ținând securea pregătită și am întredeschis ușa grea, ca să privesc afară.

Soldații din Karak năvăleau pe rampa dinspre pod.

Am deschis poarta larg. În jurul turnului, mormane de apărători ai fortăreței, morți...

Am ieșit și soldații m-au văzut.

— Dwayanu! a răsunat strigătul lor.

Din fortăreață s-a auzit iar chemarea gongului uriaș, care avertiza Sirkul.

Sirkul care nu mai dormea!

20

„Adio, Tsantawu"

DINSPRE SIRK se auzea un zgomot ca o zumzăială într-un stup stârnit. Sunet de trâmbițe, bubuit de tobe. Dangăt de gonguri din bronz răspunzând celui ce bătuse în inima ascunsă a cetății violate. Iar femeile-soldat din Karak năvăleau peste pod, umplând tot spațiul din spatele fortărcței.

Fierarul și-a întors armăsarul și s-a oprit în fața mea.

— Pe toți zeii, Tibur! Bun lucru ai făcut!

— Nu atât de bun precum cel făcut de tine, Dwayanu! Tu ai văzut, ai știut și ai declanșat totul. Noi, doar am continuat...

Spunea adevărul și, în momentul acela, omul aproape că începuse să-mi placă. Pe viața mea, nu fusese o joacă să conduci șarja peste pod! Fierarul era un adevărat soldat! Dacă mi-ar fi doar pe jumătate loial, Khalk'ru n-avea decât s-o ia pe Femeia-Care-Face-Vrăji!

— Curăță fortăreața, Izbitor-în-Nicovală! N-am chef de săgeți în spate!

— S-a făcut, Dwayanu!

Cetatea era acum curată, măturată de săbii, lănci, sulițe și săgeți.

Bubuitul gongului din bronz a încetat în mijlocul unei lovituri.

Armăsarul meu mi-a pus botul pe umăr, respirându-mi ușor în ureche.

— Nu mi-ai uitat calul! Dă-mi mâna, Tibur!

— Tu vei fi cel care va conduce atacul, Dwayanu!

M-am aruncat în șa. Am galopat, cu securea ridicată, prin spațiul liber din fața orașului. Alcătuiam un vârf de lance, cu Tibur în stânga, Femeia-Care-Face-Vrăji în dreapta și soldații gonind după noi.

Am năvălit spre porțile mărginite de stânci ale orașului Sirk.

Un val viu s-a ridicat să ne respingă. Ciocanele zburau, securile despicau, lănci, sulițe și săgeți plouau asupra noastră... Calul meu s-a împiedicat și s-a prăbușit, nechezând, cu piciorul din spate retezat. Am simțit o mână apucându-mă de umăr și ridicându-mă. Femeia-Care-Face-Vrăji îmi zâmbea. Tăiase cu sabia brațul celui ce încercase să mă tragă între morți. Am croit, cu securea și cu paloșul, un cerc în jurul nostru, apoi m-am aruncat pe spatele unui cal sur, al cărui stăpân căzuse, ciuruit de săgeți.

Am înfruntat valul viu care ne înconjura.

Lovește! Taie cu sabia, retează cu securea! Taie, spintecă, despică!

Valul care ne încercuise a fost respins și ne-am apropiat de oraș.

Mi-am oprit calul. Sirk se afla în fața noastră... Dar prea îmbietor...

Era cuibărit într-o adâncitură, înconjurat de niște ziduri negre, verticale, de neescaladat. Marginea terenului pe care ne aflam se găsea deasupra acoperișurilor caselor ce se înșirau la o bătaie de săgeată de noi. Un oraș frumos. Fără citadele sau forturi, fără temple sau palate. Doar vreo mie de locuințe din piatră, cu acoperișuri turtite, cu grădini întinse în jur, despărțite prin străzi largi, mărginite de copaci. În spatele orașului, câmpuri roditoare și livezi înflorite.

Nici o armată nu înainta împotriva noastră! Drumul era deschis!

Prea deschis.

Am observat o sclipire de armă printre case. Apoi zgomot de securi, trâmbițe care răsunau, răpăit de tobe.

Hai! Barau străzile cu trunchiuri de copaci, pregătindu-ne sute de ambuscade, convinși că vom năvăli în forță.

Întinzând o cursă în care să-l prindă pe Dwayanu!

O tactică bună. Cea mai bună apărare. O întâlnisem în multe războaie cu barbarii. Însemna că trebuia să luptăm pas cu pas, că fiecare casă se transforma într-un fort, că săgețile puteau veni dinspre oricare fereastră sau acoperiș. Aveau o căpetenie capabilă să pregătească o asemenea primire, într-un timp atât de scurt! Am simțit că-l respect pe conducătorul acela, indiferent cine era el. Alesese singura strategie

care-l putea duce la victorie. Dacă atacanții n-ar fi știut cum să-o contracareze....

Iar eu știam, învățasem lucrul ăsta luptând.

Cât timp putea rezista Sirk, cu cele o mie de mici forturi ad-hoc ale sale? Aici era pericolul apărării. Locuitorii unui oraș în care a pătruns dușmanul au tendința de a năvăli peste invadatori, așa cum fac albinele sau furnicile când le zgândări cuibul. Nu există conducător suficient de puternic, ca să-i rețină. Dacă fiecare casă din Sirk ar rămâne legată de celelalte, fiecare o parte activă a întregului, atunci orașul ar fi de necucerit. Dar ce se va întâmpla când vor începe să cadă, una câte una? Când vor fi izolate? Vor mai respecta voința conducătorului?

Hai! Atunci disperarea va pătrunde prin fiecare crăpătură, vor fi trași afară de furie, de deznădejde, ca de o funie. Vor ieși să ucidă sau să fie uciși. Iar stânca se va prăbuși, pietricică după pietricică. Prăjitura va fi mâncată de atacatori încet, bucată cu bucată...

Am împărțit soldații și am trimis o parte în Sirk, detașamente mici, cu sarcina de a se desfășura și de a profita de orice adăpost. Urmau să ocupe rândul exterior de case, cu orice preț, trăgând apoi cu arcurile în apărători, în timp ce ceilalți își vor croi drum printre clădiri. După aceea, alții urmau să atace casele vecine, dar având grijă să nu se îndepărteze de camarazii lor și nici de drumul principal, care străbătea orașul.

Aruncasem o plasă peste Sirk și nu vroiam să-i rup ițele...

Între timp, se făcuse ziuă...

Soldații au început să înainteze. Am văzut săgețile țâșnind dintr-o parte în alta, șuierând ca niște șerpi... Am auzit securile sfărâmând ușile...

Hai! Pe unul din acoperișuri flutura drapelul din Karak! Apoi pe altul!

Murmurul din Sirk era tot mai puternic, căpătând o notă de nebunie. *Hai!* Știam că n-or să reziste multă vreme ciugulelii! Recunoșteam zgomotul. Curând va deveni frenetic, apoi se va transforma în urlet de disperare!

Hai! Nu va dura mult și vor năvăli afară din case!

Tibur blestema, lângă mine. M-am uitat spre Lur, care tremura. Soldații mormăiau, ținuți în lesă, nerăbdători să înceapă odată lupta. Le-am văzut ochii albaștri, aspri, reci. Fețele lor, sub coifuri, nu erau

de femei, ci de războinici. Cei care ar fi apelat la mila lor feminină s-ar fi înșelat amarnic.

— Pe Zarda! Lupta o să se termine înainte de a apuca să tragem sabia din teacă!

Am râs:

— Răbdare, Tibur! Răbdarea este arma noastră. Ar fi și arma cea mai de temut a celor din orașul Sirk, dacă ar ști... Vom aștepta să-și piardă firea.

Zarva devenise și mai puternică. În capul străzii apăruseră vreo cincizeci de soldați din Karak, ținând piept mai multor dușmani, care primeau întăriri. Cei veniți să-i sprijine năvăleau pe aleile laterale sau săreau de pe acoperișurile ori de la ferestrele caselor asediate.

Era momentul pe care îl așteptasem.

Am dat un ordin. Am lansat strigătul de luptă și ne-am repezit asupra lor. Cercetașii noștri s-au dat la o parte, făcându-ne loc să pătrundem în rândurile dușmane. I-am luat cu asalt pe apărători, dar aceștia luptau cu încăpățânare, chiar în timp ce cădeau, și multe șei de nobili au rămas goale și mulți cai s-au prăbușit înainte de a cuceri primul punct de rezistență.

Hai! Și cum se mai băteau cei din spatele baricadei construite din copaci tăiați în grabă! Femei, bărbați, chiar copii care abia puteau să întindă arcul sau să înfigă cuțitul!

Soldații din Karak începuseră să-i hărțuiască din lateral, să tragă în ei de pe acoperișurile caselor abandonate de apărători. Luptam contra celor din Sirk așa cum plănuiseră ei să lupte contra noastră. La un moment dat, cei care ni se împotriviseră au fugit, iar noi am trecut de baricadă. Am ajuns, luptând, în inima Sirkului, o piață mare, frumoasă, împodobită cu fântâni și flori. Apa fântânilor devenise purpurie, iar florile dispăruseră, atunci când am părăsit piața...

Plătisem scump victoria. Jumătate din nobili fuseseră uciși. O lance mă izbise în coif și asupra mea se abătuse o furie cumplită. Cu capul gol, acoperit de sânge, călăream, urlând, cu sabia înroșită în mână. Naral și Dara fuseseră rănite, dar îmi apărau încă spatele. Femeia-Care-Face-Vrăji, Fierarul și tovarășul lui cu cicatrice rămăseseră neatinși.

Deodată, un tropot de copite. În fața noastră a răsărit un val de călăreți. Am gonit spre ei, ne-am izbit ca două talazuri, ne-am învălmășit. Săbiile scânteiau, ciocanele loveau, securile spintecau!

Hai! Dar acum lucrurile ajunseseră așa cum le știusem dintotdeauna, așa cum îmi plăceau mie!

Ne zvârcoleam într-un vârtej nebunesc. Am privit spre dreapta și am văzut că Femeia-Care-Face-Vrăji fusese despărțită de noi. Iar Tibur dispăruse... Oriunde ar fi fost, eram convins că-și purtau singuri de grijă...

Loveam în stânga și în dreapta cu sabia. În fruntea celor care mi se împotriveau, lupta un bărbat oacheș... Un bărbat oacheș ai cărui ochi negri priveau drept într-ai mei... Iar alături de el, o persoană zveltă, cu ochi căprui, care mă fixau... Fără întrerupere... În ochii negri se citeau înțelegerea și regretul. Cei căprui erau plini de ură.

Ochii aceia, negri și căprui, au trezit ceva în sufletul meu... Chemau ceva din adâncul lui... Ceva care dormea...

Mi-am auzit vocea ordonând să se oprească lupta. Brusc, orice zgomot al bătăliei a încetat. Războinicii din Sirk și Karak au rămas tăcuți, uimiți, privind spre mine. Mi-am mânat calul peste leșuri, uitându-mă adânc în ochii cei negri.

Mă întrebam de ce aruncasem sabia... De ce mă oprisem... De ce tristețea din ochii aceia îmi sfâșia sufletul...

Bărbatul cel oacheș a vorbit. A spus doar două cuvinte:

— Leif! Degataga!

... Degataga...

Atunci, ceea ce dormea în mine s-a trezit, năvălind la suprafață... Zdruncinându-mi creierul... Trăgând de el... Scuturându-mi fiecare nerv...

Am auzit un strigăt. Vocea Femeii-Care-Face-Vrăji.

Un cal s-a năpustit printre șirurile de soldați. Pe spinarea lui, Rascha, cu dinții rânjiți, privind spre mine cu ochi reci. Și-a ridicat brațul. Pumnalul a scânteiat și s-a înfipt în spatele bărbatului care mă numise Degataga!

Mă numise...

Doamne! Îl recunoscusem!

Tsantawu! Jim!

Lurul care dormise și pe care el l-a trezit se deșteptase acum complet, îmi stăpânea creierul... Eram eu însumi... Uitasem de Dwayanu!

Mi-am îmboldit armăsarul.

Brațul lui Rascha s-a ridicat să izbească iar. Războinicul cu ochi căprui împungea spre el cu sabia, iar Jim căzuse cu capul în coama calului.

I-am prins brațul lui Rascha înainte de a apuca să înfigă din nou pumnalul. I l-am răsucit, l-am tras înapoi și am auzit osul trosnind. A urlat ca un lup.

Un ciocan a șuierat pe deasupra capului meu, cât pe-aci să mă izbească. L-am văzut pe Tibur trăgându-și arma înapoi, de curea.

M-am aplecat și l-am săltat pe Rascha de pe spinarea armăsarului. A întins brațul sănătos, să mă apuce de gât. L-am prins de încheietură și i-am răsucit mâna. I-am frânt-o ca și pe cealaltă.

Calul mi-a sărit într-o parte. L-am luat pe Rascha de gât și am sărit din șa, trăgându-l după mine. Am căzut peste el, l-am ținut sub genunchi, apoi am ridicat piciorul. S-a auzit un zgomot, ca de vreasc rupt. Sfarmă-Spinări n-o să mai frângă nici o spinare, pentru că i-o frânsesem eu pe a lui.

M-am uitat la călărețul cu ochi căprui.

... Evalie!

Am strigat-o:

— Evalie!

Deodată, lupta s-a dezlănțuit din nou în jurul meu. Evalie s-a întors să întâmpine atacul. Am văzut umerii lați ai lui Tibur în spatele ei... L-am văzut azvârlind-o de pe cal... Am văzut în mâna lui stângă o fulgerare... Care se năpustea spre mine...

Cineva m-a aruncat într-o parte. Nu suficient de repede.

Ceva m-a izbit în cap. Am căzut în patru labe, orb, zăpăcit... Am auzit râsul lui Tibur. Încercam să înving amețeala care îmi întunecase vederea. Și greața... Simțeam cum îmi curge sângele de-a lungul feței...

Apoi vârtejul s-a potolit, orbirea a trecut... Zăceam întins pe jos. Sub mine, trupul unui bărbat. Un bărbat care mă privea cu ochi negri, plini de înțelegere și dragoste!

Am simțit o atingere pe umăr și m-am uitat în sus, cu greutate. Era Dara.

— Ai fost la un fir de păr de moarte, stăpâne! Bea asta!

Mi-a dus o cupă la buze. Lichidul amar, arzător a curs prin mine, redându-mi forțele. În jurul meu, un cerc de femei-soldat care mă păzeau, înconjurate de altele, călare.

— Mă auzi, Leif? N-am prea mult timp...

M-am ghemuit lângă el.

— Jim! Jim! Doamne, de ce ai venit aici? Ia sabia asta și omoară-mă!

M-a apucat de mână și m-a ținut strâns.

— Nu fi prost, Leif! Nu te-ar ajuta cu nimic... S-o salvezi pe Evalie...

— Trebuie să te salvez *pe tine*, Tsantawu! Să te duc de aici!

— Taci și ascultă-mă. Sunt terminat, Leif... Lama a pătruns prin cămașa de zale, până la plămâni... Mă sfârșesc, Leif... Nu lua lucrurile în tragic, putea să se întâmple în război... Nu-i vina ta...

Pe fața mea lacrimile curgeau amestecate cu sânge...

— L-am omorât, Jim! L-am omorât!

— Știu, Leif... Am văzut... Trebuie să-ți spun ceva...

I-am dus cupa la buze, dar a respins-o.

— Acum... Evalie... Te urăște... Trebuie s-o salvezi... Leif... Chiar dacă nu vrea... Ascultă... Ni s-a transmis din Sirk, prin intermediul pigmeilor, că vrei să ne întâlnim aici. Că ai susținut că ești Dwayanu și că nu-ți amintești nimic altceva, în afară de Dwayanu, numai pentru a cuceri puterea. Intenționai să vii în Sirk și să conduci lupta împotriva celor din Karak. Vroiai să te ajut... Aveai nevoie de Evalie ca să-i convingă pe pigmei...

— Nu ți-am trimis nici un mesaj, Jim!

— Acum știu... Atunci însă am crezut... Îl salvasei și pe Sri de lupi și o înfruntasei pe Femeia-Care-Face-Vrăji...

— Jim, cât timp a trecut între salvarea lui Sri și sosirea mesajului mincinos?

— Două zile... Ce contează? I-am spus lui Evalie ce nu era în regulă cu tine... N-a înțeles... Dar a avut încredere în mine... Mă duc, Leif...

I-am ținut cupa să bea, iar lichidul arzător i-a dat putere.

— Am ajuns în Sirk... Sunt două zile de atunci... Am traversat râul împreună cu Sri și cu douăzeci de pigmei... A fost ușor... Prea ușor... N-a urlat nici un lup, deși ne pândeau... Am așteptat, apoi a urmat atacul și am știut că... Am fost prinși în capcană... Cum ai trecut peste geyser? Nu contează... Dar... Evalie crede că tu ai trimis mesajul... Că ai trădat...

Ochii i s-au închis. Mâinile îi erau reci.

— Tsantawu, frate, să nu crezi asta! Tsantawu, întoarce-te! Spune ceva!

Și-a deschis ochii, dar vorbea atât de slab, încât abia am reușit să-l aud.

— Nu mai ești Dwayanu, Leif? Nici n-o să mai fii de aici încolo?

— Nu, Tsantawu! Dar nu mă părăsi!

— Luptă-te... Să-l păstrezi în minte... Pe Leif... Salveaz-o pe... Evalie...

Vocea îi era tot mai slabă.

— Adio, Degataga... N-a fost vina ta...

Pe fața-i palidă a trecut un zâmbet ironic.

— Nu ți-ai... ales tu... blestemații... de strămoși... ghinion... ne-am distrat... de minune... împreună... salveaz-o... pe Evalie...

Apoi pe buze i-a apărut o spumă sângerie.

Jim murise... Murise!

Tsantawu nu mai era!

CARTEA LUI LEIF

21

Întoarcerea în Karak

M-AM APLECAT deasupra lui Jim și i-am sărutat fruntea, apoi m-am ridicat. Eram incapabil să fac ceva, din cauza tristeții. Dar sub această incapacitate se ascundeau o furie arzătoare și o oroare fără margini. O furie de moarte împotriva Femeii-Care-Face-Vrăji și a Fierarului. Oroare față de mine însumi, față de ce deveniscm. Față de Dwayanu.

Trebuia să-i găsesc pe Tibur și pe Lur. Însă înainte aveam un lucru de îndeplinit. Ei și Evalie mai puteau aștepta.

— Dara, luați-l și duceți-l într-una din case.

Le-am urmat, în timp ce cle îl purtau pe Jim. Luptele continuau undeva, departe. Aici rămăseseră doar morții... Bănuiam că Sirk opunea o ultimă rezistență în vreun loc din capătul văii.

Am intrat, împreună cu Dara, Naral și câteva fete, pe ușa sfărâmată a ceea ce fusese, cu o zi înainte, o casă frumoasă, care avea în centru o încăpere înconjurată de coloane. Soldații au rămas afară, păzind intrarea. Am dat ordin să fie strânse mesele, paturile și tot ce putea să ardă, după care să fie clădit un rug. Dara mi-a zis:

— Stăpâne, lasă-mă să-ți curăț rana!

M-am trântit pe un scaun și am rămas gânditor, în timp ce ea îmi spăla crestătura de la cap cu un vin care mă ustura. Dacă lăsam deoparte indolența aceea ciudată, mintea îmi rămăsesc limpede. Eram

Leif Langdon. Dwayanu nu-mi mai stăpânea spiritul și nici n-o s-o mai facă vreodată! Trăia încă, undeva, în mine, dar șocul recunoașterii lui Jim îl dizolvase în Leif Langdon. Așa cum două curente se amestecă într-unul singur, cum două picături se unesc, cum două metale diferite alcătuiesc un aliaj.

Ca un cristal de limpezi îmi erau amintirile a tot ce auzisem și văzusem, spusesem și făcusem, din clipa în care fusesem aruncat de pe podul Nansur. La fel de limpezi, chinuitor de limpezi, se dovedeau și cele din vechime. Dwayanu nu murise, rămăsese o parte a mea, însă eu eram mai puternic. Mă simțeam în stare să-i folosesc forța, priceperea, așa că nu mai reușea să mă manevreze. Dețineam controlul. Eu eram stăpânul!

Mă gândeam, stând acolo, că, dacă vroiam s-o salvez pe Evalie și să duc la bun sfârșit, chiar de-ar fi fost să mor, ceea ce-mi propusesem eu, trebuia să rămân, în aparență, Dwayanu... În el stătea puterea mea. Schimbarea care avusese loc în sufletul meu era greu de explicat soldaților. Ei credeau în mine și mă urmau în calitate de Dwayanu. Dacă Evalie, care mă cunoscuse pe când fusesem doar Leif, care mă iubise și care-mi auzise argumentele, nu reușise să înțeleagă, cum ar fi reușit soldații? Nu, nu trebuia să se vadă nici o schimbare...

Mi-am pipăit capul. Tăietura era adâncă, lungă. După toate aparențele, doar rezistența deosebită a craniului făcuse să nu fie despicat...

— Dara, ai văzut cine m-a rănit?

— Tibur, stăpâne!

— Dacă a încercat să mă ucidă, de ce nu și-a terminat treaba?

— Până acum, mâna stângă a lui Tibur a adus întotdeauna moartea. Te-a văzut căzând și a crezut că ai murit.

— Iar moartea a trecut la un fir de păr de mine... Și m-ar fi luat, dacă nu m-ar fi împins cineva. Tu ai fost, Dara?

— Eu, Dwayanu! L-am văzut ducându-și mâna la cingătoare și am știut ce are de gând să facă. M-am aruncat la picioarele tale, să nu mă vadă.

— De ce? Ți-a fost frică de Tibur?

— Nu. Vroiam să nu-și dea seama că a ratat.

— Pentru ce?

— Ca să ai mai multe șanse de a-l ucide, stăpâne! Puterea ta scăzuse, când ți-ai văzut prietenul murind.

Am aruncat iute o privire spre căpitanul meu cu ochi curajoși. Cât de multe știa? O să aflu mai târziu... M-am întors spre rug. Era aproape gata.

— Cu ce a aruncat în mine, Dara?

A scos de la cingătoare o armă ciudată, cum nu mai văzusem vreodată. Avea un vârf ascuțit, ca de pumnal, cu patru proeminențe laterale, ascuțite ca briciul. Mânerul era lung de opt inchi, rotund. Semăna cu o lance în miniatură. Cântărea cam cinci livre și fusese făcută dintr-un metal pe care nu-l cunoșteam. Mai greu și mai tare decât oțelul călit. Un fel de cuțit de aruncat... Însă nici o cămașă de zale n-ar fi rezistat în fața vârfului cu tărie de diamant, zvârlit cu forța Fierarului. Dara mi l-a luat din mână și a împins mânerul scurt. Imediat, marginile tăioase au țâșnit în afară. Capetele lor erau îndoite ca niște cârlige. O sculă diabolică. O dată înfiptă, nu puteai s-o scoți decât lărgind rana, iar dacă o împingeai, marginile se desfăceau și mai mult, sfâșiind carnea... Am luat-o din mâna Darei și am pus-o la cingătoare. Dacă avusesem vreo îndoială privind ceea ce trebuia să-i fac lui Tibur, acum nu mai aveam nici una.

Rugul era gata. M-am dus la Jim, i-am sărutat ochii și i-am pus o sabie în mâna moartă. Am golit camera de draperiile bogate și le-am întins peste el. Apoi am izbit în cremene. Lemnul uscat, rășinos, s-a aprins imediat. Am privit cum creșteau flăcările, până când fumul și focul au alcătuit un baldachin deasupra lui...

Am ieșit din casă, în mijlocul soldaților, cu ochii uscați, dar cu moartea în suflet.

Sirk fusese cucerit, acum urma jaful. Fumul se ridica din casele golite. Un grup de soldați mâna două șiruri de prizonieri: femei și copii. Mulți erau răniți. Apoi mi-am dat seama că toți cei pe care-i luasem drept copii erau, de fapt, pigmei. Când m-au văzut, femeile-soldat s-au oprit, țepene, privindu-mă cu neîncredere.

Una dintre ele a strigat:

— Dwayanu! Dwayanu trăiește!

Atunci, toate și-au înălțat săbiile, salutându-mă:

— Dwayanu!

Am luat-o deoparte pe femeia-căpitan.

— Ați crezut că Dwayanu e mort?

— Așa am auzit, stăpâne!

— Și se spunea cum ar fi fost ucis?

A ezitat un timp, apoi și-a luat inima în dinți:

— Se zicea că a făcut-o Tibur, din greşeală... Că a vrut să-l lovească pe conducătorul din Sirk, care se pregătea să te ucidă... Dar te-a atins pe tine... Iar trupul ţi-a fost luat de cei din Sirk.... Altceva nu ştiu.

— Bine! Du-te în Karak cu prizonierii. Nu întârzia pe drum şi nu spune nimănui că m-ai văzut. Ţine minte, e un ordin! Pentru moment, zvonurile sunt şi ele bune la ceva...

Femeile-soldat s-au privit între ele, cu înţeles, m-au salutat şi şi-au văzut de drum. Ochii galbeni ai pigmeilor, plini de cea mai veninoasă ură, nu m-au slăbit o clipă, în timp ce treceau prin faţa mea. Am aşteptat, gânditor, să plece. Deci asta era povestea! *Hai!* Se temeau, altfel n-ar fi inventat basmul cu accidentul! M-am decis brusc. N-avea nici un rost să umblu prin Sirk în căutarea lui Tibur. Aş fi fost văzut, iar zvonul ar fi ajuns la urechile lui. Şi ale lui Lur. Trebuia să-l iau prin surprindere. Din Sirk se ieşea printr-un singur loc: peste podul mobil. Aveam să-l aştept acolo. M-am întors spre Dara.

— Mergem la pod. Nu pe drumul ăsta, ci pe alei.

Şi-au întors caii şi, pentru prima oară, mi-am dat seama că fusesem urmat numai de călăreţi şi că făceau parte, toţi, din garda mea personală. Femeile-infanterist călăreau acum armăsari ce purtau, pe şei, însemnele unora dintre nobilii care mă urmaseră atunci când şarjasem, împreună cu Tibur şi cu Femeia-Care-Face-Vrăji, spre Sirk. Naral, văzându-mi uimirea, mi-a zis, obraznică, după obiceiul ei:

— Aceştia îţi sunt credincioşii, Dwayanu! Caii umblau liberi. Sau am avut noi grijă s-o facă... Pentru binele tău, Tibur trebuie să greşească din nou!

Nu i-am răspuns decât după ce am trecut de casele în flăcări şi am ajuns pe o alee ferită. Atunci le-am chemat;

— Naral, Dara, veniţi să discutăm un pic!

Ne-am îndepărtat de ceilalţi şi le-am spus:

— Vă datorez viaţa. Mai ales ţie, Dara! Vreau să vă întreb ceva. Şi vă cer să-mi spuneţi adevărul.

— Îl vei avea, Dwayanu!

— De ce a vrut Tibur să mă omoare?

Naral a răspuns sec:

— Nu numai Fierarul dorea să fii ucis, Dwayanu!

Ştiam, dar vroiam să-i aud părerea.

— Cine mai vrea lucrul ăsta, Naral?

— Lur și majoritatea nobililor.

— De ce? Doar am cucerit Sirkul pentru ei!

— Ai devenit prea puternic, Dwayanu! Lur și Tibur nu se mulțumesc cu locul al doilea sau al treilea. Și, poate, cu nici un loc!

— Au avut ocazii mai bune altă dată...

— Da, dar nu cucerisei încă Sirkul pentru ei! mi-a răspuns Dara.

Iar Naral a adăugat, posomorâtă:

— Dwayanu, îți bați joc de noi! Cunoști motivul mai bine decât oricine! Ai venit aici împreună cu prietenul pe care l-ai părăsit pe patul în flăcări. Toți știm asta! Când aveai să mori tu, avea să moară și el. Nu trebuia să scape și să aducă alți oameni... Fiindcă ei știu că există viață și în alte locuri, că nu Khalk'ru este stăpânul suprem, așa cum susțin nobilii. Deci ați fost atrași în același loc amândoi, și nu numai voi, ci și fata oacheșă a poporului Rrrllya, a cărei moarte sau capturare i-ar fi descurajat pe pitici și i-ar fi adus sub jugul Karakului. Erați toți trei la un loc, deci sosise momentul potrivit! Iar Lur și Tibur au lovit! Ți-au ucis prietenul, au fost cât pe-aci să te omoare și pe tine și au prins-o pe fata oacheșă.

— Ce se va întâmpla, Naral, dacă o să-l omor pe Tibur?

— Va fi război. Și va trebui să te feresti, pentru că nobilii te urăsc, Dwayanu! Spun că ești împotriva obiceiurilor vechi, că vrei să-i înjosești, să ridici oamenii din popor... Că ai de gând chiar să pui capăt Sacrificiului...

Și m-a privit pe furiș.

— Dar dacă ar fi adevărat?

— Acum, majoritatea soldaților sunt de partea ta. Dacă ar fi adevărat, ți s-ar alătura tot poporul. Dar Tibur are prieteni printre războinici, iar Lur e puternică...

A tras, mânioasă, de hățuri.

— Dacă tot te-ai hotărât, ar trebui s-o omori și pe Lur!

Nu i-am răspuns. Am galopat, în tăcere, de-a lungul aleii. Peste tot zăceau morți, iar casele fuseseră jefuite. Am ieșit din oraș și am gonit spre stânci. Am avut norocul să nu fie nimeni pe câmp și am ajuns lângă ziduri neobservați. Ne-am oprit în piața din spatele fortăreței. Am zărit o mulțime de soldați ce mânau prizonieri. M-am vârât în mijlocul călăreților, ținând capul plecat. Dara mă bandajase și-mi pusesem coiful, ca să-mi ascund părul blond. În învălmășeala de acolo, am trecut fără să fim remarcați. Am pătruns pe poarta

turnului unde ne ascunsesem în timp ce luptătorii din Karak năvăliseră peste pod. Am rămas înăuntru, lăsând ușa pe jumătate deschisă. Apoi femeile s-au grupat afară, gata să se apere. Așteptam să apară Tibur.

Grea era așteptarea! Figura lui Jim lângă focul de tabără... Jim zâmbindu-mi în tranșee... Jim aplecat asupra mea, pe când zăceam pe patul de mușchi din valea mirajului... Figura lui Jim pe străzile din Sirk!

Tsantawu! Ai, Tsantawu! Credeai că în pădure găsești doar frumusețe!

Evalie? Nu-mi păsa de Evalie atunci, prins în purgatoriul înghețat și, în același timp, încins, al furiei.

„Salveaz-o pe Evalie!" mă rugase Jim. O s-o salvez pe Evalie. Dar nu mă interesa atât de mult ca Femeia-Care-Face-Vrăji... Avusesem o mulțime de satisfacții alături de Lur... Nici una alături de Evalie...

Figura lui Jim... Iarăși figura lui Jim... Plutea înaintea ochilor mei...

Am auzit o șoaptă:

— Dwayanu! Sosește Tibur!

— Lur e cu el, Dara?

— Nu. E împreună cu un grup de nobili. Râde. O ține în șa, în fața lui, pe fata cea brunetă.

— Cât de departe e, Dara?

— La o bătaie de săgeată. Merge încet.

— Când voi ieși, să te ții aproape de mine. Lupta va avea loc între mine și Tibur. Nu cred că oamenii lui vor îndrăzni să mă atace. Dar dacă or s-o facă...

Naral a râs.

— Dacă vor îndrăzni, le vom tăia gâturile, Dwayanu! Printre prietenii lui Tibur sunt câțiva cu care aș vrea să închei niște socoteli... Îți cer doar să nu-ți pierzi vremea stând de vorbă cu Tibur. Omoară-l imediat! Pe toți zeii, dacă o să te doboare el, ne așteaptă oala de fiert și cuțitele de jupuit!

— O să-l ucid, Naral!

Am deschis încet poarta grea. L-am văzut pe Tibur îndreptându-se spre capătul podului. O ținea pe Evalie aruncată dinaintea lui, pe șa. Părul ei negru-albăstrui îi acoperea fața, ca un voal. Avea mâinile legate la spate, ținute strâns în pumnul lui Tibur. În jurul și

în urma sa, o mulțime de însoțitori. Nobili. În majoritate bărbați. Remarcasem că, în timp ce Femeia-Care-Face-Vrăji avea puțini bărbați în garda ei, Fierarul îi prefera în escorta lui personală. Întorsese capul spre ei, iar vocea îi răsuna, triumfătoare. Râdea în hohote. Piața era aproape goală, între noi nu se mai aflau nici soldați, nici captivi. Mă întrebam pe unde umblă Femeia-Care-Face-Vrăji...

Tibur se apropia mereu...

— Dara, Naral, sunteți gata?

— Gata, stăpâne!

Am împins poarta și am gonit spre Tibur, cu capul plecat, urmat de mica mea trupă. Am răsărit brusc în fața lui, ridicând privirea și arătându-mi fața.

Tibur a înțepenit. A rămas cu ochii ațintiți asupra mea, cu gura căscată. Cei care-l urmau dovedeau aceeași stupefacție. Înainte ca Fierarul să-și revină, am smuls-o pe Evalie de pe șaua lui și am trecut-o Darei.

Apoi am izbit cu sabia spre gâtul lui Tibur. Nu i-am dat nici o șansă. Nu era momentul potrivit pentru gesturi cavalerești. Încercase de două ori să mă ucidă mișelește. Trebuia să termin repede cu el.

Deși lovitura mea fusese rapidă, Fierarul a avut reflexe și mai iuți. S-a aruncat înapoi, a alunecat de pe cal și a căzut, ca o pisică, în picioare. Am descălecat, nelăsându-i timp să azvârle cu barosul și am împuns cu sabia, să-i străpung gâtlejul. A parat lovitura cu ciocanul. Îl apucase o furie oarbă. Barosul a căzut, zăngănind, pe piatră, iar el s-a repezit la mine urlând, m-a prins în brațe, țintuindu-mi mâinile de trup, strângându-mă ca într-un clește de oțel. Încerca să-și strecoare piciorul între picioarele mele, să-mi pună piedică. Răn jea ca un câine turbat și a întins gura spre gâtul meu, vrând să mi-l sfâșie cu dinții.

Coastele mele pârâiau, prinse în strânsoarea puternică. Mă dureau plămânii, iar vederea mi se împăienjenise. Mă zbăteam și mă răsuceam, încercând să scap de mușcătura gurii fierbinți, de ghearele care mă sfâșiau.

Din apropiere se auzeau strigăte. Am văzut, ca prin ceață, cai ce se roteau în jurul nostru... Degetele mâinii stângi au atins brâul, s-au prins de ceva... Semăna cu un mâner de lance...

Lancea diabolică a lui Tibur!

M-am lăsat moale între brațele lui. A izbucnit într-un râs răgușit, triumfător. Și, pentru o clipă, a slăbit strânsoarea!

Fracțiunea aceea de secundă mi-a fost suficientă. Mi-am strâns toate puterile și i-am împins brațele în lateral. Când a dat să mă prindă iar, eu îmi vârâsem deja mâna în cingătoare și trăsesem afară lancea scurtă.

Am ridicat-o și i-am înfipt-o lui Tibur în gât, chiar sub falcă, apoi am apăsat mânerul. Marginile ascuțite ca briciul s-au întins, tăind artere, mușchi... Râsul victorios al lui Tibur s-a transformat într-un gâlgâit hidos. A apucat mânerul și a tras afară arma...

Iar sângele a țâșnit din gâtlejul lui sfâșiat. A mai făcut un pas, apoi s-a împleticit și a căzut... S-a târât, cu degetele încovoiate ca niște gheare, încercând să mă înhațe.

Am rămas pe loc, epuizat, răsuflând greu, cu sângele bubuindu-mi în urechi.

— Bea, stăpâne!

M-am întors spre Dara, care îmi întindea un burduf cu vin. L-am înhățat cu o mână tremurătoare și am sorbit îndelung. Vinul, de calitate, mi-a biciuit simțurile. Am luat brusc burduful de la gură.

— Fata oachcșă din Rrrllya! Nu-i cu tine!

— E aici. Pe un alt cal. A avut loc o luptă, stăpâne!

M-am uitat spre Evalie. M-a privit cu ochii ei căprui, neîndurători.

— Folosește restul vinului să-ți speli fața, stăpâne. Ești plin de sânge. Slavă zeilor, e sângele lui Tibur!

Mi-a adus calul și m-am simțit mai bine în șa. Am aruncat o privire spre Tibur. Degetele lui rămăseseră încovoiate ca niște gheare...

La capătul podului era o companie de arcași din Karak. Și-au ridicat arcurile, salutându-mă:

— Dwayanu! Trăiască Dwayanu!

Garda mea părea ciudat de restrânsă. Am strigat:

— Naral!

— A murit, Dwayanu! Ți-am spus că a avut loc o luptă...

— Cine a ucis-o?

— Nu mai contează. L-am omorât. Iar cei rămași în viață din escorta lui Tibur au fugit. Ce facem acum, stăpâne?

— O așteptăm pe Lur.

— N-o să zăbovim mult, pentru că tocmai sosește.

Am auzit un sunet de corn, am întors capul și am văzut-o pe Femeia-Care-Face-Vrăji galopând spre piață. Avea cozile roșii

despletite și ținea în mână o sabie înroșită de sânge. Părea la fel de epuizată ca și mine. Alături de ea, călărcau câteva dintre slujitoarele sale și câțiva nobili.

Am așteptat-o. S-a oprit lângă mine, privindu-mă cu ochi sălbatici, aprinși.

Ar fi trebuit s-o ucid, ca pe Tibur. Ar fi trebuit s-o urăsc. Dar am descoperit că n-o uram. De parcă toată ura mi se revărsase asupra Fierarului. Nu, n-o uram...

Mi-a zâmbit ușor:

— Ești greu de ucis, Păr Bălai!

— Sunt Dwayanu, vrăjitoareo!

M-a privit, disprețuitoare.

— Nu mai ești Dwayanu.

— Încearcă să-i convingi pe soldați de asta, Lur!

— Oh, știu că ai dreptate, a zis ea, uitându-se la Tibur. Deci l-ai ucis pe Fierar... Ești totuși un adevărat bărbat!

— L-am ucis pentru tine, Lur. Nu ți-am făgăduit-o?

N-a răspuns, ci m-a întrebat, ca și Dara:

— Acum ce facem?

— Așteptăm până ce Sirk va fi golit, apoi ne întoarcem împreună în Karak. Să stai lângă mine, nu-mi place să te știu în spatele meu.

A șoptit ceva femeilor ei, apoi a rămas cu capul plecat, gânditoare.

Am întrebat-o pe Dara, fără să mă audă nimeni:

— Putem să avem încredere în arcași?

A dat din cap că da.

— Spune-le să aștepte și să se întoarcă o dată cu noi. Să azvârle trupul lui Tibur undeva...

Timp de o jumătate de oră, soldații au tot trecut pe lângă noi, cu cai, vite și alte prăzi. Grupuri mici de nobili și slujitori de-ai lor galopau până în dreptul nostru, se opreau, ne vorbeau, însă, la ordinul meu și la semnul lui Lur, își vedeau mai departe de drum. Mulți dintre nobili dovedeau o uimire dezamăgită văzându-mă, dar soldații mă salutau, bucuroși.

Trecuse și ultimul batalion. Îl așteptasem pe Sri, dar nu-l zărisem. Probabil că fusese dus în Karak, o dată cu primii prizonieri sau fusese ucis...

— E vremea să pornim, i-am zis Femeii-Care-Face-Vrăji. Slujitoarele tale să meargă în față.

M-am dus la Evalie, am ridicat-o din șa și am luat-o pe calul meu. N-a opus nici o rezistență, dar am simțit-o ferindu-se să mă atingă. Își închipuia că-l schimbase pe Tibur cu un alt stăpân... Că reprezenta pentru mine doar o pradă. Dacă n-aș fi fost atât de obosit, probabil că m-ar fi durut... Dar eram prea stors de vlagă, încât să-mi mai pese de ceva...

Am trecut podul prin ceața învârtejită a izvorului. La jumătatea drumului spre pădure, Femeia-Care-Face-Vrăji și-a dat capul pe spate și a scos o chemare lungă, tânguitoare. Lupii cei albi au răsărit dintre ferigi. Am dat ordin arcașilor să-și pregătească săgețile, dar Lur a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie să vă feriți de ei. Se duc în Sirk. Și-au meritat răsplata.

Lupii albi au alergat spre podul liber, l-au trecut în goană și au dispărut. I-am auzit urlând printre morți.

— Și eu îmi respect promisiunile, a zis Lur.

Apoi am mers prin pădure, spre Karak...

22

Poarta lui Khalk'ru

AJUNSESEM aproape de Karak, când au început să răsune tobele Poporului Scund.

Oboseala apăsătoare ce mă cuprinsese creștea mereu. Luptam din greu să rămân treaz. Rana de la cap pe care mi-o pricinuise Tibur era principala cauză, plus că mai încasasem și alte lovituri și nu mâncasem nimic de cu seară. Nu reușeam să mă concentrez, cu atât mai puțin să plănuiesc ce voi face după ce o să ajung în Karak.

Tobele Poporului Scund m-au trezit din letargie. M-au trezit pe deplin. Zgomotul lor năvălise ca un tunet peste râul alb. Apoi căpătase un ritm lent, plin de o amenințare implacabilă. Precum cel al Morții care, stând pe morminte, le izbea cu talpa, înainte de a pleca...

La primul bubuit, Evalie tresărise. Apoi a ascultat, încordată. Am tras de hățuri și am văzut că și Femeia-Care-Face-Vrăji se oprise, ascultând cu aceeași atenție. În ropotul monoton al tobelor exista ceva straniu, tulburător. Ceva care ajungea dincolo de experiența umană, în afara ei... Sau, poate, atingea ceva dinaintea ei... Părea că mii de inimi goale băteau la unison, într-un ritm neschimbat, care nu va înceta până când ele nu se vor opri... Un ritm inexorabil... Care se întindea într-un spațiu tot mai larg... Desfășurându-se peste toată țara...

I-am spus lui Lur:

— Cred că mi-am îndeplinit și ultima promisiune. L-am omorât pe Yodin, ți-am dat Sirkul, l-am ucis pe Tibur, iar acum, iată, războiul cu Rrrllya.

Nu mă gândisem cum va interpreta Evalie vorbele mele. S-a întors, m-a privit îndelung, cu dispreț, apoi i s-a adresat Femeii-Care-Face-Vrăji, cu răceală, într-o uigură aproximativă:

— E război. Asta ați vrut când ați îndrăznit să mă prindeți? Luptele n-or să înceteze până ce poporul meu nu mă va obține înapoi! Fiți atenți cum vă purtați cu mine!

Auzind-o, Lur și-a pierdut controlul și tot focul urii ei a ieșit la iveală.

— Foarte bine! O să-ți biciuim supușii până or să moară! Iar tu vei fi jupuită, fiartă în cazan sau sacrificată lui Khalk'ru! De-om câștiga sau de-om pierde, din tine nu va rămâne nimic pentru care să lupte câinii galbeni! O să fii tratată așa cum o să-mi placă mie!

— Te înșeli, am intervenit. Cum o să-mi placă mie, Lur!

Ochii albaștri au fulgerat spre mine. Iar cei căprui m-au privit la fel de disprețuitori.

— Dați-mi un cal. Nu suport atingerea ta... Dwayanu.

— Vei merge totuși cu mine, Evalie...

Am intrat în Karak. Tobele băteau acum mai grav, mai puternic. Însă în același ritm obsedant, inexorabil. Sunetul creștea și cobora, creștea și cobora... Ca Moartea ce țopăia pe morminte, când furioasă, când potolită...

Străzile erau pline de oameni care o priveau pe Evalie și șușoteau. Nici un strigăt de bucurie sau de bun venit. Păreau ursuzi, speriați. Mi-am dat seama că ascultau tobele atât de atenți, încât nici nu observau că treceam prin fața lor. Iar ele răpăiau tot mai aproape. Le auzeam de-a lungul râului. Comunicau între ele, repetând într-una:

— Ev-ah-lee! Ev-ah-lee!

Am traversat piața largă, spre poarta citadelei negre, iar acolo m-am oprit.

— Îți propun un armistițiu, Lur.

A aruncat o privire ironică spre Evalie.

— Un armistițiu? E nevoie de armistițiu între noi, Dwayanu?

I-am răspuns calm:

— Am obosit de atâta vărsare de sânge. Printre prizonieri sunt și câțiva Rrrllya. Să fie aduși aici și, împreună cu Evalie, să discutăm.

Vom elibera o parte dintre ei, prin care să le transmitem celor de peste râu că nu-i vom face nici un rău prințesei lor. Le vom cere să trimită niște ambasadori cu împuterniciri depline pentru încheierea unei păci trainice. Iar după încheierea păcii, o vor lua cu ei pe Evalie, nevătămată.

A zâmbit:

— Dwayanu se teme de pitici!

— Sunt sătul de atâta vărsare de sânge!

— Vai, vai! a oftat ea. Și eu care l-am auzit pe Dwayanu pretinzând că-și respectă întotdeauna promisiunile și cerând să fie plătit în avans! Vai, Dwayanu s-a schimbat!...

Am simțit cum mă cuprinde furia, dar am reușit să mă stăpânesc.

— Dacă n-o să fii de acord, o să dau singur ordinele necesare! Iar atunci ne vom transforma într-o cetate asediată, ai cărei locuitori se luptă între ei! O pradă ușoară pentru dușmani!

A meditat un timp.

— Deci nu vrei război cu câinii galbeni? Și crezi că dacă fata o să se întoarcă la ei, n-or să mai fie lupte? Atunci, ce mai așteptăm? De ce n-o trimitem imediat înapoi, o dată cu ceilalți prizonieri? Du-i la Nansur și tratează cu piticii de acolo. Prin intermediul tobelor, problema se va rezolva imediat. Dacă ești așa de sigur... Iar la noapte o să dormi fără să te mai deranjeze bubuitul ăsta!

Avea dreptate, deși descoperisem batjocura din vorbele ei. Realitatea era că nu vroiam s-o trimit înapoi pe Evalie. Dacă pleca, n-aș mai fi avut niciodată ocazia să mă justific, să-i înlătur neîncrederea, s-o fac să mă accepte din nou drept Leif, cel pe care îl iubise. Îmi trebuia timp pentru a reuși... Iar Lur știa...

— Nu putem rezolva lucrurile în grabă, i-am răspuns eu cu blândețe. Piticii ar crede că ne temem de ei. Iar propunerea pe care mi-ai făcut-o demonstrează exact acest lucru. E nevoie de mai mult decât de o discuție prin intermediul tobelor, pentru a încheia un tratat. Trebuie să ținem fata zălog până vor accepta condițiile noastre.

Și-a plecat capul, gânditoare, apoi m-a privit cu ochi limpezi, zâmbind:

— Ai dreptate, Dwayanu. Voi trimite după prizonieri de îndată ce mă voi spăla de murdăria din Sirk. Vor fi aduși în camera ta. Și voi transmite un mesaj către Rrrllya, peste Nansur, cum că prietenii lor capturați vor sosi curând, cu propuneri de pace. Cel puțin vom câștiga timp... Și avem nevoie de timp, Dwayanu... Amândoi...

Am privit-o atent, dar ea a râs și a dat pinteni calului. Am pătruns pe poartă în urma ei. Curtea mare era înțesată de soldați și captivi. Bubuitul tobelor se intensificase, de parcă instrumentele ar fi fost chiar acolo, izbite de niște toboșari nevăzuți. Soldații nu păreau să se simtă în largul lor, iar prizonierii erau agitați și ciudat de provocatori.

În timp ce intram în citadelă, am chemat ofițerii care nu participaseră la atacul împotriva cetății Sirk și am dat ordin ca trupele ce supravegheau podul Nansur să fie întărite. Să se dea alarma care chema soldații și locuitorii din garnizoanele și fermele izolate. Să fie întărită paza la zidurile dinspre râu, iar oamenii din oraș care doreau să se refugieze în fortăreață s-o facă după căderea nopții. Nu era nici o dificultate să-i instalăm în clădirea aceea uriașă. Măsurile le luasem pentru cazul în care mesajul nu ar fi avut nici un efect. Nu vroiam să fiu pricina unui masacru în Karak, mai ales că orașul urma să stea sub asediu până când voi convinge Poporul Scund de buna mea credință. Sau până când voi recâștiga încrederea lui Evalie. Sau până o voi determina să încheie pace.

Apoi am dus-o pe Evalie în odăile mele. Nu în cele ale Înaltului Preot, unde Caracatița Neagră plutea deasupra celor trei tronuri, ci în niște camere confortabile, în altă parte a citadelei. Grupul redus de soldați care fusese alături de mine în timpul luptelor din Sirk și după aceea ne-a urmat. Am încredințat-o pe Evalie Darei. Apoi am făcut baie, mi-am îngrijit și bandajat rănile, m-am îmbrăcat. Ferestrele dădeau spre râu, iar răpăitul tobelor pătrundea prin ele, de simțeam că înnebunesc. Am ordonat să mi se aducă mâncare și vin și am chemat-o pe Evalie. A apărut, însoțită de Dara. Fusese bine tratată, dar n-a vrut să mănânce cu mine. Mi-a zis:

— Mi-e teamă că poporul meu nu va avea încredere în vreun mesaj trimis de tine, Dwayanu.

— Vom discuta mai târziu despre celălalt mesaj, Evalie. Nu l-am trimis eu, iar Tsantawu, care a murit în brațele mele, m-a crezut.

— Te-am auzit spunându-i lui Lur că i-ai făgăduit Sirkul. Și n-ai mințit, Dwayanu, pentru că Sirkul e distrus. Cum aș putea să te cred?

— Vei avea dovezi că-ți spun adevărul. Acum, dacă nu vrei să mănânci cu mine, du-te cu Dara!

Nu avea nimic împotriva slujitoarei mele devotate. Aceasta nu era o trădătoare mincinoasă, ci un soldat, iar meseria ei era să lupte. În Sirk sau în altă parte. Așa că au plecat împreună.

Am mâncat cu lăcomie și am băut mult. Vinul mi-a dat viață, a înlăturat oboseala. Am lăsat deoparte tristețea provocată de moartea lui Jim, meditând la ce urma să fac și la metoda cea mai potrivită de a acționa. S-a auzit un ciocănit la ușă și a intrat Femeia-Care-Face-Vrăji.

Avea cozile roșii strânse în formă de cunună, iar în ele străluceau safire. Pe chipul său nu mai rămăsese nici o urmă a trudei de peste zi, nici un semn de oboseală. Ochii îi luceau, limpezi, iar buzele-i senzuale zâmbeau. Vocea ei joasă, dulce, atingerea sa îmi aduceau aminte de lucruri pe care le crezusem dispărute o dată cu Dwayanu.

A dat un ordin, iar pe ușă a intrat un șir de femei-soldat și, împreună cu ele, o mulțime de pigmei, nelegați, cu ură în ochii galbeni. Și curiozitate. Le-am vorbit cu blândețe și am trimis după Evalie. Când a apărut, pigmeii aurii au alergat la ea, i s-au aruncat în brațe ca niște copii, ciripind și fluierând, mângâindu-i părul, atingându-i picioarele, mâinile...

Ea râdea, le spunea pe nume... Apoi le-a șoptit ceva, repede. Am reușit să prind totuși câteva cuvinte, spre deosebire de Lur, a cărei figură înnegurată îmi dădea de înțeles că nu pricepuse nimic. I-am repetat lui Evalie exact ceea ce îi spusesem lui Lur. Lucruri pe care le cunoștea, întrucât dovedise că știa uigura, sau ayjira, mai bine decât vroia s-o arate. Apoi am tradus din limba piticilor, pentru Lur.

Înțelegerea s-a încheiat repede. Jumătate dintre pigmei urmau să fie duși imediat pe malul lui Nanbu, la garnizoana de lângă pod. Aveau să-și transmită mesajul prin intermediul tobelor, către fortăreața Poporului Scund. Dacă se accepta propunerea, răpăitul tobelor de război trebuia să înceteze. I-am zis lui Evalie:

— Când vor transmite mesajul, să comunice că nu li se va cere nimic în plus față de vechea înțelegere. Și că nu-i va mai pândi moartea pe cei care vor trece râul.

Femeia-Care-Face-Vrăji a spus:

— Ce vrei să faci, Dwayanu?

— Acum, când Sirk nu mai există, nu mai avem nevoie de asta. Să-și strângă plantele și metalele în voie.

— Ai și altceva în minte! s-a încruntat Lur.

— Evalie, deși m-au înțeles, spune-le și tu.

Pigmeii au ciripit între ei, după care zece omuleți au pășit în față. Erau cei aleși ca mesageri. I-am oprit înainte de a pleca:

— Dacă Sri a scăpat, să facă parte dintre ambasadori. Poate că ar fi mai bine să vină înainte... Transmiteți-i să pornească imediat. Va primi trecere liberă și va sta împreună cu Evalie până se va încheia tratatul.

Au șușotit și au fost de acord. Femeia-Care-Face-Vrăji n-a avut nimic împotrivă. În schimb, pentru prima oară am văzut ochii lui Evalie îmblânzindu-se un pic, în timp ce mă privea.

După ce pigmeii au ieșit, Lur s-a dus la ușă și a strigat-o pe Ouarda. Îmi plăcea fata și m-am bucurat că scăpase cu viață. I-am ieșit în întâmpinare, cu mâna întinsă. Mi-a strâns-o.

— Scara de frânghie a fost tăiată de doi soldați, stăpâne. Aveau surori în Sirk... Au acționat înainte să-i putem opri. Au fost uciși...

De-ar fi dat Dumnezeu s-o fi tăiat-o înainte de a fi apucat să mă urmeze cineva!

Până să-i răspund, unul dintre căpitanii mei a bătut la ușă și a intrat.

— A trecut mult timp de la asfințit, stăpâne. Am închis porțile. Toți cei care au vrut să se adăpostească au intrat deja.

— Sunt mulți?

— Nu, stăpâne. Vreo sută. Ceilalți au refuzat.

— De ce?

— E o întrebare sau un ordin, stăpâne?

— Un ordin.

— Au spus că sunt în mai mare siguranță acolo unde se află. Că Rrrllya n-au nimic cu ei, cei care constituie doar hrană pentru Khalk'ru.

— Ajunge! a strigat cu asprime Lur. Pleacă! I-ai și pe Rrrllya cu tine!

Căpitanul a salutat, s-a întors iute și a ieșit cu piticii.

— Soldații au tăiat scara din simpatie pentru cei fugiți de frica lui Khalk'ru. Poporul se teme de dușmanii Caracatiței Negre mai puțin decât de cei din propriul lor neam, pe care-i consideră călăi. Trebuie să facem pace cu Rrrllya, Lur!

Am văzut-o pălind, apoi înroșindu-se la față. I-am observat pumnii strânși. A zâmbit, și-a turnat vin și a ridicat cupa cu o mână sigură.

— Beau pentru înțelepciunea ta, Dwayanu!

Trebuie să recunosc că avea un caracter puternic! Un suflet de războinic. Îmblânzit, într-o oarecare măsură, de moliciunea

feminină... Nici o minune că Dwayanu o iubise. În felul lui. Atât cât putea să iubească el o femeie...

În cameră se așternuse tăcerea, intensificată în mod straniu de bubuitul răsunător al tobelor. Nu știu cât am rămas așa, tăcând, dar, deodată, răpăitul acestor instrumente a devenit mai slab.

Apoi au amuțit. Liniștea avea un caracter ireal. Îmi simțeam nervii încordați relaxându-se, ca niște corzi întinse prea mult timp. Tăcerea abruptă făcea să mă doară urechile, îmi încetinea bătăile inimii.

— Au primit mesajul. L-au acceptat, a zis Evalie.

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a ridicat.

— Fata va rămâne cu tine peste noapte, Dwayanu?

— Va dormi într-una din camerele mele, Lur. Va fi bine păzită. Nimeni nu va ajunge la ea fără să treacă prin odaia asta, iar eu am somnul ușor. Nu-ți fie teamă, n-o să scape.

— Sunt bucuroasă că tobele n-or să-ți tulbure pacea, Dwayanu!

M-a salutat în bătaie de joc și a plecat împreună cu Ouarda.

Brusc, m-a cuprins din nou oboseala. M-am întors spre Evalie, a cărei privire trăda neîncrederea în propria-i neîncredere. Oricum, nu mai era nici dispreț, nici silă. O adusesem acolo unde vroiam s-o aduc. Rămăsese singură cu mine. Uitându-mă la ea, am simțit că, după tot ce suferise din cauza mea, cuvintele nu ajutau la nimic. Nu pentru că n-aș fi știut să le folosesc așa cum trebuie... Nu... Dar aveam timp destul. Poate dimineața, după ce-o să dorm... Sau după ce voi face tot ce îmi mai rămăsese de făcut... Atunci *va trebui* să mă creadă...

— Dormi, Evalie. Dormi fără teamă... Și fii convinsă că tot ce-a fost rău se va îndrepta. Du-te cu Dara. Vei fi bine păzită. Nimeni nu va ajunge la tine decât dacă va trece pe aici, iar în camera aceasta voi fi eu. Dormi și nu te teme de nimic.

Am chemat-o pe Dara, am instruit-o și au plecat împreună. Evalie a ezitat în fața perdelei ce ascundea intrarea în cealaltă odaie, s-a întors ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar n-a făcut-o. După un timp, Dara a revenit. Mi-a zis:

— Doarme, Dwayanu!

— Asta trebuie să faci și tu, prietena mea! Și toți cei care ați fost alături de mine astăzi. Cred că nu avem de ce ne teme în timpul nopții. Alege-le pe cele în care ai mai multă încredere și pune-le să păzească ușa și coridorul. Unde doarme?

— În camera alăturată, stăpâne.

— Ar fi bine dacă ați sta aici, Dara. Sunt destule odăi, aveți mâncare și vin din belșug...

— Te aștepți la un atac, Dwayanu?

— Nu se știe niciodată...

— N-ai prea multă încredere în Lur, stăpâne...

— Nu am deloc, Dara.

A clătinat din cap și a dat să plece. Dintr-un impuls subit, am întrebat-o:

— Dara, ați dormi mai liniștite dacă ați ști că nu vor mai fi aduse sacrificii lui Khalk'ru cât timp trăiesc eu?

Fața i s-a luminat și și-a întins mâna spre mine.

— Dwayanu, am o soră care urmează să-i fie dată lui Khalk'ru. Spui că n-o să fie jertfită?

— Jur pe viața mea, pe toți zeii!

— Somn ușor, stăpâne!

Avea vocea sugrumată. S-a dus spre ușă, dar înainte de a ieși i-am văzut lacrimi în ochi.

O femeie are dreptul să plângă, chiar dacă e soldat. Și eu plânsesem în ziua aceea...

Mi-am turnat vin, meditând în timp ce beam. Gândurile mele se învârteau în jurul enigmei lui Khalk'ru. Aveam motive serioase.

Ce era Khalk'ru?

Am scos lanțul de la gât, am desfăcut medalionul și am cercetat inelul. Apoi l-am pus înapoi în medalion și l-am aruncat pe masă. Simțeam că stătea mai bine acolo, decât la pieptul meu.

Dwayanu se îndoise că lucrul acela îngrozitor era chiar Stăpânul Neantului, iar eu, care însemnam Leif Langdon și un Dwayanu inactiv, nu mă îndoiam deloc că era. Fiindcă nu puteam accepta teoria lui Barr privind hipnotismul în masă sau vreo scamatorie.

Oricine ar fi fost Khalk'ru, *el exista*, după cum spusese Lur. Sau cel puțin silueta aceea întunecată, care devenea materială prin intermediul ritualului, inelului și amvonului.

Aș fi putut pune experiența la care asistasem în templul din oază pe seama halucinațiilor, dacă nu s-ar fi repetat aici, în Țara Umbrită. Nu încăpea nici o îndoială privind realitatea sacrificiului pe care îl condusesem. Nici o îndoială privind distrugerea-absorbirea-dizolvarea celor douăsprezece fete. Nici privind credința lui Yodin în puterea acelui tentacul de a mă înlătura. Nici în ceea ce privea

dispariția lui. Iar dacă victimele sacrificiului și Yodin stăteau ascunși într-o cameră, râzând de mine, așa cum presupusese Barr, atunci camera cu pricina se afla în altă lume! Și mai era oroarea profundă a Poporului Scund, oroarea multor ayjiri, revolta din străvechea Patric a Ayjirilor, care fusese provocată de aceeași oroare și care distrusese țara, aruncând-o într-un război civil...

Orice ar fi însemnat el, oricât de respingător ar fi fost pentru știință să-l recunoască drept realitate (considerându-l, în schimb, superstiție sau atavism, cum îi spusese Barr), eu știam că Lucrul acela era real. Nu pe pământ. În mod sigur nu pe pământ. Nu era ceva supranatural sau, mai bine zis, era supranatural doar în măsura în care venea dintr-o altă dimensiune sau alt univers, pe care cele cinci simțuri ale noastre nu le percepeau.

Mă gândeam că, de fapt, religia și știința sunt surori bune. De aceea se urăsc atât de mult. Savanții și credincioșii se aseamănă prin dogmatismul lor, prin intoleranță. Orice război între religii provocat de interpretări ale credinței își are echivalentul în disputele științifice stârnite de un os ori de o piatră.

Dar așa cum în biserici există oameni cu mințile nefosilizate religios, tot așa există în laboratoare oameni cu minți nefosilizate științific. Einstein, care a îndrăznit să atace concepția despre spațiu și timp prin teoria sa asupra spațiului cu patru dimensiuni, în care timpul constituia el însuși o dimensiune, și care ducea la concluzia că ar putea exista un spațiu cu cinci dimensiuni, în loc de patru, câte percep simțurile noastre, incapabile să descopere una, deși ea există... Posibilitatea mai multor lumi întrepătrunse cu a noastră... În același spațiu... Energia, pe care o numim materie, a fiecărui univers, reglată la o altă lungime de undă... Fiecare neștiind nimic despre existența celorlalte... Răsturnând astfel vechea axiomă că două corpuri nu pot ocupa același loc în același moment...

Și mi-am imaginat că, odată, în negura timpului, un savant al vremurilor de atunci, un ayjir, a descoperit un asemenea lucru. A descoperit o a cincea dimensiune, în afară de lungime, lățime, înălțime și timp. Sau a descoperit una din lumile întrepătrunse, a cărei materie curge prin interstițiile materiei noastre. Și că, descoperind acea dimensiune sau lume, a găsit o cale de a face locuitorii dimensiunii sau lumi respective să se manifeste într-a lui. Prin sunete și gesturi, prin inel și amvon, a creat o poartă prin care locuitorii cu pricina puteau să vină ori, măcar, să se arate. Și ce armă teribilă

descoperise! Ce armă înfiorătoare pentru preoții acelui Lucru! Și o folosiseră vremuri îndelungate, așa cum făcuseră și aici, în Karak!

Dacă teoria mea era corectă, atunci prin asemenea porți apăreau, ca să-și ia sorbitura de viață, una sau mai multe Făpturi? Amintirile lui Dwayanu îmi spuneau că fuseseră și alte temple în Țara Ayjirilor, nu numai cel din oază. Oare aceeași Ființă apărea în toate? Silueta care se ivise din piatra sfărâmată, în sanctuarul din oază, era tot una cu cea care se hrănea în templul din miraj? Sau mai mulți locuitori din altă dimensiune (sau altă lume) răspundeau, lacomi, invocărilor? Acele Făpturi poate că nici nu arătau a Kraken în locul lor de origine, forma pe care le-o cunoșteam căpătând-o, în urma unor legi naturale, când treceau dintr-o lume în alta...

Am meditat îndelung. Mi se părea cea mai bună explicație a Krakenului. Dacă aveam dreptate, calea de a scăpa de Khalk'ru consta în a-i distruge mijloacele de acces în lumea noastră. Și mi-am dat seama că pentru așa ceva se luptaseră între ei vechii ayjiri.

Dar teoria mea nu explica de ce nu putea fi invocat decât de cei cu sânge străvechi...

Am auzit o voce la ușă. M-am apropiat tiptil, am ascultat... Apoi am deschis. Lur vorbea cu paznicii.

— Ce cauți aici, Lur?

— Vreau să discut cu tine. O să te reții puțin, Dwayanu.

Am privit-o atent. Părea calmă. În ochii ei nu se citea nici provocare, nici resentiment, nici calcul. Doar rugăminte. Cozile roșii îi cădeau pe umerii albi. Nu purta nici arme, nici podoabe. Părea mai tânără ca oricând, chiar un pic stingheră... N-am simțit nici un chef să-mi bat joc de ea sau s-o resping. Doar o milă profundă...

— Intră, Lur, și spune-mi ce te frământă.

Am închis ușa în urma ei. S-a dus spre fereastră și a privit în noaptea ce sclipea verzui. M-am apropiat de ea.

— Să vorbești încet, Lur. Fata doarme în cealaltă cameră.

Mi-a șoptit, cu vocea voalată:

— Aș fi vrut să nu fi venit aici, Păr Bălai!

Mi-am amintit de Jim și i-am răspuns:

— Și eu, Femeie-Care-Faci-Vrăji! Dar sunt aici...

S-a întors spre mine și mi-a atins pieptul.

— De ce mă urăști atât de mult?

— Nu te urăsc, Lur? Nu urăsc decât un singur lucru.

— Și anume?

Am privit, involuntar, spre masă. Lumina lumânării a căzut pe medalionul în care se afla închis inelul. Mi-a urmărit privirea.

— Ce vrei să faci? Să predai Karakul piticilor? Să repari Nansurul? Să domnești peste Karak și Rrrllya, alături de fata cea oacheșă? Dacă-i așa, ce se va întâmpla cu Lur? Răspunde-mi! Te-am iubit pe când erai Dwayanu! Știi cât de mult...

— Ai vrut să mă ucizi pe când eram încă Dwayanu! i-am răspuns posac.

— Pentru că, în timp ce te uitai în ochii străinului, l-am văzut pe Dwayanu murind! Tu, cel pe care-l stăpânise Dwayanu, îl ucideai! L-am iubit! De ce nu l-aș fi răzbunat?

— Dacă nu mai sunt Dwayanu, atunci înseamnă că sunt prietenul celui pe care l-ai atras în cursă și l-ai ucis. Sunt cel a cărui iubire i-ai prins-o într-o capcană și i-ai distrus-o. Iar dacă-i așa, ce pretenții mai ai, Lur?

N-a răspuns imediat. După un timp însă, mi-a zis:

— Am avut unele motive... Ți-am spus că l-am iubit pe Dwayanu. Deși, într-un fel, am știut de la început cine ești, Păr Bălai... L-am văzut însă deșteptându-se în tine și am înțeles că era chiar el. Am fost convinsă că atât timp cât prietenul tău și fata cea oacheșă vor trăi, vor reprezenta un pericol pentru cel abia reînviat. De aceea i-am atras pe cei doi în Sirk. Trebuia să-i ucid înainte de a apuca să-i întâlnești. Atunci, totul ar fi fost bine... N-ar mai fi rămas nimic care să-l trezească pe cel stăpânit de Dwayanu. Am riscat și am pierdut. Și am știut că am pierdut atunci când Roata lui Luka v-a adus pe toți trei la un loc. Iar furia și supărarea m-au împins să fac... Ceea ce am făcut...

— Lur, spune-mi adevărul. Când te-ai întors la Lacul Fantomelor, după ce urmărisei cele două femei... Nu fuseseră ele spionii prin care ai transmis mesajul mincinos în Sirk? N-ai așteptat până când prietenul meu și Evalie au căzut în capcană, ca să dai semnalul de atac? Și nu ai plănuit, dacă deschideam calea spre Sirk, să scapi nu numai de cei doi, ci și de Dwayanu? Poate că l-ai iubit, e adevărat, dar, după cum ți-a spus-o chiar el, iubeai mai mult puterea. Iar el ți-o amenința... Recunoaște cinstit!

Pentru a doua oară, am văzut lacrimi în ochii Femeii-Care-Face-Vrăji. Mi-a răspuns, rostind cu greutate:

— Am trimis spionii. Am așteptat până cei doi au căzut în cursă. Dar n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău lui Dwayanu!

N-am crezut-o. Și totuși nu simțeam nici furie, nici ură. Doar milă.

— Lur, să-ți spun eu care-i adevărul! N-am de gând să domnesc, împreună cu Evalie, peste Karak și Rrrllya. Nu mai am nici un chef de putere. A dispărut, o dată cu Dwayanu. Vei stăpâni peste Karak, dacă dorești, după ce voi încheia pace cu piticii. Fata oacheșă se va întoarce la ei. Nu vrea să rămână aici. Și nici eu.

— Nu poți să pleci cu ea! m-a întrerupt Lur. Câinii galbeni n-or să aibă încredere în tine! Vor sta neîncetat cu săgețile ațintite asupra ta!

Am dat din cap. Știam de mult lucrul acesta.

— Toate se vor aranja, cu timpul... Dar nu vor mai avea loc sacrificii! Poarta lui Khalk'ru va fi închisă pentru vecie! Eu o voi fereca!

S-a holbat la mine.

— Vrei să spui...

— Că-l voi izgoni, odată pentru totdeauna, pe Khalk'ru din Karak! Doar dacă nu se va dovedi mai puternic decât mine...

Și-a frânt mâinile, neajutorată:

— Și la ce-o să-mi folosească domnia în Karak? Cum o să stăpânesc oamenii?

— Nu știu și nu-mi pasă. O să distrug poarta lui Khalk'ru!

— Zeilor! De-aș avea inelul lui Yodin! a șoptit ea.

Am zâmbit.

— Lur, știi la fel de bine ca și mine că el nu răspunde la invocarea unei femei!

Lumini vrăjitorești au sclipit în ochii ei plini de scântei verzi.

— Există o profeție străveche, Păr Bălai, pe care Dwayanu n-o știa sau a uitat-o! Se zice că, dacă puternicul Khalk'ru vine când e chemat de o femeie, rămâne pentru totdeauna! De aceea n-a existat nici o preoteasă a Sacrificiului!

Am râs de spusele ei.

— Un animal drăguț, Lur, pentru colecția ta! Să-l adaugi lupilor!

S-a oprit în drum spre ușă.

— Ce-ar fi dacă te-aș iubi așa cum l-am iubit pe Dwayanu? Ai fi în stare să mă iubești cum m-a iubit el? Trimite fata cea oacheșă înapoi la poporul ei, ridică pedeapsa cu moartea pentru cei care trec de partea asta a râului, iar în rest, lasă lucrurile așa cum sunt. Condu Karakul alături de mine!

I-am deschis ușa.

— Nu mai doresc puterea, Lur.

A ieșit.

M-am înapoiat la fereastră, am tras un scaun și am rămas gânditor. Deodată, în apropierea citadelei s-a auzit un urlet de lup. Un al doilea, apoi al treilea...

— Leif!

Am sărit în picioare. Evalie răsărise lângă mine. Mă privea prin voalul părului ei. Ochii îi erau limpezi, fără urmă de îndoială, ură sau teamă. Ca altădată.

— Evalie!

Am prins-o de umeri. Buzele mele le-au găsit pe ale ei.

— Am auzit ce-ați vorbit, Leif.

— Mă crezi, Evalie?

M-a sărutat, ținându-mă strâns în brațe.

— Avea dreptate, Leif. Nu poți să mergi cu mine în Țara Poporului Scund. Ei nu vor înțelege niciodată... Iar eu nu vreau să locuiesc în Karak...

— Vei veni cu mine, Evalie, în țara mea? După ce voi face tot ceea ce am de făcut? Dacă nu voi fi ucis atunci?

— Voi veni cu tine, Leif!

Apoi a plâns până a adormit în brațele mele... Am purtat-o în odaia ei și am acoperit-o cu pătura de mătase. Nu s-a trezit.

M-am întors în cameră. Când am trecut pe lângă masă, am luat medalionul și am vrut să-l pun la gât. Apoi l-am aruncat înapoi. N-o să-l mai port niciodată! M-am întins în pat, cu sabia la îndemână și am adormit, la rândul meu.

23

În templul lui Khalk'ru

M-AM TREZIT DE DOUĂ ORI. Prima dată, din cauza urletului lupilor, care se auzeau de parcă ar fi fost sub fereastra mea. I-am ascultat, somnoros și am adormit din nou.

A doua oară m-am trezit complet, în timpul unui vis tulburător. Mă sculase un zgomot din cameră, eram convins. Mâna mea a apucat sabia întinsă lângă pat, pe podea. Simțeam că e cineva în odaie. Nu vedeam nimic prin întunericul verde. Am întrebat încet:

— Evalie? Tu ești?

Nici un răspuns, nici un sunet.

Am rămas la pândă, gata să sar. Apoi mi-am amintit de paznicii de la ușă, de Dara, de soldații din celelalte camere și mi-am zis că mă trezise visul cel agitat. Un timp am rămas treaz, cu sabia în mână, apoi tăcerea m-a adormit iar...

Un ciocănit discret m-a smuls din brațele somnului. Era destul de târziu. M-am dus la ușă încet, să n-o trezesc pe Evalie. Am deschis și l-am văzut, între paznici, pe Sri. Omulețul venise înarmat cu lance și sabie încovoiată, iar în spate purta una din tobele mici, surprinzător de răsunătoare. M-a privit cu prietenie. I-am strâns mâna și i-am arătat perdeaua.

— Evalie e acolo, Sri. Du-te și trezește-o!

A trecut pe lângă mine țopăind. Am salutat paznicii din fața ușii și m-am întors după Sri. Rămăsese lângă perdea, cu o căutătură lipsită de orice amiciție. A spus:

— Evalie nu-i aici!

M-am uitat la el, fără să-mi vină a-l crede. Apoi l-am dat la o parte și am intrat în cameră. Era goală. M-am dus la mormanul de pături și perne de pe patul în care înnoptase Evalie. Le-am pipăit. Erau reci. Am intrat, urmat de Sri, în cealaltă odaie, în care dormeau Dara și câteva fete. Evalie nu se afla acolo. I-am atins umărul Darei. S-a sculat, căscând.

— Dara, fata a dispărut!

— A dispărut?

M-a privit, neîncrezătoare, așa cum mă uitasem și eu la pigmeul auriu. A sărit în picioare, a dat fuga în camera alăturată, apoi în celelalte odăi. Peste tot, femei-soldat, dar nici urmă de Evalie.

Am alergat înapoi în camera mea și m-am dus la ușă. Mă cuprinsese o furie năvalnică. Iute, dur, am interogat paznicii. Nu văzuseră nimic, nu intrase nimeni, nu ieșise nimeni. Pigmeul auriu asculta, fără să mă piardă din ochi.

M-am întors spre odaia lui Evalie. În drum, am trecut pe lângă masa pe care aruncasem medalionul. Am întins mâna și l-am luat. Părea ciudat de ușor. L-am deschis.

Inelul lui Khalk'ru nu se mai mai afla înăuntru!

M-am holbat la medalionul gol și am înțeles ce însemna acest lucru, corelat cu dispariția lui Evalie. Am gemut, ținându-mă de masă să nu cad.

— Bate toba, Sri! Cheamă-ți poporul! Să vină imediat! Poate mai e timp!

Pigmeul auriu șuiera. Ochii lui păreau izvoare de foc galben. Nu-mi știa toate gândurile, dar văzuse pe fața mea destul. S-a repezit la fereastră, și-a apucat toba și a început să transmită semnale hotărâte, furioase, violente. I s-a răspuns imediat. Dinspre Nansur, de-a lungul râului, de peste tot...

Le auzea și Lur? Nu avea cum să nu le audă... Dar le va lua, oare, în seamă? Vroiam să afle că mă trezisem, că Poporul Scund știa de trădarea ei. De soarta lui Evalie.

Doamne! De le-ar auzi la timp, pentru ca Evalie să fie salvată!

— Vino aici, stăpâne! m-a strigat Dara, de după draperie.

Am alergat, împreună cu piticul. Femeia-căpitan a arătat spre zid. Acolo, în locul în care una din pietrele curbate întâlnea o alta, atârna o fâșie de mătase.

— E un pasaj secret, Dwayanu! Pe aici au dus-o! Au plecat în grabă, iar haina ei s-a prins în ușa care tocmai se închidea!

Am căutat ceva ca să sparg peretele. Însă Dara apăsase deja în diferite locuri, iar piatra a alunecat într-o parte. Sri a țâșnit pe lângă mine în coridorul întunecat. Am zbughit-o după el, urmat de Dara și de celelalte fete. Culoarul era jos, nu prea lung. La un moment dat, se înfunda. Din nou Dara a apăsat ici, colo, până când un bloc de piatră s-a deplasat, lăsându-ne să trecem mai departe.

Am năvălit în camera Înaltului Preot. Ochii Krakenului priveau spre mine și prin mine, cu ura lui care te îngheța... Am avut impresia că văd în ei provocare...

Toată mânia ilogică, toată furia oarbă au dispărut brusc. Le-a luat locul o hotărâre rece, o dorință bine controlată, care nu mai avea nimic din graba haotică dinainte. *Poate este prea târziu ca s-o mai salvez pe Evalie. Dar nu ca să te distrug pe tine, dușman al meu!*

— Dara, adu caii! Strânge toți oamenii de încredere! Doar pe cei mai puternici! Să ne aștepte la poarta de la drumul spre templu! Mergem să terminăm cu Khalk'ru! Să le spui asta!

Apoi i-am zis pigmeului:

— Nu știu dacă voi reuși să fac ceva pentru Evalie. Dar voi pune capăt stăpânirii lui Khalk'ru! Îți aștepți oamenii sau vii cu mine?

— Vin cu tine.

Știam unde locuia Femeia-Care-Face-Vrăji când se afla în citadelă. Camerele nu erau departe. Intuiam că n-o s-o găsim acolo, dar vroiam să fiu sigur. Poate c-o dusese pe Evalie la Lacul Fantomelor, gândeam eu, trecând în fugă pe lângă grupurile de soldați tăcuți, stânjeniți, uluiți, care mă salutau. Știam, în adâncul sufletului, că Lur mă trezise în toiul nopții, Lur care se strecurase pentru a-mi fura inelul lui Khalk'ru. Dacă o făcuse, avusese un singur motiv. Și atunci, nu la Lacul Fantomelor ar fi mers ea.

Totuși, dacă îmi pătrunsese în odaie, de ce nu m-a ucis? Sau intenționase, dar n-a reușit, pentru că mă trezisem? S-a temut să continue ceea ce începuse, sau m-a lăsat în viață în mod deliberat?

Am scotocit prin camerele sale. Nu se afla nimeni acolo. Nici ea, nici vreuna dintre femeile ei. Camerele erau goale, nu mai rămăseseră nici măcar paznici la uși.

Am luat-o la goană. Pigmeul auriu mă urma, șuierând, cu lancea în mâna stângă și sabia încovoiată în dreapta. Am ajuns la poarta drumului spre templu.

Acolo mă așteptau trei sau patru sute de soldați, călare. Toți femei. M-am aruncat pe calul pe care mi-l ținea Dara, l-am luat pe Sri în șa, apoi am pornit în goană spre templu.

Pe la jumătatea drumului, dintre copacii înșirați de-a lungul său, au apărut lupii albi. Se năpusteau asupra noastră ca un torent, se aruncau la gâtul cailor, se repezeau asupra călăreților. Ne-au oprit goana. Caii s-au împiedicat de trupurile doborâte în timpul rapidei ambuscade și s-au prăbușit. Soldații căzeau o dată cu ei, sfâșiați și sfârtecați înainte de a apuca să se ridice. Ne-am amestecat, cai, oameni, lupi, într-un cerc învârtejit, sângeriu...

Lupul cel mare, conducătorul haitei, s-a repezit, cu ochii verzi în flăcări, drept la gâtul meu. N-am apucat să trag sabia. L-am prins de gâtlej cu mâna stângă, l-am ridicat și l-am aruncat pe deasupra mea. A mai avut totuși timp să mă zgârie cu ghearele.

Ne-am croit drum printre fiare. Cele rămase în viață alergau după noi, urlând. Își luaseră tributul din oamenii mei...

Am auzit sunetul unei nicovale... Izbită de trei ori... Nicovala lui Tubalka!

Doamne! Era adevărat! Lur se afla în templu! Și Evalie...

Și Khalk'ru...

Am năvălit pe poartă. Acum se auzeau voci intonând un cânt străvechi. Intrarea viermuia de nobili cu săbiile în mâini, bărbați și femei.

— Treceți cu caii peste ei, Dara! Trântiți-i!

Am pătruns prin ei ca un berbec de asediu. Parând loviturile de sabie cu săbiile, lovindu-i cu ciocanele și securile, călcându-i în copitele armăsarilor.

Sri nu-și oprea cântecul ciripit, deși împungea cu lancea și spinteca mereu cu sabia.

Am intrat în templul lui Khalk'ru. Cântecul s-a oprit, cântăreții au pornit împotriva noastră, ne-au izbit cu săbii, securi și ciocane... Ne-au spintecat și sfârtecat caii, ne-au trântit la pământ... Amfiteatrul se transformase într-un cazan clocotind de moarte.

Am ajuns la marginea platformei, mi-am dat calul lângă ea, m-am ridicat în scări și am sărit. În dreapta se găsea nicovala lui

Tubalka. Alături, cu ciocanul în mână, Ouarda. Am auzit ropotul tobelor ce-l invocau pe Khalk'ru. Deasupra lor, ghemuiți, preoții...

Iar în fața lor, cu inelul ridicat, Lur!

Între ea și oceanul fierbând din piatra galbenă, ce reprezenta poarta lui Khalk'ru, hrana pregătită din pitici legați, câte doi, în cingătorile de aur!

În Inelul Războinicului, Evalie...

Femeia-Care-Face-Vrăji nu se uita deloc la mine. Nu se uita nici spre cazanul urlând al amfiteatrului, unde nobilii se luptau cu soldații.

Era în plin ritual.

M-am repezit spre Ouarda, răcnind. I-am smuls barosul greu din mână și l-am aruncat drept în amvonul galben. Drept în capul lui Khalk'ru. Cu toată puterea trupului meu.

Piatra a trosnit, iar ciocanul a sărit înapoi... A căzut...

Vocea lui Lur continua invocarea... Fără nici o greșeală...

În amvonul plesnit, apele galbene au prins să tremure, Krakenul din oceanul în clocot a părut să dea înapoi... Apoi să înainteze...

Am alergat spre el... Spre ciocan...

M-am oprit o clipă lângă Evalie, am apucat cingătoarea în mâini și am rupt-o de parcă ar fi fost un vreasc. I-am aruncat sabia la picioare.

— Apără-te singură, Evalie!

Apoi am înhățat ciocanul. Ochii lui Khalk'ru se mișcau... Făptura aceea mă privea, își dădea seama de prezența mea acolo... Tentaculele i se agitau... Iar frigul paralizant a început să se împrăștie în jurul meu. Mi-am strâns toată voința ca să-i rezist.

Am izbit cu barosul lui Tubalka în piatra galbenă, o dată și încă o dată...

Tentaculele lui Khalk'ru se întindeau spre mine...

Apoi, o bubuitură ca de trăsnet. Piatra amvonului s-a sfărâmat, s-a scurs peste mine ca lapovița mânată de un uragan înghețat. Pământul s-a cutremurat, templul s-a zguduit. Brațele mi-au căzut, paralizate. Ciocanul lui Tubalka a alunecat din mâinile care nu-l mai puteau ține. Gerul se rotea în jurul meu... Mai puternic, tot mai puternic... Apoi, un țipăt strident, înspăimântător...

O clipă, silueta Krakenului a plutit în locul în care fusese amvonul, după care s-a contractat, suptă parcă spre spații incomensurabile și a dispărut...

Iar viața a năvălit din nou în mine!

Podeaua era acoperită cu cioburi de piatră galbenă... Având negreala Krakenului în ele. Le-am transformat în pulbere...

— Leif!

Vocea lui Evalie, strigând sfâșietor. M-am întors. Lur năvălea spre mine, cu sabia ridicată. Înainte de a apuca să fac vreo mișcare, Evalie a țâșnit între noi, s-a repezit la Femeia-Care-Face-Vrăji și a izbit-o cu sabia mea.

Lama lui Lur a parat lovitura, s-a înfipt adânc... Iar Evalie s-a prăbușit...

Femeia-Care-Face-Vrăji s-a întors spre mine. Am așteptat-o, fără să mă clintesc, fără să-mi pese... Sabia ei era plină de sânge... De sângele lui Evalie...

Ceva, o sclipire luminoasă, i-a atins pieptul, iar Lur s-a oprit, încremenită. A căzut, încet, în genunchi... S-a prăvălit pe stâncă...

Apoi a țâșnit lupul, urlând în timp ce gonea. Alerga drept spre mine. O altă sclipire luminoasă. Fiara a tresărit și a căzut, în mijlocul saltului.

L-am zărit pe Sri, ghemuit la marginea platformei. Una din armele lui era înfiptă în pieptul lui Lur, cealaltă în gâtlejul lupului. L-am văzut pe pigmeu alergând spre Evalie... Ridicând-o, ducându-și mâna la umărul ei, din care țâșnea sânge...

M-am îndreptat spre Lur, mergând ca un automat. Lupul cel alb a încercat să se ridice în picioare, apoi s-a târât spre Femeia-Care-Face-Vrăji. A ajuns primul la ea. Și-a lăsat capul pe pieptul ei, apoi și-a întors ochii spre mine, privindu-mă în timp ce murea.

Lur m-a măsurat din cap până în picioare. Ochii îi erau blânzi, iar gura își pierduse cruzimea... Devenise tandră... Mi-a zâmbit.

— Ar fi fost mai bine să nu fi venit niciodată aici, Păr Bălai!

Apoi a gemut:

— *Ai! Ai!* Lacul meu cu Fantome!

Mâna i-a alunecat spre capul lupului muribund, mângâindu-l. A oftat. Femeia-Care-Face-Vrăji murise...

Am văzut figura speriată a lui Evalie, la fel ca a Darei.

— Evalie... Rana ta...

— Nu-i adâncă, Leif... Se va închide repede... Nu-i nimic grav.

Dara mi-a zis:

— Să trăiești, Dwayanu! Ai făcut un lucru mare astăzi!

A căzut în genunchi și mi-a sărutat mâna. Abia atunci am observat că toți oamenii mei care supraviețuiseră luptei din templu

veniseră pe platformă și îngenuncheaseră în fața mea. Că Ouarda zăcea lângă nicovala lui Tubalka, apoi că Sri îngenunchease și el, privindu-mă plin de adorație.

Am auzit bubuitul tobelor Poporului Scund... Nu de cealaltă parte a lui Nanbu, ci în Karak... Chiar mai aproape...

Dara a grăit din nou:

— Să ne întoarcem în Karak, stăpâne! Acum e al tău, să-l conduci!

I-am zis lui Sri:

— Bate-ți toba, Sri. Spune-le că Evalie trăiește, că Lur a murit. Că poarta lui Khalk'ru a fost închisă pentru totdeauna. Să înceteze luptele!

Sri mi-a răspuns:

— Izbânda ta a înlăturat orice motiv de război între poporul meu și Karak. Ne vom supune ție și lui Evalie. Le voi spune ce ai făcut.

Și-a luat toba și a ridicat mâna, să bată în ea. L-am oprit.

— Așteaptă, Sri. N-o să rămân aici, ca să-mi fiți supuși.

— Dwayanu, n-o să ne părăsești! a strigat Dara.

— Ba da, căpitane... O să mă întorc de unde am venit. Nu în Karak. Nici la Poporul Scund, Sri.

— Și cu mine ce se va întâmpla, Leif? a întrebat, dintr-o suflare, Evalie.

I-am pus mâinile pe umeri și am privit-o în ochi.

— Noaptea trecută mi-ai șoptit că o să vii cu mine. Te eliberez de promisiune... Cred că o să fii mai fericită printre omuleți.

— Știu mai bine ce mă face fericită, mi-a răspuns ea, încăpățânată. Îmi țin promisiunea... Dar dacă nu mă vrei...

— Te vreau, fată oacheșă!

Atunci, Evalie s-a întors spre Sri:

— Transmite toată dragostea mea poporului nostru. N-o să-l mai văd niciodată...

Omulețul s-a agățat de ea, s-a plecat în fața ei, văitându-se și plângând, în timp ce ea îi vorbea. După aceea s-a răsucit și s-a uitat la poarta sfărâmată a Krakenului. Am văzut că l-a cuprins o înțelegere tainică. A venit la mine, mi-a întins brațele să-l ridic. Și-a pus mâna pe pieptul meu, apoi și-a lipit urechea de el și mi-a ascultat bătăile inimii. A sărit jos și s-a apropiat de Evalie, șoptindu-i ceva.

Dara mi-a zis:

— Voia lui Dwayanu e și voia noastră. Numai că ne e greu să înțelegem de ce nu rămâne cu noi...

— Sri știe... Chiar mai bine ca mine... Nu pot să rămân, Dara...

Evalie s-a apropiat, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Trebuie să plecăm chiar acum, Leif... Repede... Nu-i bine ca poporul meu să mă vadă... Sri o să transmită totul prin intermediul tobei... N-or să mai fie lupte... O să se încheie pacea.

Pigmeul auriu a început să bată în toba lui vorbitoare. La primul semnal, vocile celorlalte tobe au rămas tăcute. Când a terminat, ele sunau deja, triumfător... Dar și cu o nuanță interogativă. A transmis un alt mesaj... Răspunsul a sosit imediat — furios, decis și, într-un fel, neîncrezător.

Sri ne-a spus:

— Trebuie să vă grăbiți!

— Vom rămâne cu tine, Dwayanu, până în ultima clipă, a zis Dara.

Am dat din cap și m-am uitat la Lur. În palma ei, inelul lui Khalk'ru a sclipit brusc. M-am dus, l-am luat din mâna moartă și l-am zdrobit pe nicovala lui Tubalka, așa cum făcusem și cu inelul lui Yodin.

— Sri cunoaște un drum spre lumea ta, Leif, a spus Evalie. Se află la izvoarele lui Nanbu. Ne va conduce acolo.

— Trece pe lângă Lacul Fantomelor?

— Să-l întreb. Da, trece.

— Bine. Vom merge într-o țară în care hainele pe care le port sunt nepotrivite. Și va trebui să pregătim ceva și pentru tine...

Am părăsit templul, călare, purtându-l pe Sri în fața mea. Evalie și Dara mergeau alături de mine. Tobele se auzeau aproape. Au tăcut când am ieșit din pădure și am pornit pe șosea. Caii noștri goneau. Am ajuns la Lacul Fantomelor în cursul după-amiezei. Puntea rămăsese coborâtă. Nu o păzea nimeni. Castelul Femeii-Care-Face-Vrăji era pustiu. Mi-am căutat hainele. Am scos îmbrăcămintea luxoasă a lui Dwayanu, am luat o secure, mi-am pus o sabie scurtă la cingătoare și am înșfăcat două lănci, pentru mine și pentru Evalie. Ne vor ajuta să ne procurăm hrană, să ne apărăm. Am luat și hrană din castel, și blănuri în care să se îmbrace Evalie, după ce o să ieșim din miraj.

N-am intrat în camera lui Lur. Am auzit șoapta cascadei, dar n-am îndrăznit să privesc spre ea.

Tot restul după-amiezei am galopat de-a lungul râului. Tobele Poporului Scund ne urmăreau... Ne căutau... Ne întrebau... Ne chemau...

— Ev-ah-lee... Ev-ah-lee... Ev-ah-lee...

Pe înserat, ajunsesem la stânca de la capătul văii. Aici, Nanbu curgea într-un șuvoi puternic, care ieșea din subteran. Sri ne-a condus la o râpă abruptă. Ne-am făcut tabăra acolo.

Toată noaptea m-am gândit la ce o aștepta pe Evalie în lumea cea nouă, de dincolo de miraj — lumea soarelui, a stelelor, a vântului și a frigului. Am meditat îndelung la ce va trebui să fac pentru a o proteja, până va reuși să se adapteze... Apoi am ascultat tobele Poporului Scund, care o chemau. Am privit-o dormind, plângând și zâmbind în somn...

Va trebui s-o învăț să respire. Știam că atunci când va ieși din atmosfera în care trăise din copilărie, urma să se sufoce. Lipsa stimulilor de bioxid de carbon cu care se obișnuise avea să-i dăuneze... Va trebui să respire forțat, până când gestul o să devină reflex. Noaptea, când va dormi, o să-i fie teribil de greu... Va fi nevoie să rămân treaz, să veghez asupra ei...

Și va trebui să intre în lumea cea nouă cu ochii bandajați, oarbă, până când nervii, obișnuiți cu semiîntunericul verde al mirajului, vor suporta o lumină mai puternică. Îi voi face îmbrăcăminte călduroasă, din piei și blănuri... Dar hrana?... Jim îmi spusese, cu mult timp în urmă, că toți cei care se obișnuiseră cu mâncarea Poporului Scund vor muri dacă vor consuma altfel de alimente... În parte, era adevărat. Numai în parte. Se putea rezolva...

În timpul nopții, mi-am adus aminte, brusc, de sacul pe care îl ascunsesem pe malul râului, atunci când mă aruncasem în apă, urmărit de lupi. Dacă l-aș fi găsit, aș fi rezolvat problema îmbrăcămintii pentru Evalie. I-am spus Darei lucrul acesta, iar ea și Sri au plecat să-l caute. În timpul cât i-am așteptat, femeile au strâns hrană, iar eu i-am explicat lui Evalie ce trebuia să facă pentru a trece cu bine pragul periculos dintre lumea ei și a mea.

Dara și Sri au lipsit două zile, dar găsiseră sacul. Au adus și știrea păcii dintre ayjiri și Poporul Scund. Cât despre mine...

Dwayanu, Izbăvitorul, venise, după cum promisese profeția... Venise și-i eliberase de osânda străveche... Apoi se întorsese, după cum avea dreptul, în lumea din care apăruse când a răspuns chemării

străbune... Și o luase cu el pe Evalie, tot după cum avea dreptul... Sri răspândise zvonul ăsta.

În dimineața următoare, când lumina spunea că soarele răsărise deasupra culmilor ce înconjurau valea mirajului, am pornit la drum. Evalie arăta ca un bărbat subțirel, înaintând sprinten, alături de mine.

Am urcat până unde începea ceața verde. Aici ne-am despărțit de prietenii noștri. Sri se agăța de Evalie, îi săruta mâinile și picioarele, plângând. Iar Dara m-a bătut pe umăr.

— Te vei întoarce, Dwayanu? Te vom aștepta!

Ca un ecou al vocii căpitanului uigur de demult...

Mi-am continuat ascensiunea, urmat de Evalie, așa cum își urmase Euridice iubitul din Țara Umbrelor, cu mult, mult timp în urmă...

Făpturile lui Sri și ale femeilor care ne priveau deveniseră tot mai mici... Apoi au dispărut în ceața verde...

Am simțit frigul amarnic atingându-mi fața. Am luat-o pe Evalie în brațe și am urcat, am tot urcat, până am ajuns la lumina soarelui ce scălda lespezile de lângă prăpăstie.

Ziua se apropia de amurg când am învins în lupta lungă și grea pentru viața lui Evalie. Nu scăpase ușor din încleștarea mirajului. Ne-am îndreptat spre sud. Am pășit pe drumul către miazăzi.

Ai! Lur... Femeie-Care-Faci-Vrăji! Te văd zăcând, zâmbind, dintr-o dată tandră, cu capul lupului alb pe piept! Dwayanu trăiește încă în mine!

Cuprins

Cartea lui Khalk'ru

1. Sunete în noapte 7
2. Inelul cu Kraken 13
3. Ritualul lui Khalk'ru 21
4. Tentaculele lui Khalk'ru 29

Cartea mirajului

5. Mirajul 41
6. Țara Umbrită 49
7. Poporul Scund 56
8. Evalie 63

Cartea lui Evalie

9. Locuitori în miraj 73
10. Dacă un om își folosește mintea 80
11. Tobele Poporului Scund 88
12. Pe podul Nansur 99

Cartea Femeii-Care-Face-Vrăji

13. Karak 113
14. În citadela neagră 120
15. Lacul Fantomelor 130
16. Sărutările lui Lur 137

Cartea lui Dwayanu

17. Judecata divină a lui Khalk'ru 147
18. Lupii lui Lur 157
19. Cucerirea cetății Sirk 168
20. „Adio, Tsantawu" 178

Cartea lui Leif

21. Întoarcerea în Karak 189
22. Poarta lui Khalk'ru 199
23. În templul lui Khalk'ru 212

nautilus

Abraham Merritt

RĂTĂCIȚI ÎN MIRAJ

LEIF LANGDON ESTE SMULS DIN SECOLUL XX ȘI ARUNCAT ÎNTR-O LUME STRĂINĂ — LUMEA MIRAJULUI. DAR CE LEGĂTURĂ ARE LANGDON, UN PRODUS TIPIC AL CIVILIZAȚIEI AMERICANE, CU DWAYANU, RĂZBOINICUL LEGENDAR CARE, DUPĂ UN SOMN DE CÂTEVA SECOLE, S-A TREZIT PENTRU A-ȘI ELIBERA POPORUL DE TIRANIA ZEIȚEI-CARACATIȚĂ KHALK'RU? PE ACEL TĂRÂM STRANIU, UNDE REALITATEA ȘI IMPOSIBILUL SUNT UNUL ȘI ACELAȘI LUCRU, LANGDON VA TREBUI SĂ LUPTE ÎMPOTRIVA FIINȚEI CARE SE NAȘTE DIN CHIAR SUFLETUL SĂU — DWAYANU — ȘI ÎMPOTRIVA MONSTRULUI CU OPT BRAȚE, ALTFEL VA RĂMÂNE PRIZONIER PE VEȘNICIE ÎN MIRAJ.

ROMANELE STRANII ȘI FERMECĂTOARE ALE LUI ABRAHAM MERRITT, CLASICUL ÎNCĂ NEEGALAT AL LITERATURII *FANTASY*, SUNT BESTSELLER-URI PENTRU FIECARE NOUĂ GENERAȚIE.

ISBN 973-569-161-x

NEMIRA